

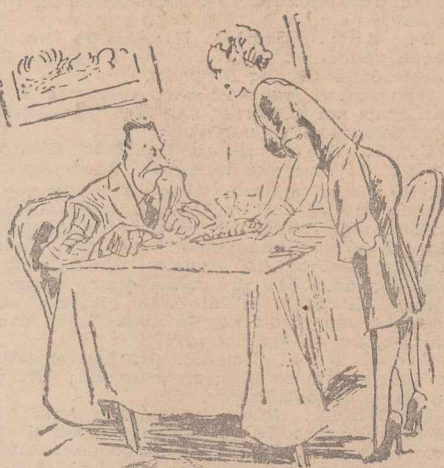
ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Άπορημάδα



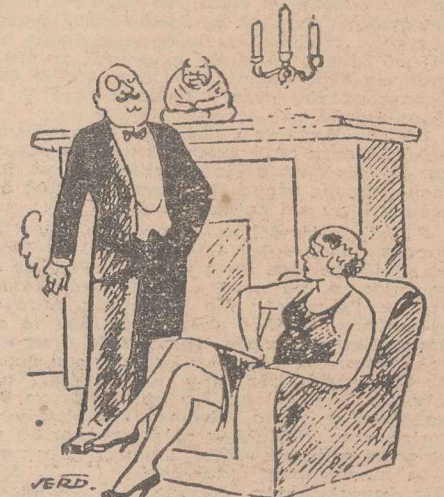
Ο καθηγητής: "Ω, ναι, θυμούμαι πολύ καλά ότι αισθάνθηκα ένα χέρι που έψαχνε στην τσέπη μου για να βρή το πορτοφόλι μου, αλλά νόμιζα πως ήταν το δικό μου χέρι."

Σπουδαία μανείρισμα



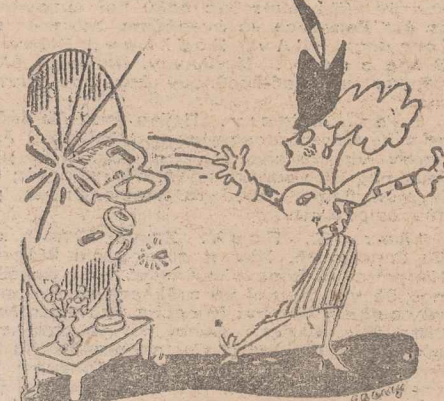
—'Ανδρούλη μου, τι θα κερδίσω αν εξακολουθήσω να σου μαγειρεύω έτσι ωραία;
—Θα εισπράξεις την ασφάλεια της ζωής μου.

Έξυπνον!



—Είμαι απελπισμένη! Έχασα το σκυλάκι μου.
—Να βάλετε μιάν αγγελία στις εφημερίδες.
—Μα δεν ξαίρει να διαβάσει το καυτό μένο!

Ο καθρέπτης



—Κυρία που δεν ανέχεται την κριτική, αυτοί οι νεύροι είναι από της διαβολικής επιβίβασης.

Η έκγύμνασις των μανεκέν



Νεαροί Αγγλίδες, έλεγείσαι εις διαγωνισμόν μεγάλων καταστημάτων μόδας του Λονδίνου, διά να γίνουν μανεκέν. Έκγυμνάζονται και μαθαίνουν καλήν συμπεριφοράν, πριν εμφανισθούν πρό του κοινού

Παρακολουθήσατε όλοι:

Τό νέον μας ανάγνωσμα

«Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ»

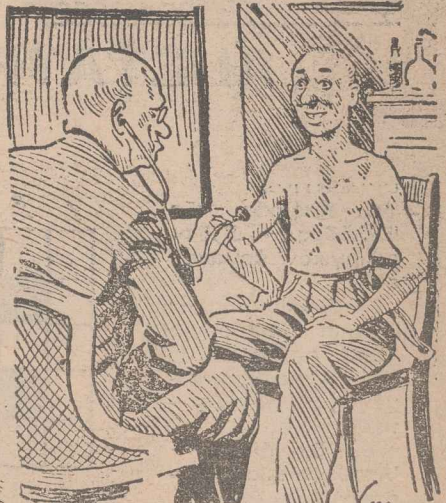
εις την 9ην σελίδα

Ο γηραιός σύζυγος



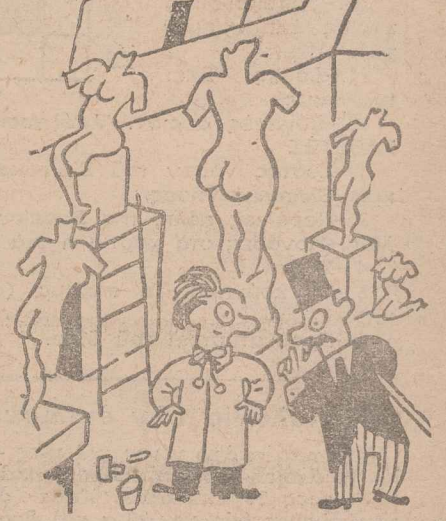
—Είμαι περίεργος. Τώρα ο σύζυγός μου είναι υπέρ της μη επευθύνσεως, ενώ αυτοί οι νεύροι είναι από της διαβολικής επιβίβασης.

Κίνησις



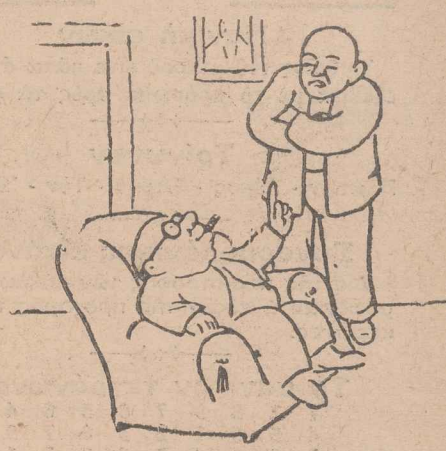
Ο γιατρός: Φίλε μου, πρέπει να κινήσαι. Η καθιστική ζωή σε θλάπτει.
—Μά... γιατρέ μου...
—'Αφ'ότι με νά τελειώσω. Όταν τελειώσης τη δουλειά σου πρέπει να κάνης ένα μικρό περίπατο. Τί δουλειά κάνεις;
—Ταχυδρομικός διανομέυς, γιατρέ μου.

Ανυτέρα δια



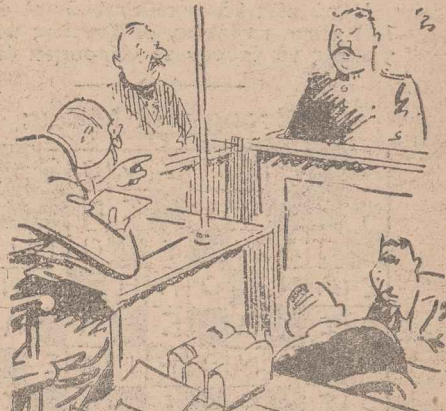
—Τα συγχαρητήριά μου! Βλέπω ότι έμπνευσες από την αρχαία τέχνη.
—Τι θέλετε να κάμω; Είμαι υποχρεωμένος να τα κουβαλώ από σοφίτα σε σοφίτα και σπάνε

Γυμναστική



—Κάνει γυμναστική η γυναίκα σου;
—'Αν κάνει; 'Αφού αλλάζει έξη φορές τα ρέματα την ημέρα.

Δικαία αξίωσις



Ο πρόεδρος: Έχεις να προσθέτεις τίποτε, κατηγορούμενε;
Μιά λέει μοναχά, κύριε πρόεδρε. Πρέπει να μου κάμετε μιά έκπαιση, άφ'ότι είμαι τόσο ταπεινός πελάτης. Δέκα φορές δικαιούμαι από την ευγένειά σας

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 3 Φεβρουαρίου 1937 — ΕΤΟΣ Α' — Άριθ. φύλλου 15 — ΔΡΑΧΜΑΙ 2 — ΣΕΛΙΔΕΣ 32



ΛΙΛΙΑΝ ΧΑΡΒΕΥ

Π
Ε66

Η ΝΕΥΗ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑΕ

Απο ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗΝ Ο ΦΑΛΗΡΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟ ΦΑΛΗΡΟ

ΜΙΑ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΣ ΕΟΡΤΗ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ της σεσάστης δεσποίνης 'Αθηνάς 'Οθωνος Σταθάτου, ενεθάρρυνε παλαιάς καλὰς ημέρας. 'Η απόδοξιά, συνεχίζουσα τὰς παραδόσεις της γενιᾶς που φεύγει, ἄφησε ἕνα μεγάλο μέρος της περιουσίας της, γιὰ σκοπούς, που δείχνουν ὅλη τὴν ἀνωτερότητα της καὶ τὴν ἀνεξάντληση τῆς χορείας τῶν μεγάλων εὐεργετῶν. Τὸ Ὡδεῖον 'Αθηνῶν, ἰδιαιτέρα, πού εἶνε ἕνας ἐκ τῶν μεγαλύτερων κληρονομῶν της, δὲν μπορεῖ νὰ ἐμφανισθῇ ὅπως ἀπὸ ἀριστερὰ καὶ ἀπὸ δεξιᾶς τοῦ καὶ στὴν ἱστορία του. Οἱ ἄνθρωποι τῆς τέχνης ἀλλὰ καὶ τῶν γραμμάτων γενικῶς, δὲν ἡμποροῦν παρὰ νὰ σημειώσουν τὴν χειρονομία αὐτῆς της δεσποίνης, πού ἀπέθανε, δίδουσα ἕνα παρόδειγμα πρὸς μίμηση, στοὺς νεωτέρους της.

Ο 'ΕΡΑΤΕΡΟΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ', τὸ ὑπέροχο μυθιστόρημα, πού ἀρχισεν ὁ 'Εσπερος' νὰ δημοσιεύει ἀπὸ τὸ προηγούμενο φύλλο του, εὐθὺς ἀμέσως προσέλκυσε τὴν προσοχὴ τῶν ἀναγνωστῶν μας. Γιατὶ δὲν εἶνε, ἀπὸ τὰ συνηθισμένα μυθιστορήματα, πού φιλοτεχνοῦνται ἐξ ὁμοῦ ἀπὸ ἀμφοῖδου ποιότητος συγγραφεῖς καὶ δημοσιεύονται μὲ ἕνα δνόματα. Εἶνε γνήσιο καὶ μεταφράζεται ἀπὸ ἕνα τῶν γνωστότερων λογίων μας, χάριν τοῦ 'Εσπερου'. Ὅσοι δὲν τὸ παρηκολούθησαν, μποροῦν καὶ ἀπὸ σήμερα νὰ τὸ ἀναγνώσουν, γιὰτὶ προτάσσεται καὶ περιλήψι τοῦ προηγούμενου μέρους, πού δημοσιεύθηκε στὸ προχθισινὸ φύλλο τοῦ 'Εσπερου'.

ΣΗΜΕΡΑ τελειώνει τὸ ἀριστουργηματικὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Παύλου Μιράνα «Τὸ ἔγκλημα τοῦ Ψυχικοῦ» πού δημοσιεύθηκε σὲ νέα του ἐκδόσι, στὸν 'Εσπερο'. Ἀντὶ τούτου, θ' ἀρχίσῃ σὲ δύο φύλλα νὰ δημοσιεύεται «'Η ΑΓΩΝΙΑ», ἕνα νέο αἰσθηματικὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, πού ἀσφαλῶς θὰ κρατήσῃ σὲ ἀγῶνα τοὺς ἀναγνώστες μας, μὲ τὴν πλοκή του καὶ τὸ ὄψος του. 'Η ὑπόθεσις του, εἶνε πορμένη ἀπὸ τὴν Ἀθηναϊκὴ ζωὴ καὶ ἡ ἥρωίς του, ἡ πανέμορφη Φώτα Μιρέζη, ἡ πονεμένη γυναίκα ἑνὸς ἀνδρὸς πού δὲν μπορεῖ νὰ νικήσῃ τὴν εὐληκρὴν ἀγάπῃ της καὶ τὴν πίστῃ της ἀφοσίωσι, ἀλλὰ σπαταλᾷ τὸν καιρὸ του σὲ ἐφήμερες ἀγάπες, ἣ καὶ κινεῖται μέσα στὴν ἀθηναϊκὴ κοινωνία, θαυμασμένη μὲ τὴν ομορφιά της καὶ τὴν μέγιστη της Ἀναμεινέται λοιπὸν ὅλοι καὶ ὅλες τὴν ΑΓΩΝΙΑ.

Ο 'ΕΣΠΕΡΟΣ' ἀρχισεν νὰ δημοσιεύῃ εἰς αὐτοτελεῖς συνεχεῖας, τοὺς μεγάλους 'Ερωτας πού συνεκκλόνισαν τὸν κόσμο. Ὅσοι δὲν παρηκολούθησαν τὰ κομμάτια αὐτά, ἄς τὰ παρακολουθήσουν ἀπὸ σήμερα, πού δημοσιεύουμε τὴν «Κλεισπάρα καὶ τὸν Ἀντώνιο», κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀγγλικού.

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΑ μας κομμάτια, ἐν συδυσμῷ μὲ τὸ ἔγκλημα, πρέπει νὰ διασαστοῦν καὶ ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ μας κόσμο. Θὰ εὐρύνῃ οἱ ἀστυνομικοὶ πολλὰ χρήσιμα πράγματα μέσα σ' αὐτὸ ὡς καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα κομμάτια, ἐνδιαφερόσης δι' αὐτοὺς ὑποθέσεως.

Ο ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ διαγωνισμὸς τοῦ 'Εσπερου' (Σελὶς 23) ἄς προεβῇ. 'Ενδιαφέρει πολὺ ὅλους τοὺς νέους, πού σήμερα ἀσχολοῦνται μὲ τὴ διάφορα σπορ.

ΠΛΕΙΣΤΑ ὅσα φιλολογικὰ περιοδικὰ νέον ἀναγγέλλονται αὐτὲς τῆς ἡμέρας. 'Ενα σπ' αὐτὰ μάλιστα ἔκανε ἡβὴ τὴν ἐμφάνισί του μὲ τίτλο «Τὰ νεύματα». 'Επίσης ὁ φιλολογικὸς οὐλόγος «οἱ Νέοι» γιὰ φιλοσχὴ φορὰ συνεκτέθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἐκδοσί περιοδικῶ, πού αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως θὰ... πραγματοποιηθῇ.

Ἐκτός ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ περιοδικὰ, καὶ ὁ ἄλλοι πολυώνυμοι οὐλόγοι «νέων» ἐτοιμάζουν ἀνάλογες ἐκδόσεις.

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ κίνησις τῆς περασμένης ἐβδομάδας ἦταν ζωντανή. Στὸ «'Ατελιέ» τελείωσε ἡ ἐκθεσίς της «Γυναικείας Καλλιτεχνικῆς Δημιουργίας», πού τὴν διαδέχθηκε ἡ ἐκθεσίς τῶν «Ελευθέρων Καλλιτεχνῶν».

Τὸ Π. Φάληρον προεδρεῖ. Σὺγχρονα μὲ τις προσπάθειες τῆς κοινοτικῆς ἀρχῆς, πού τόσο καλὰ ἐργάζεται, ὑπὸ τὴν κατεῦθυνσι τοῦ κ. Τουφεξή, τὰ Σωματεῖα τοῦ γραφικοῦ προσπειλοῦ, ἢ ἐξαιρουμένου μὴδὲ τοῦ «Εργατικῶν Κέντρου» — ἑνὸς λαμπροῦ συνδέσμου — δειχνοῦν μίαν ἰδιαιτέρη προσοχὴ, ὥστε τὸ Π. Φάληρον, ὅχι μόνο νὰ ἐμφανίζεται ὁρατὸ καὶ νὰ γίνῃ, μίαν ἑκείνης τῆς τουριστικῆς κινήσεως τοῦ τόπου. 'Η «Φαληρικὴ Ἔνωσις» ἔως σήμερα, ἔδωσε φατε-

στάμενος Ἐφορείας Ἐντευκτηρίου κ. Ἀριστοῦ. Σακόρραφος, Προϊστάμενος Τμήματος Ἐσφῶν κ. Νικόλ. Ἐμμανουήλ. Προϊστάμενος Τμήματος Ἐπιτομολογικοῦ — Φιλολογικοῦ κ. Πολ. Καλδῆς, Προϊστάμενος Τμήματος Καλλιτεχνικοῦ κ. Ἰω. Λεοπόλδου. Ἐκτελεστικὸν Συμβούλιον κ.κ. Ἰωαννῶν Κονταράτος, Θεόδωρος Τραπεζούντιος, Θωμᾶς Σκάσσης.

Ἐξαιρετικῶς εὐμενῶς ἐκρίθη, ἡ ἐπι-



Ο Πρόεδρος τοῦ Φαληρικοῦ Συνδέσμου κ. Καταράς μετὰ μελῶν τοῦ Συμβουλίου καὶ ἄλλων Φαληριωτῶν

νὰ παραδείγματα δράσεως, χειραγωγημένη ἐπιθετικῶς καὶ περικλειοῦσα τὴν ἀνθρωπότητα τοῦ προσπειλοῦ ἐκπροσώπων. Ἀπὸ πέρισι ὅμως, ἐγινε αἰσθητὴ ἡ ἀπουσία ἀπὸ τὸ Π. Φάληρον, ἑνὸς κέντρου, πού νὰ κατορθώσῃ, μὲ διάφορα μέσα, ἢ ἑσπέρως, μὲ φιλολογικὰς προσπάθειες, μὲ καλλιτεχνικὴ ἐμφάνισι, νὰ κρατῇ καὶ τοὺς ξένους καὶ τοὺς ἐντοπίους τὰς προσπάθειας, ὥστε νὰ συνδυάσῃ τὴν θαυμαστὰ ὕγιεινὴ διαμονή, μὲ τὴν ψυχολογία τῶν διαμενόντων εἰς αὐτὸ. Οἱ νέοι τῆς «Φαληρικῆς Ἐνώσεως» ἐργασθῶν γι' αὐτὸ μὲ φαντασίαν. Τὸν ἀγῶνα τῶν, τὸν ἀέθλησαν καὶ οἱ παλαιότεροι. Κι' ἔτσι, ἄφοι ἐγιναν συζητήσεις ἐπὶ συζητήσεων καὶ σκέψεις ἐπὶ σκέψεων ἀντιπαραστήσαν, ἀπεφασίσθη ἡ ἴδρυσις τοῦ «Φαληρικοῦ Συνδέσμου» ἑνὸς Συνεταιρισμοῦ περιουσιμένης εὐθύνης, πού κύριος σκοπὸς του, εἶνε, ὅσα ἀνεφάρτα.

Ὁ «Φαληρικὸς Σύνδεσμος», ἱδρυθεὶς, ἤρξατο τὸ ἔργον του. Προέβῃ εἰς τὴν ἐνοικίσει μίας ὥρας Βίλλας (γυνία Μ. Ἀλεξάνδρου, πλατείας καφενοῦ) καὶ ἔκαμε τὴν περασμένη Κυριακὴ, τὰ ἐγκαταστάσια της. Τὰ ἀσφάλια τοῦ κομμοῦ μεγάρου, καλοδωμένα, προσέκριναν εὐθὺς ἀμέσως τὴν προσοχὴ τῶν παρευρεθέντων. 'Η μεγάλη σάλα τοῦ κάτω πατώματος, ὠρεῖται διακοσμημένη, μὲ ἐπιπλοὰ ἀναστασια καὶ καλλιτεχνικά καὶ μὲ εἰκόνας διαφόρων ζωγράφων, συνεκτείνοντες τὸν κόμο πού προσέβλεπεν εἰς τὰ ἐγκαταστάσια καὶ τὸν ἀγῶνα, πού τόσο ἐξαιρετὰ τὸν συνόδευσε ἡ λαμπρὰ χορεία τοῦ Π. Φαληρίου — καὶ τοὺς λόγους πού ἐξεφώνησεν ὁ πρόεδρος τοῦ Φ. Σ., ὁ πρόεδρος τῆς Κοινοτικῆς καὶ ὁ πρόεδρος τῆς «Φαληρικῆς Ἐνώσεως».

Τὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ Φ. Σ. ἐπίσης ὠρεῖται. Περιλαμβάνει τὴν βιβλιοθήκη, τὸν φαρμακτεῖον, αἰθούσα ἀναψυχῆς καὶ δύο ὠρεῖται Βεράντες.

Τς Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Φ. Σ. ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἑξῆς: Πρόεδρος κ. Κων. Καταράς, Ἀντιπρόεδρος κ.κ. Πάνος Χατζηπανάς, Ἀποστάλος Βαρόνης, Γεν. Γραμματεὺς κ. Χρίστος Ὀλύμπιος, Ἀναπληρωτῆς Γενικοῦ Γραμματέως κ. Παναγιῆς Γαλανοπούλου, Ταμίας κ. Ἰωάννης Βουράνης, Ἀντιπληρωτῆς Ταμίου κ. Ἰωάννης Τάγκας. Προ-

τευθῆσαι ἀπὸ τὸ Φ. Σ. συνεργασία του, μὲ τοὺς «Ελευθέρους καλλιτέχνες» (Βλέπε σελ. 16-17). Οἱ καλοὶ καλλιτέχναι μας, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν γνωστὸν οἰκονομολόγον κ. Κορογιαννῆ, πού παρῆσαν, στὴν ἐσφῶ, προσέφεραν ἔργα τους, πού ἐκδόθησαν εἰς αἰθούσας τοῦ Φ. Σ., κι' ἔτσι ἡ ἐμφάνισις τῶν, ἦτο ἀριστοτεχνικὴ. Τὰ ἔργα αὐτά, ἀποτελοῦν καὶ μίαν ἐκθεσί, λέγεται δὲ ὅτι οἱ πλοῦστοι Φαληριῶται θὰ ἀγοράσουν πολλὰ ἀπὸ αὐτά, ὥστε νὰ ἐνθαρρυνθῶν οἱ καλλιτέχναι καὶ προτιμῶν τῆς αἰθούσας τοῦ Π. Φαληρίου, γιὰ τὴν ἐκδόσεσι τῶν.

Νὰ ἀναφέρουμε ὀνόματα παρευρεθέντων θὰ ἦτο δύσκολο. 'Ἦτο τόσο πυκνὴ καὶ τόσο ἐκλεκτὴ ὁ συνεκτεθειθεὶς κόσμος, πού ἐλθῆσαν φοβούμενοι, μὴπως παραλείψουμε κανένα καὶ μὲ τὸ δίκρο του.

Ἀλλὰ ἐσημειώσαμε μερικὰ ὀνόματα καὶ θὰ τὰ ἀναφέρουμε. Ἐν πρώτοις τὴν κ. Καταρά τὸν πρόεδρο, πού εἶχε τὸ γενικὸν πρόσταγμα καὶ πού κατέβαλε πολλὰς προσπάθειες γιὰ τὴν προχθισινὴ ἐμφάνισι τῆς ἐσφῆς τοῦ Φ. Σ. τὸν κ. καὶ τὴν κ. Λογοθετοπούλου, τοὺς στρατηγούς κ.κ. Παναγιωτάκο καὶ Κονταράτος, τὸν πρόεδρο τῆς Κοινοτικῆς κ. Τουφεξή, τὸν κ. Σωτηριάδη, τὸν κ. Σκένδερ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σκαρμαγκᾶ, τὸν συνδέλφο κ. Δ. Καραγάλιο, τὸν κ. Στίπα, τὸν κ. Ψημένο, τὴν κ. καὶ τῆς διδῆς Λεμπτή, τῆς διδῆς Παπανδρέου, τὴν γνωστὴν ζωγράφο διδῆ Ὀλύμπιο Διπλοκρέων, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Βαρόνη, τὸν κ. καὶ τῆς διδῆς Ἀστρά, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἰ. Βουράνη, τὸν πρόεδρο τῆς «Φ. Ἐνώσεως», πού ἐξεφώνησεν ἕνα λόγο, γιοματὸ χιούμορ καὶ πού ἀπέσπασε τὰ ὁμόθυμα χειροκροτήματα, τὸν κ. Πάνο Χατζηπανά, τὸν κ. Χρίστο Ὀλύμπιο, τὸν κ. Π. Γαλανοπούλου, τὸν κ. Ἰ. Τάγκη, τὸν κ. Ἀρ. Σκαρμάρο, τὸν κ. Νικ. Ἐμμανουήλ, τὸν κ. Πολ. Καλδῆ, τὸν ἐκλεκτὸ φιλολογικὸν συνεργάτη τοῦ «Εσπερου» ἐν Π. Φαληρῷ κ. Γ. Σαλούτση, τὸν συνδέλφο κ. Ε. Μπαμποῦλη, τοὺς κ.κ. Ἰω. Λεοπόλδου καὶ Θεοδ. Τραπεζούντι, καὶ τοσοῦς ἄλλους πού τὰ ὀνόματά τους μὲς διαφεύγουν δυστυχῶς αὐτῇ τὴν στιγμῇ.

Τὸ ἔργο τοῦ Φ. Σ. θέσται εἶνε τεράστιο. Μὰ πιστεύουμε, ὅτι μὲ τὴν βοήθειαν

τῶν Φαληριωτῶν, θὰ ἐορτάσουμε γλήγορα, τὰ ἐγκαταστάσια τοῦ ἰδιοκτητοῦ μεγάρου του καὶ μόνοντος στὸ Π. Φάληρον, δὲν θὰ χροῦμε καθόλου ἀνάγκη, νὰ ἐξομῶμε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ ἐκδοῦμε.

Τὸ Παλαιὸ Φάληρον, ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα προάστια τῆς Ἀθηναϊκῆς πρωτεύουσας καὶ στολίδι τῆς μαγευτικῆς ἀκτῆς τοῦ Σαρωνικοῦ, ἔτσι σιγά-σιγά θ' ἀποκτήσῃ δικὴν αὐτονομίαν ζωὴ, ὥστε καὶ τοὺς μόνιμους κατοίκους του νὰ μπορῇ νὰ συγκρατήσῃ καὶ τοὺς πολλοὺς θαυμαστάς του νὰ ἐλκύσῃ προσφέροντάς τους καὶ ἄλλα θέλητρα, πλὴν τῶν ἀσυγκρίτων φυσικῶν του καλλόνων.

Ἐτσι τὸ Παλαιὸν Φάληρον πρέπει νὰ γίνῃ ἀληθινὴ λουτρόπολις καὶ τόπος παρθερισμοῦ, πού νὰ προσελκύῃ ὅχι μόνο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἑλλήνας τοὺς ἐξωτερικοὺς, ἀλλὰ καὶ ξένους θαυμαστάς τοῦ ὠραίου ἑλληνικοῦ κλίματος καὶ τῶν μαγευτικῶν καὶ γελαστῶν ἀκτῶν τοῦ Σαρωνικοῦ, πού ἀσφαλῶς εἶναι ἀπὸ τις ὠραιότερες ἀκτῆς τοῦ κόσμου.

ΑΝΔΡΟΥΛΑ.

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ἡ ἀπήχησι τῆς προκηρξῆς τοῦ διαγωνισμοῦ, μετὰ τὸ ἀναγνώστων μας, διὰ τὴν συγγραφὴν τοῦ καλλιτέρου διηγήματος καὶ ποιήματος, ὑπῆρξε τεραστίσι.

Ἦδη ἤρχισαν νὰ ἀποστέλλουν διηγήματα καὶ ποιήματα πολλοὶ ἀναγνώστες τοῦ «Εσπερου» διὰ τὸν διαγωνισμόν πού θὰ λήξῃ τὰ τέλη Φεβρουαρίου.

Πρὸς καθοδήγησιν τῶν θελόντων νὰ συμμετάσχουν εἰς τὸν διαγωνισμόν, τοὺς παρακαλοῦμε ν' ἀναγνώσουν τοὺς ὅρους εἰς τὸ φύλλον 12 τῆς 13ης Ἰανουαρίου.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ «Εσπερος» ἔχει ἕνα μεγάλον ἀριθμὸν συνεργατῶν καὶ φίλων ἐκ τῶν μαθητικῶν καὶ φοιτητικῶν τάξεων, διὰ τοῦτο προποιοῦμεν ὡς ἔξῃ διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ φοιτητὰς τοὺς ὅρους μας:

1) Θὰ βραβευθῶν 3 κατὰ σειρὰν διηγήματα μαθητῶν καὶ μαθητριῶν καὶ 3 ποιήματα.

2) Τρία διηγήματα καὶ τρία ποιήματα τῶν λοιπῶν ἀναγνωστῶν — συνεργατῶν τοῦ «Εσπερου».

Ἐτσι θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἀνάπτυξις ἐκάστου διαγωνιζομένου, ὥστε ὅλοι νὰ διαγωνίζονται μὲ ἴσας δυνάμεις.

Ἀπαραίτητον εἶναι οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ φοιτηταὶ νὰ θέτουν ἐκείθεν τοῦ ψευδωνύμου τὴν ἑξῆς μαθητῆς ἢ φοιτητῆς — ἀνάλογως. Τὸ ὄνομα τὸν μὲ τὸ ψευδωνύμον τὸν πάλιν, θὰ κλείνεται ἐντὸς μικροτάτου φακέλλου, πού θὰ τίθεται ἐντὸς τοῦ φακέλλου τῆς ἀποστολῆς τῶν ἔργων τῶν καὶ ἐξῶ τοῦ ὁποῦ θὰ γράφεται εὐαναγνώστως τὸ ψευδωνύμον τὸν μόνον. Ἐξῶ τοῦ φακέλλου φακέλλου αὐτοῦ, θὰ ἀναγράφονται εὐαναγνώστως αἱ λέξεις: «Φιλολογικὸς διαγωνισμός».

Εἰς τὸ φύλλον πού θὰ ἐκδοθῇ θ' ἀναφέρουμε τὰ ψευδώνυμα ἐκείνων, πού μὲς ἀπέστειλαν ἔργα διὰ τὸν διαγωνισμόν. Σημειώσουμε καὶ ὅτι, ὅτι δὲν θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἔργα, ἐκείνων, πού δὲν τηροῦν τὸν ἀνωτέρω ὅρον ὡς καὶ τοὺς ἀναφερομένους εἰς τὸ φύλλον 12 τῆς 13ης Ἰανουαρίου, πού ὅσοι δὲν τὸ ἔχουν, ἄς τὸ ζητήσουν ἀπὸ τὸν Προκαταρτὴ ἀμέσως.

Ἐπίσης ἄς μὴν περιμένουν ὅλοι, τὴν τελευταίαν ἡμέραν, γιὰ νὰ ἀποστέλλουν τὰ ἔργα τους.

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
Γραφεῖα: Σταδίου 23
ΑΘΗΝΑΙ: ἙΤΟΣ Ιον.
Ἀριθμὸς φύλλου 15
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ—ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
Ν. Γ. ΟΚΤΩΡΑΤΟΣ

'Εσπερος

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ
3
Φεβρουαρίου 1937
Τιμὴ φύλλου δραχ. 2
Ἀριθ. τηλεφώνου 31909



ΜΙΑ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ ΜΕΓΑΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Εἰς τὸν («'Εσπερον») θὰ δημοσιευθοῦν ὅλαι αἱ φωτογραφίαι πού θὰ βραβευθοῦν κατὰ τὸν διαγωνισμόν καὶ πού θὰ ἐκτεθοῦν εἰς τὴν μεγάλην φωτογραφικὴν Ἐκθεσίον.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΒΕΝΤΕΤΕΣ

Δημοσιεύοντες κατωτέρω τὴν προκήρυξιν τοῦ «Συνδέσμου τῶν Ἑλλήνων Φωτογράφων» πρὸς διενέργειαν «Παλαιολογικοῦ Φωτογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ», ἔχομεν νὰ συστήσωμεν εἰς τοὺς φωτογράφους τῆς Ἑλλάδος, ὅπως τὸν παρακολουθήσουν, διότι μετὰ τὸν διαγωνισμόν, θὰ ἐπακολουθήσῃ μεγάλη φωτογραφικὴ Ἐκθεσίς — τοὺς ὅρους βλέπετε εἰς τὴν προκήρυξιν — εἰς τὴν ὁποίαν θὰ συμμετάσχουν, ὅσοι μόνον στείλουν ἔργα διὰ τὸν διαγωνισμόν.

Οἱ ἐρασιτέχναι, ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ παρακολουθήσουν τὸν διαγωνισμόν, διότι, ἐκτός τοῦ ὅτι θὰ ὠφεληθῶν ἐξ αὐτοῦ τεχνικῶς, θὰ ἐπακολουθήσῃ καὶ δι' αὐτοὺς κἄτι, ἄλλο... ἀλλ' αὐτὸ θὰ σὰς τὸ εἰποῦμε ἀργότερα.

Ἐπίσης ἀπὸ τοῦ ἐργαζομένου φύλλου θ' ἀρχίσῃ ἡ δημοσίευσις παγκοσμίως φωτογραφικῶν νέων εἰς εἰδικὴν στήλην, χρησίμων καὶ διὰ τοὺς ἐπαγγελματίας καὶ διὰ τοὺς ἐρασιτέχνους.

Ο «Σύνδεσμος τῶν Ἑλλήνων Φωτογράφων» διὰ τὴν ἀπὸ 15-1-1937 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ τοῦ Συμβουλίου καὶ κατὰ τὸν ἀρθρον 2ον τοῦ Καταστατικοῦ, τὸ ὁποῖον προνοεῖ περὶ τῆς ἐξυψώσεως τῆς φωτογραφικῆς τέχνης, ὡς καὶ τῆς διαφημίσεως τῶν ἑλληνικῶν τοπίων καὶ ἀρχαιοτήτων πρὸς προσέλκυσιν ξένων εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπεφασίσει τὴν προκήρυξιν πανελληνίου φωτογραφικοῦ διαγωνισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον καλοῦνται νὰ μετὰσχουν ἑλευθέρως καὶ ἀνευ οὐδενὸς περιορισμοῦ οἱ «Ἑλληνες φωτογράφοι».

Ο «Σύνδεσμος τῶν Ἑλλήνων Φωτογράφων», διὰ νὰ μορφώσῃ ταύτοχρονως καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν ἀντιλήψιν τοῦ κοινού καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν φωτογραφικὴν τέχνην, ἀπεφασίσει νὰ δώσῃ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κοινὴν Γνώμην τὰ μέσα νὰ παρακολουθήσῃ τὸν διαγωνισμόν. Πρὸς τοῦτο συνετέλεθ' μετὰ τοῦ ἔ. β. ο. μ. α. διατάξεως τοῦ περιοδικοῦ «Εσπερος» τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε τὴν ὑπεκρίσειν νὰ θέσῃ εἰς τὴν ἀπὸ τὸν διαγωνισμόν τοῦ Συνδέσμου τῶν ἀσπαιτούμενων χάρον, ὅπου ὑπὸ τὴν ἐπίδωξιν εἰδικῆς καλλιτεχνικῆς Ἐπιτροπῆς, ΘΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΤΑΙ τὰ προκρινόμενα διὰ τὸν διαγωνισμόν ἔργα καὶ συνθέσεις ἐν γένει (σκηναὶ τοῦ δρόμου καὶ τοῦ ἀγροτικοῦ βίου) κλπ.

Μετὰ τὴν συγκέντρωσιν ἱκανοῦ ἀριθμοῦ προκηρξισμένων ἔργων, ἡ μερίμνη τοῦ Συνδέσμου, θέλει ὀργανωθῇ ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥΤΩΝ, θὰ ἀπανηθηθῶν δὲ χρηματικὰ βραβεῖα καὶ ἐπαινοὶ εἰς τοὺς ἐκθέτας ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, ἀπαρτιζομένης ἀπὸ ζωγράφων, γλύπτων, λογιῶν καὶ δημοσιογράφων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα θὰ ἀνακοινωθῶν διὰ τῶν στήλων τοῦ «Εσπερου» ἐν καιρῷ καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ παρέχουν πᾶσαν ἐγγύησιν ἀνεπιδέσσειν κρισεως.

Τὰ ἐκτεθεσόμενα ἔργα θὰ προσεσθῶν πρὸς πώλησιν εἰς τὸ κοινόν, τὸ ἥμισυ δὲ τῆς τιμῆς τῆς πώλησεως θὰ περιέλθῃ εἰς τοὺς ἐκθέτας, τοῦ ἑτέρου ἡμίσεος ἀπομένοντος πρὸς προικοδοτήσιν τοῦ ἱδρυσθέντος Ταμείου Προνοίας τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλλήνων Φωτογράφων.

Θὰ ἐκδοθῇ ἐπίσης σειρὰ κάρτ-ποστάλ, ἐξ ἐπιλογῆς τῶν βραβευθεσόμενων ἔργων τῆς ἐκθέσεως ταύτης.

Εἰς τὸν φωτογραφικὸν διαγωνισμόν γίνονται δεκτὰ ἔργα μόνον επαγγελματικῶν φωτογράφων, κλασσικοῦ, νεοτέρου καὶ λαϊκοῦ τύπου, ὅπου προσωπογραφίαι, τοπία, ἀρχαῖα μνημεῖα (σκηναὶ τοῦ δρόμου καὶ τοῦ ἀγροτικοῦ βίου) κλπ.

Τὸ περιοδικὸν «Εσπερος» ἀναλαμβάνει τὴν ὑποκρίσειν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ διαγωνισμοῦ νὰ παρέχῃ πληροφορίας εἰδικὰς ἐνδιαφερόντος διὰ τοὺς φωτογράφους, καὶ προσδοκᾷ τῆς φωτογραφικῆς τέχνης εἰς τὴν Ἑσφῶν καὶ σχετικὰς μὲ τὴν ὀργάνωσιν παρομοίων διαγωνισμῶν ἀνὰ τὸν κόσμον.

Ἀναλαμβάνει ἐπίσης τὴν ὑποκρίσειν νὰ δημοσιεύῃ τὰ βραβευθεσόμενα εἰς



Ἡ μεγάλη βεντεττα τῆς Ἰουάρνερ Ἰζαν Μπλόντλε, πού τὴν εὐκαισάσαμε περὶ εἰς πολλὰς ταινίας καὶ ἐφέτος εἰς τὴν κινηματογραφικὴν ἐπιθεώρησιν οἱ «Γυμνὰς Γυναῖκες»

τὸν διαγωνισμόν ἔργα, ὡς καὶ τὰς εἰκόνας τῶν ἐκθετῶν.

Ἡ ἀποστολὴ φωτογραφικῶν ἔργων εἰς μικρὸν σχῆμα 12X16 ἢ 13X18, δύνανται ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ σήμερον, εἰς τὸν καθορισμένον ἡμέραν — ἐάν ἐγκρίθῃ παρὰ

(Σταδίου 7), εἰς τὴν διευθύνειν τοῦ περιοδικοῦ «Εσπερος» (Σταδίου 23).

Ἐκαστὸν τῶν ἀποστέλλομένων ἔργων διὰ τὸν διαγωνισμόν — εἰς τὸ καθορισμένον μικρὸν σχῆμα — ἐάν ἐγκρίθῃ παρ

ΑΙ ΣΧΟΛΑΙ ΤΗΣ ΡΥΘΜΙΚΗΣ

Γ'. ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΤΟΥ Κ. ΜΟΡΙΑΝΩΦ



Ο κ. Μοριάνωφ αντιπροσωπεύει στην χώρα μας την μεγάλη παράδοση του κλασσικού ρωσικού μπαλέτου. Είναι, ως γνωστόν, Ρώσος και, φυσικά, στη Ρωσία διδάχθηκε την τέχνη του και εκεί τις πρώτες καλλιτεχνικές επιτυχίες του.

Είχε, πρό της μολοσεβίκινης επανάστασης, στη Ρωσία δικιά του σχολή χορού και μαζί με τις μαθήτρές του έπαιξε όχι μόνον στα μεγαλύτερα ρωσικά θέατρα, αλλά περιόδευσεν, επιδεικνύοντας την τέχνη του και σ' όλο σχεδόν τον κόσμο, φθάσας μέχρι της "Ανω Ανατολής, της Κίνας και της Ιαπωνίας."

Το ελληνικό όμως κοινό δεν γνωρίζει τον κ. Μοριάνωφ, παρά μόνον από τις διαφόρες κινητά καιρούς επιτυχιστάτες εμφανίσεις του, μαζί με το μπαλέτο του, στην ελληνική σκηνή, καθώς και από τις ετήσιες επιδείξεις των μαθητρίων της σχολής του. Γιατί ο κ. Μοριάνωφ, εγκατεστημένος από αρκετών ήδη ετών στη χώρα μας, διδάσκει την τέχνη του στη σχολή, που ίδρυσε εδώ και που είναι σχολή Ρυθμικής Γυμναστικής, εκφραστικών χορών και μπαλέτου. Θαυμάσιος και πλήρης από κάθε άποψη σχολή. Παρακολούθησαμε τον κ. Μοριάνωφ, έδω μαθήματα του—είναι ρυθμικής γυμναστικής και είναι μπαλέτου—κι' ενοιώσαμε άμεσα τον καλό δάσκαλο και τον εμπειρο και αξιοπρόσεχτον τεχνίτη. Και νομίζουμε ότι θα τον νοιάσαμε και θα τον αναγνωρίζαμε, έστω και αν δεν εμαθαίνομε προηγουμένως τίποτε για τη μεγάλη καλλιτεχνική καριέρα του και τις επιτυχίες, που έσημειωνε—κι' όσες φορές εμφανιζόταν στην ελληνική σκηνή.

Ο κ. Μοριάνωφ στο τμήμα ρυθμικής γυμναστικής της σχολής του ακολουθεί το ρωσικό σύστημα. Είναι ένα σύστημα, που επιδιώκει, κυρίως, να χορήγη στον μαθητή μεγάλη ευκινησία και μέλη σώματος άπολύτως εύκαμπτα και καλά γυμνασμένα. Και φαίνεται ότι επιτυγχάνει, αφού ασητά της σχολής του δεν είναι μόνον μικρά παιδιά και κορίτσια, αλλά και γυναίκες τριάντα και σαράντα ετών και άνδρες μεσήλικες.

Εκεί όμως, όπου ο κ. Μοριάνωφ κάνει πραγματικούς θαύματα, είναι στη διδασκαλία του εκφραστικών χορών και μπαλέτου. Είναι η μεγάλη ειδικότης του—ειδικότης, που δεν προέρχεται μόνον από αταξισμό, λόγω της καταγωγής του από τον κατ' εξοχήν χορευτικό λαόν του κόσμου, τον ρωσικόν, αλλά και από την βαθειά και πλήρη γνώση της τέχνης του.

Ο κ. Μοριάνωφ νοιάζει και ξέρει την τέχνη του και την αγαπάει με πάθος. Η συννηθισμένη του έμφασις είναι η εξής:

«Ο χορός, ο κλασσικός χορός του μπαλέτου, είναι μεγάλη, πολύ μεγάλη τέχνη.

Και αποδεικνύει τα λόγια του αυτά και τη βαθειά πίστη του με το άφιέρωμα της ζωής του ολοκληρωμένη στο χορό και την έπισημη του στην εκπλήρωσι του προορισμού και αυτού του ίδιου και της σχολής του.

Άλλως τε, ο κ. Μοριάνωφ και η σχολή του έχουν στην Ελλάδα και έναν άλλον προορισμό: Τη μεταφύτευσι και την συνέχισι στον τόπο μας, ο οποίος δεν έχει χορευτική παράδοση—εκφραστικών χορών και μπαλέτου, να εξηγουμένα—της μεγάλης χορευτικής παραδόσεως της Ρωσίας.

Είδα τις καλλιτέρες μαθήτρες μπαλέτου του κ.

Μοριάνωφ,—νεώτατα κορίτσια, διδασκόμενα το χορό από μικρά παιδιά. Πρόκειται για πραγματικές καλλιτέχνιδες, που κατέχουν την τέχνη τους και την τεχνική της, όσο ελάχιστες χορευτρίες εξ' επαγγέλματος, που διαφημίζονται ως τέτοιες και επιδεικνύονται στις διάφορες θεατρικές σκηνές. Για να φθάσουν δε οι εν λόγω μαθήτρες, αυτό το χηλευτό σημείο τεχνικής, έπρεπε να διδαχθούν τα μυστικά της χορευτικής τέχνης από τον κ. Μοριάνωφ, ο οποίος—ας σημειωθεί και το αυτό—δεν είναι μόνον καθηγητής χορών, αλλά και χορευτής και άριστος χορευτής ο ίδιος.

Οι ετήσιες επιδείξεις της σχολής Μοριάνωφ, καθώς και τα μπαλέτα, τα οποία ο ίδιος ανέθεσε μέχρι τώρα στο θέατρο—όπως το θαυμάσιο μπαλέτο της «Ιστορίας της Αθήνας» του Μωραβιτίνι, που δλοι θυμούνται,—εγνωρίσαν μέχρι τουδε στο άθηκό κοινό τη σοβαρή δουλειά, που έπιτελει στη σχολή του ο κ. Μοριάνωφ.—Δουλειά, η οποία θα έξη ως αποτέλεσμα, παράλληλα με τις προσπάθειες και των άλλων χορευτικών σχολών, τη δημιουργία χορευτικής παραδόσεως στη χώρα μας.

Γιατί, ως μη αυταπατώμεθα, μέχρι τώρα στην Ελλάδα όχι χορευτική παράδοσις δεν υπάρχει, αλλά ούτε καν χορευτεί και χορευτρίες, που να αποτελέσουν ένα καλό χορευτικό σύνολο, ένα παρουσιαστικό από σκηνής μπαλέτο. Η προσπάθεια, λοιπόν, άλλων των χορευτικών σχολών, να έχουν ιδρυθεί την τελευταία δεκαετία στην Ελλάδα, αυτό το τείνει: Στην δημιουργία χορευτικής παραδόσεως στη χώρα μας και, κυρίως, στη δημιουργία των πρώτων χορευτικών στελεχών, που να αξίζουν και να δικαιολογούν το όνομα αυτό, ώστε να διαθέτουν οι ελληνικές σκηνές και το μελοδραμα, που, ίσως, ιδρυθεί, χορευτικά σύνολα και μπαλέτα ανάστια των μπαλέτων, που υπάρχουν στο εξωτερικό, και αντίξια της πραγματικά μεγάλης χορευτικής τέχνης.

Από της απόψεως αυτής είναι περίττο να πω ότι η Σχολή Μοριάνωφ έπιτελει άριστα και άποτελεσματικώτατα τον προορισμό της: Το μικρό μπαλέτο της σχολής, που αποτελείται από τις καλλίτερες και τις πιο προχωρημένες μαθήτρες του κ. Μοριάνωφ. Είναι ένα χορευτικό σύνολο αξιοζήλευτο και άποτελείται από πραγματικές καλλιτέχνιδες, που, όταν μία ημέρα ανέθουν, ως επαγγελματίαι, στη σκηνή, σφασλώς θα μας πείσουν ότι αρχίσει να υπάρχει και στην Ελλάδα χορευτική παράδοσις και άρχισαν να υπάρχουν και στον τόπο μας χορευτεί και χορευτρίες κλασσικών και εκφραστικών χορών, που είναι καλλιτέχνιδες και αντιλαμβάνονται πληρυστατά το πραγματικό περιεχόμενο της μεγάλης τέχνης τους.

Γιατί, αλήθινά, είναι ένα θλιβερό παράδοξο πως στη χώρα, που στα παλάδια κατέαξαν την Τερψιχόρη μέσα στις μεγάλες Μούσες και όπου ως τα τελευταία χρόνια, το δημοτικό τραγούδι είναι κατά το μεγαλύτερο μέρος του χορός, δεν υπάρχει καθόλου χορευτική τέχνη.

Και γεννιέται πραγματικά η άπορία, που ίσως μας άπασχολήση άλλη φορά, πως δεν έγινε καμμία προσπάθεια για την καλλιέργεια του ελληνικού χορού.

Ω—



Μαθήτρες του κ. Μοριάνωφ



Το μπαλέτο της σχολής Μοριάνωφ, όπως εμφανίσθηκε κατά την περυσινή επίδειξη της σχολής.

ΤΟ ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

ΤΟΥ Κ. ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ



Ελληνίς της Μάνης (1820)



ΛΘΕ, φαίνεται, η ώρα να νά μη κάποιος τάξει σ' αυτό το παζάρι, που λέγεται Εθνολογικό Μουσείο. Αφιεμένο από το κράτος στην αποκλειστική φροντίδα του Σωματείου, που το ίδρυσε, που το άναπτυσσε και το ανήγαγε σε περιωπή, παρουσιάζει ως τώρα την εικόνα ενός μεγάλου μαγαζιού, μίας πελώριας άποθήκης άντικειμένων, που έμοιαζαν περισσότερο έγκαταλελειμένα στα ράφια κανενός ένευροδανειστήριου, παρά στον εύσεικό θαυμασμό των Ελλήνων. Έδιναν την έντύπωσι μίας άφάνταστης άκαταστασίας—δχι δυστυχώς θεληματικής και καλαίσθητης, που κάποτε μπορεί να είναι το άκρον άωτον της τέχνης, κατά τον ποιητή, αλλά γνησίας ρωμικής άκαταστασίας, που θάταν έντελώς άδικαιολόγητος, αν το πλήθος των θησαυρών και η στενότης του χώρου δεν δυσχεραίναν έξαιρετικά την λογική, αλλά συγχρόνως και καλαίσθητη κατάταξι των κειμηλίων. Φαίνεται άλλως τε, κατά τους ειδικούς, ότι όλα μας τα Μουσεία, εξαίρεσει του Μπενακείου και του Βασιλικού, παρουσιάζουν την ίδια άταξία. Πρό διέγου καιρού ένας Γερμανός αρχαιολόγος, περαστικός από τας Αθήνας, άπορόσως με τον φόρτο της την άνομι ιογένεια των γλυπτών του αρχαιολογικού μας Μουσείου, όπου τα μεγαλύτερα άριστουργήματα των αίωνων γειτονίζουν με αντίγραφα έντελως δευτέρας σειράς. Άπορούσε ακόμη για τον τρόπο του φωτισμού, για τον χρωματισμό των τοίχων, για πλείστες άλλες ελαττωματικές διαρρυθμίσεις, που δεν θάταν ίσως δύσκολο να διορθωθούν με τα υπάρχοντα μέσα.

Δεν άποτελούσε λοιπόν εξαίρεσι το Εθνολογικό μας Μουσείο μέσα στην γενική άκαταστασία. Πρέπει άλλως τε να συνομολογήθι ότι τα κειμήλια του Άγώνος και τα λοιπά ένθυμα της νεοελληνικής Ιστορίας, που άποτελούν τους θησαυρούς του Μουσείου, είναι εκ φύσεως τόσο άνομοιογενή, ώστε χρειάζεται έντελώς έξαιρετική προσοχή, συνδυασμέ-



Οι Κρητικοπούλες

νη με πολλή καλαισθησία και πρό πάντων με βαθύτατη και λεπτομερή γνώσι των έποχων, που αντιπροσωπεύουν, για να κατορθωθι άπολύτως ίκανοποιητική άνάρτησις ή τοποθέτησις των άντικειμένων. Πράγματι, ο σκοπός του Μουσείου είναι να συγκεντρώσθι όχι μόνον τα κειμήλια του μεγάλου Άγώνος του Εικοσένου και όλων των άλλων έθνικών έπαιστώσεων και που προηγήσαν ως τ' νά όλωσι της Πόλης, αλλά και όλα τα έγγραφα, βιβλία και ένθυμα, που σχετίζονται με τη δράσι μεγάλων Ελλήνων και Φιλελλήνων από το 1453 μέχρι των ημερών μας. Μόνον μία έπιτροπή από ειδικούς θά μπορούσε να κάμη την κατάλληλη έπιλογή και την κατάταξι. Θάταν να σκεφθι κανείς ότι το Εθνολογικό Μουσείο κατέχει σήμερα 4.200 άντικείμενα (προσωπογραφίες, εικόνες, άρματα, ένδυμασία, έπιπλα κλπ.). 2 χιλιά-

μένο ή μάλλον έγκατεπαρμένο, κι' άπ' όπου πρόκειται τέλος να μετακομισθι στο μεγάλο κτίριο των παλαιών Άνακτόρων.

Η έθνική μας Ιστορία είναι γεμάτη, κορεσμένη από μεγάλες έπικές φυσιογνωμίες, που και μία μόνον άπ' αυτές θά έφθανε για να δοξάσθι και να λαμπύρνη την Ιστορία άλλων λαών. Δεν έμνει στην άπλη γουστόζικη περιέργεια των έπισκεπτών, να περιλαβάνουμε δίπλα στα τιμημένα φλάμπουρα του Εικοσένου και στα ιερά ένθυμα των Μισούλιδων, των Κολοκοτρώνηδων και των Νικηταράδων άντικείμενα τόσο στεριμένα κάθε σημασίας, όσο είναι, έξαφνα, το γραφείο του Όθωνος.

Έκείνο, που είναι αξιοθαύμαστο, είναι ότι όλη ή κολοσσιαία εργασία της



Ελληνίδες από τον Πόντο

δες Ιστορικά βιβλία και 20 χιλιάδες χειρόγραφα και έγγραφα!

Ο θησαυρός σ'αυτός μαζεύτηκε μέσα σε 53 μόνον χρόνια—τόσος είναι ο βίος της Εθνολογικής Έταιρείας, που συνέστησε το Μουσείο. Η Έταιρεία ιδρύθηκε στα 1882 από έναν θύλο νέον, που τότε προστάσσε σε κάθε κίνησι έκπολιτιστική του τόπου. Ήταν ο Σπυρίδων Λάμπρος, ο Νικόλαος Πολίτης, ο Τιμοθέων Φιλίμων, ο Άντ. Μηλιαράκης, ο Δημήτριος Καμπούρογλου, Έλληνες έκλεκτοί, που διεκρίθησαν άργότερα στα γράμματα, στις έπιστήμες ή σε άνάτοια έπίσημα αξιώματα. Τα πρώτα χρόνια το έργον της περισυλλογής των κειμηλίων ήταν ιδιαίτερος δύσκολο. Έπρεπε να γίνη μία πρώτη άναγνώρισις, να έκτισθαι μόνον οι οικογένειες, που τα κατείχαν, πολλές φορές χωρίς καν να ύποπτεύονται την Ιστορική των αξία, και να πεισθούν να τα παραδώσουν για τον πλουτισμό του Μουσείου. Εύτυχως οι περισσότερες μεγάλες Ιστορικές οικογένειες φιλοτιμήθηκαν να συνεισφέρουν την προσφορά τους και γρήγορα συματίσθηκε ένας πρώτος πυρήν από λιγοστά ακόμη άντικείμενα, που έστεγάσθησαν άνέτως σε μία αίθουσα της Δημηρχίας Αθηνών.

Άλλά, χάρις στη δράσι της Έταιρείας, το νεοσύστατο Μουσείο έπιτυγχέει διαρκώς και χρειάσθηκε να γίνη σκέψις για την μεταφορά του σε καταλληλότερο χώρο. Πράγματι, στα 1895, μετεφέρθη στο Ισόγειο του Πολυτεχνείου και λίγο άργότερα στον πρώτο άροφο, έκει όπου είναι και σήμερα εγκατεστη-

έξευρέσεως και της περισυλλογής των κειμηλίων όφειλεται άποκλειστικά στην Ιδιωτική πρωτοβουλία. Άς τώρα το κ'ρασ δεν έινε σκεψη να τιμήθι την Ιστορία του, δεν χρησιμοποιήσε ούτε τα ύλικά του μέσα ούτε την ήθική του έπιβολή, για να ώσθι από την καταστροφή και την έγκατάλειψι τις περγαμηνές της ηρωικής του καταγωγής. Όταν, πριν άπο τρία χρόνια, έωρτάσθηκε η πενηκονταετηρίς της Έταιρείας, το κράτος έδωρσε... 25 χιλιάδες δραχμές. Η Έταιρεία δεν είχε ως τώρα άλλους πόρους εκτός από τις ετήσιες συνδρομές των 350 μελών της και το πρώτον των ετήσιων του Μουσείου.

Είχε όμως τις άνεκλήμτες διαρές των φίλων της από όλα τα μέρη του κόσμου. Όπως σε κάθε έθνική ανάγκη, οι Έλληνες της Αμερικής δεν παρέλειψαν να στείλουν τον όβολόν τους. Όβολός είναι τόπος του λέγειν, διότι συστάται σε τσέκ 750 χιλιάδων δραχμών, τις όποιες ο Έλληνισμός της Αμερικής συνέλεξε και άπέστειλε στην έπιτροπήν Εθνικής Έκατονταετηριδος, για να άδιαφυλαχθούν τα ιερά κειμήλια των Άγώνων. Είχε ίδίως την τύχη να διευδύνει από άνόμους όλόμυα άφωσιαιόμενους στην έθνική ιδέα. Εκτός από τους πρώτους Ιδρυτάς της, που τόσο έμόχησαν, για να εγκαταστήσουν το Μουσείο, ή δράσις του Γ'ωάννου Μπότση και του Κωνσταντίνου Ράβου, των δύο τελευταίων της προέδρων, θά μείνη αλημονήνη. Και οι δύο της έκκληροδότησαν πολύτιμες συλλογές.

Σήμερα η Έταιρεία διευθύνεται με την ίδια στοργή από τον Κ. Στ. Παπα-



Ελληνίς της Βορείου Ηπείρου (1800)

φράγκων, τον πρόεδρο του Συμβουλίου της Επικρατείας. Έφορος των Αρχείων της είναι ο καθηγητής κ. Αρβανιτάκης, στην έπιμέλεια του οποίου όφειλεται και η συγκεντρώσις των πληροφοριών, που περιέχει αυτό το άρθρο.

Είναι ετύχημα ότι το κράτος άπέφασε, έστω και τόσο άργά, να παραστή την συνδρομή του σ' ένα έργο λαϊκής διαπαιδαγωγήσεως σάν κι' αυτό. Για να καταλάβθι κανείς την έπιβρασι, που ένασκει άπάνω στην λαϊκή ψυχή ο συσσωρευόμενος σ'αυτός έθνικός θησαυρός, θάβει να παρατηρήσθι με πόση θρησκευτικότητα και θαυμάζων σιαιπλά. Κι' έπειτα καταλαμβάνονται από μία ζωνή έπιθυμία να μάθουν περιστατικά και λεπτομέρειες, που σχετίζονται με την Ιστορία του κάθε άντικειμένου.

Η χειροπιαστή αυτή Ιστορία τον πέντε αιώνων, μίλει περισσότερο στην ψυχή τους άπ' όλα τα βιβλία, που θά μπορούσαν να διαθέσουν και που άλλως τε δεν διαδίδουν, αφού, ως γνωστόν, μόνον η άρχαία Έλληνική Ιστορία και κάπως η Βυζαντινή διδάσκει άποσπάρηστα στα σχολιά μας. Μπροστά στην πραγματικότητα, που παριστάνει το Μουσείο, βλέπουν να ζωντανεύουν οι θρύλοι και, για πρώτη ίσως φορά, σταθάζονται πως τα τραγούδια του χωριού και τα παραμύθια της γιγασίας δεν είναι μύθοι μίας έποχής παρωχημένης, αλλά χθесινή, σημερινή ακόμη πραγματικότητα. Άποκτούν έτσι συνείδησι της έθνικής συνοχής, συνείδησι των όποχρεώσεων που έχουν κι' αυτοί να μη σκόρπίζουν στους τέσσερες άνέμους την κληρονομία των πατέρων των, να κάνουν κάτι κι' αυτοί τολλάγιστον να μοηθύνουν, αν μη να θυσιασθούν, για να διατηρήσουν μια Ελλάδα τίμια, έλεύθερη και περήφανη.

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ



Ελληνίδες της Σμύρνης (1800)



Νύφη από τα χωριά των Σερρών.
(Έργον του καλλιτέχνη Σερραίου φωτογράφου Κ. Πέννα)

3ον ΣΕΡΡΑΙ

‘Ολόσπαρος ο δρόμος κι’ οι άγριοι, έως επάνω στην πόλη των Σερρών, που ξεπροβάλλει ανάμεσα από τέ χιόνια, ύμνοντας τις οικοδοίες της, σε περά, ένα σχήματα, μέσα σε τούτο το ψυχρό μεσημέρι.

Στο σταθμό η κίνηση ή αλλοτινή, στις χαραπές μέρες της άνοιξης και του καλοκαιριού, δεν συναντάται τώρα. Έρημη ή πλατόφορμ, έρημη και το πρωτόγονο έστιατόριο-καφενείο που σπαύ, που τρέσσε φορές το είδαμε χαρούπο και γιομάτο ζωή, με τους ταξιδιατές βασιστικούς, να παίρνουν κάτι στα γλήγορα και να φεύγουν προς το τραίνο. Ούτε η στερεότυπη φωνή του πωλητού «Ακονέ-Χαλβά» ακούεται. Κάπου θα ζεσταίνεται κι’ αυτός, αφιόνοντας, χωρίς το εξαιρετικό του ροχατό-λουκούμ τους επιδέτες.

Δεξιά του δρόμου, που οδηγεί προς την πόλη, το άλσος. Ευρύχωρο, άνετο, καλά προσκαρμιοσμένο στις νέες απαιτήσεις της αρχιτεκτονικής των πάρκων, φαντάζει ολόσπαρο. Τα δέντρα του, πλακωμένα από το χιόνι, παίρνουν φανταστικά πελώρια σχήματα, μέσα στη γκριζιά ατμόσφαιρα. Ήρεμία θανατερή γύρω, αίσθη θανάτου. Τα ‘έρσων, σκεπασμένο κι’ αυτό από το άσπρο χιόνι, άφηνε τον γιγάντιο ήρωα να ξεπετιέται πάνω από το βάθρο του, μόνο εκεί στο κέντρο του πάρκου, σαν εγκαταλειμμένο, ύστερα από την υπέρτατη θυσία του. Ένας σπουδαίος — άκραφνης τοπικιστής — που τον θερίζει η πείνα, πετάει στο χιόνι, κυνηγώντας κάποιο σπόρο, που να του λιγοστήσει το φρικτό του μεροκάματο. Μία το κρύο χιόνι και τα ποδαράκια του. Κι’ αποσπύρεται γλήγορα, σε κάποιο άπαγκιο, για να μη θαφτεί, κάτω από τις πυκνές νιφάδες, που τώρα χορεύουν κάποιο τρελλό βάλε, έως ότου, χαλισμένες από το στροβίλισμα, σωριαστούν σε κάποιο ντιάνο, σε κάποια πολτρόνα, σε κάποια από τις χιλιάδες ολόσπαρη καθίσματα, που έχει τεχνουργήσει σε φανταστική άρχαιονομική το πυκνό χιόνι, που μέρες τώρα πέφτει αδιάκοπα.

Από τον σταθμό ακούεται το βαρύ σφύριγμα της μηχανής. Οι κυρίες της παρέας ανησυχούν. —Φεύγει το τραίνο; —Μην ανησυχείτε, τούς λέει ένας κύριος, που ταξιδύει τακτικά — κοιτώντας το ρολόι του. Έχουμε ακόμη πέντε λεπτά.

Μα κάποιος προτείνει: —Δεν μένουμε να ιδούμε τις Σέρρες; Φεύγουμε με την τακτική. Περνάει στις πέντε. Η πρόταση είναι δελεαστική. Κι’ η άπάντησι ακούεται γλήγορα: — Άς μείνουμε. ...

Ένα αυτόκινητο μιάς φέρνει προς την πόλη. Καίει ο δρόμος, μόλις φτιαγμένος, και τ’ αμάξι πετάει στο άσπρο χιόνι. Σε 7 λεπτά θρικόμαστε εκεί. Συναντούμε το διοικητήριο — παλιό τουρκικό κτίριο, — όπου στεγάζεται η Νομαρχία και όλα αι υπηρεσίες της πόλεως. Άλυσιοτερά τα Τρία Ταύ, η Μεραρχία και

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΘΡΑΚΗ

Σκίτσα και έντυπώσεις του Κ.
ΜΙΝΟΥ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

άλλαι στρατιωτικοί υπηρεσίες. Ακόμη και αί... φυλακαί!

Παρ’ όλο το κρύο, ένας φυλακισμένος στέκει στ’ ανοικτό παραθύρο, ξετράχηλος, και τραγουδεί:

«Της φυλακής τά σίδερα είναι γιά τούς λεβέντες...»

Και το «αμάν» του, άργόσυρτο και λυπητερό, είναι ένας θρήνος, που διαφεύδει τά λόγια του. Θρήνος γιά τή στερήσι της έλευθερίας του.

Στή κεντρική πλατεία, τά καφενεία, τά έστιατόρια, τά κουρεία — πλήθος. Το κεντρικό καφενείο Χρήστου — το μεγαλύτερο — με τον λευκάνθρωπο διευθυντή του και πρόεδρο της Συνομοσπονδίας Έπαγγελματιών, γιομάτο από κόσμο, ζεσταίνεται από μία όσημα πελώρια. Αχνίζουν τά φλυτζάνια με το τσάι, με το χαμόγυλο, με το τιλίλο. Άπέναντι, τ’ άλλο κεντρικό καφενείο, έπίσης προσελκύει κόσμο. Η Λέσχη του «Έμπορικού Συλλόγου», καλοβαλμένη, έχει άρχισει να προσελκύει τούς πιστούς της. Τέ έστιατόρια όμως ακόμη κενά. Προτοιμάζουν τις λιχουδιές των γιά το βράδυ.

Οι Αθηναϊκές εφημερίδες διαλαλούν, από τούς εφημεριδοπώλες, ‘Ο Δρογύγκας του Πρακτορείου Έλληνικού Τύπου, πάντοτε με το χαμόγελο στα χείλη και την ευγένεια στο μαυριδερό του πρόσωπο, μάς υποδέχεται και μάς καλωσορίζει.

Στά γραφεία της ‘Πρόδου» συναντούμε και τον διευθυντή της, τον συνάδελφο Κ. Γιώργο Σγουραμάνη. Μας σκλαδώνει με τις περιποιήσεις του. Πάντα κεφάτος, λαχταρά μία έκδρομη — το καλοκαίρι όμως — γιά να μάς δείξει τις καλλονές των Σερρών.

Τόν άσπαινούμαστε: —Πάμε στο Λεϊλά, Γιώργο. Χαμογέλασε κι’ άπάντη: — Άς πάμε εδω τον άκανέ-χαλβά, κι’ άς πούμε πως πήγαμε!... —Μά ό καίριος είναι θαύμα! — έπιμένουμε. —Είναι! Μά εδω δέν είναι Έλθετία. Έμεις τό καλοκαίρι αποφασίζόμαστε..... Οι κυρίες ρωτούν γιά το Λεϊλά και τόν άκανέ-χαλβά.

Δεξιά του δρόμου, που οδηγεί προς την πόλη, το άλσος. Ευρύχωρο, άνετο, καλά προσκαρμιοσμένο στις νέες απαιτήσεις της αρχιτεκτονικής των πάρκων, φαντάζει ολόσπαρο. Τα δέντρα του, πλακωμένα από το χιόνι, παίρνουν φανταστικά πελώρια σχήματα, μέσα στη γκριζιά ατμόσφαιρα. Ήρεμία θανατερή γύρω, αίσθη θανάτου. Τα ‘έρσων, σκεπασμένο κι’ αυτό από το άσπρο χιόνι, άφηνε τον γιγάντιο ήρωα να ξεπετιέται πάνω από το βάθρο του, μόνο εκεί στο κέντρο του πάρκου, σαν εγκαταλειμμένο, ύστερα από την υπέρτατη θυσία του. Ένας σπουδαίος — άκραφνης τοπικιστής — που τον θερίζει η πείνα, πετάει στο χιόνι, κυνηγώντας κάποιο σπόρο, που να του λιγοστήσει το φρικτό του μεροκάματο. Μία το κρύο χιόνι και τα ποδαράκια του. Κι’ αποσπύρεται γλήγορα, σε κάποιο άπαγκιο, για να μη θαφτεί, κάτω από τις πυκνές νιφάδες, που τώρα χορεύουν κάποιο τρελλό βάλε, έως ότου, χαλισμένες από το στροβίλισμα, σωριαστούν σε κάποιο ντιάνο, σε κάποια πολτρόνα, σε κάποια από τις χιλιάδες ολόσπαρη καθίσματα, που έχει τεχνουργήσει σε φανταστική άρχαιονομική το πυκνό χιόνι, που μέρες τώρα πέφτει αδιάκοπα.

Από τον σταθμό ακούεται το βαρύ σφύριγμα της μηχανής. Οι κυρίες της παρέας ανησυχούν. —Φεύγει το τραίνο; —Μην ανησυχείτε, τούς λέει ένας κύριος, που ταξιδύει τακτικά — κοιτώντας το ρολόι του. Έχουμε ακόμη πέντε λεπτά.

Μα κάποιος προτείνει: —Δεν μένουμε να ιδούμε τις Σέρρες; Φεύγουμε με την τακτική. Περνάει στις πέντε. Η πρόταση είναι δελεαστική. Κι’ η άπάντησι ακούεται γλήγορα: — Άς μείνουμε. ...

Ένα αυτόκινητο μιάς φέρνει προς την πόλη. Καίει ο δρόμος, μόλις φτιαγμένος, και τ’ αμάξι πετάει στο άσπρο χιόνι. Σε 7 λεπτά θρικόμαστε εκεί. Συναντούμε το διοικητήριο — παλιό τουρκικό κτίριο, — όπου στεγάζεται η Νομαρχία και όλα αι υπηρεσίες της πόλεως. Άλυσιοτερά τα Τρία Ταύ, η Μεραρχία και

—Γ’ είναι αυτά τά σασκρικτικά; —Συριανό λουκούμι, τούς λέει ό Σγουραμάνης, κυρίες μου, που γίνεται σε κάποιο δάσος: το Λεϊλά.

Και από ένα συρτάρι τραβάει ένα κουτί.

Δοκιμάζουν όλοι τόν θρίσκουν υπέροχο. Και ό Τζέντλεμαν Σγουραμάνης φαντάζει το μικρό του γραφείο και κάτι του λέει στ’ αλήθεια.

Τόν ξέρω και καταλαβαίνω.

—Κυρίες μου, μη στενοχωρησθε, τούς λέω. ‘Ο συνάδελφος άφρόντισε κιόλας γιά να σάς εφοδιάσθ.

Μιά βόλτα στις Σέρρες είναι κάτι, που αξίζει. Καινούργια κτίρια πολλά και άξια λόγου. Ξενοδοχεία σαν την «Κωνσταντινούπολη» και τό «Διεθνές» και έστιατόρια έπίσης καλά.

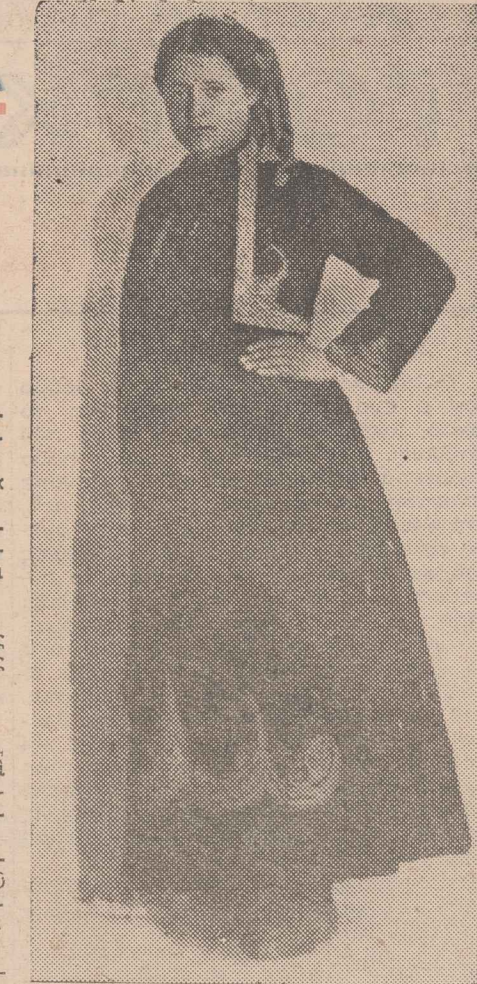
Διευρύνσεις δρόμων, κτίσιμο νέας αγοράς και Δημαρχείου, μεταφορά νερού — άλλα εν τώ έκτελεισθαι και άλλα όπο μελέτη, οφειλόμενα στο νέο Δήμαρχο Τριπόλεως.

Παλιό μέλος ό Δήμαρχος του Συλλόγου «Όρφεί» — ενός σωματείου μ’ έξι έξουσα δράσι, πατριωτική και κοινωνική, που έζησε μέσα στα χρόνια της σκλαβιάς, τόν επιδρωμών τών ξένων, τόν παντοίων καταστροφών, που έπληξεν την πόλη.

Γιατί αί Σέρραι έχουν μία τραγική Ιστορία. Δυό φορές έλευθερώθηκαν και δυό φορές έπεσαν κάτω από τό ζυγό, τουρκικό ή μιά, βουλγαρικό ή άλλη. Χιλιάδες πήγαν όμηροι κι’ έζησαν χρόνια σκληρά στη σκλαβιά, σπάζοντας χαλίκια και δερνόμενοι και πεινώντας. Μ’ αυτά πέρασαν. Είρήνη ήμιν!... Πένο από την πόλη, τό φρούριο στέκεται περήφανο, Ιστορώντας δόξες παλίες, χαρές και λύπες.

Η Μητροπόλις, άλλο Ιστορικό κτίριο, κέντρο της ‘Ορθοδοξίας και του Έλληνισμού, που πέρασαν Ιεράρχαι με φλογερή την ψυχή γιά κάθε καλό και γιά κάθε έλληνικό και μ’ άντρεπωμένη την καρδιά.

Τά θερινά κέντρα τώρα έρημα. ‘Ο Τσελλιος — ‘Εδω ό Τσελλιος», όπως λέει ό ίδιος — που άλλοτε τρέσσε φο-



Χωρική από τό εσωτερικό των Σερρών.
(Έργον του καλλιτέχνη Σερραίου φωτογράφου Κ. Πέννα).

ρές μάς περιπολήθηκε στο έξοχικό του κέντρο, με τά περιφημα πιάτα του, τις εύφουλγιες του και τή μουσική του — τί Τσελλιος, τί Τροκαντερό! — τώρα περμμένα να λυάση τό χιόνι, γιά να ξεναργήση τή δουλειά του.

Εδω θάρρη κάθε ντόπιος και κάθε περατικός και με τό λουκούλειο γεύμα, που θάρρη πανέτοιμο, ή θροσί, ή μουσική, θα περσση μία υπέροχη — μία αξέχαστη — βραδιά. Πόσες τέτοιες νύκτες περάσαμε εκεί, πόσες ώμορφες κοιλακρινές νύκτες, με τό φεγγαράκι ν’ άσπμωνη τις φυλλοσιές τών δέντρων και τ’ άθδων να κελαιδί, σε νότες υπέρκοσμες, τό τραγουδι της άγάπης!

Μιά βιτρίνα στον κεντρικό δρόμο με φωτογραφίες — θαύμα ιδεσθαι — μάς σματίζει.

Διαθάζουμε στις γωνίες τους τ’ όνομα του φωτογράφου: Πέννας.

Τόν έπισκεπτόμεθα στο άτελεί του και μένουμε κατάπληκτοι. Είναι ένας μεγάλος καλλιτέχνης, κρυμμένος στην κόχη αυτή της Β. Έλλάδος, γνωστός όμως και στην Αθήνα, άλλ’ ιδιαιτέρα στο Έξωτερικό.

Τά έργα του — έργα τέχνης — έχουν βραδεύθη στις εκθέσεις της Βιέννης και του Παρισιού. Δάσκαλος πρώτα, γίνθηκε φωτογράφος—νομίζω—μετά την σύλληψή του και την άπαγωγή του, μαζί με τούς άλλους όμήρους στη Βουλγαρία.

Από τότε, έπιστρέφοντας, άσκει αυτό τό επάγγελμα. Άλλα τίς άρες της σχολής του, τις άρες της μεγάλωνσης έμπειρώσεως, άργάετα γιά τόν έαυτό του. Διαλέγει τά μοντέλα του από παντού και φτιάχνει έργα, που δύσκολα τά συναντάτε.

Μιά άλλη φυσιογνωμία εξαιρετική τών Σερρών, ό στρατηγός Ε. ά. Κ. Γεώργιος Μερατζής.

Παλιός στρατιωτικός, τόν είχα άνθυπολογισό στο Μπιζάνι και λοχαγό τώ 1916 στη Δράμα. Στο Μπιζάνι πήρε έπί τά τραύματα και, πέφτοντας, μη μπορώντας να μιλήση, έδειχνε με τά χέρια του στους Κριτικούς φαντάρους του: —Έμπρός!... Έμπρός!...

Στη Δράμα, στο 3/37 Κριτών, ήταν ό ένας λοχαγός, πούεσε να κωδερνή τή δύσκολη αυτή ράτσα και ν’ άσπαιέται από τούς στρατιωτές του, σαν πότερας.

Θυμάμαι μία μέρα, εκεί σε μία έπιθεώρησι Μεραρχίας, ό μακαρίτης μέραρχος Χατζεάνστης έπήνεσε, από τρία συντάγματα πεζικού, δυό πυροβολικού και τσούες σχηματισμούς, ένα μόνο λόχο: «Τόν 11ον του 3/37 Κριτών, του Λοχαγού Μαυρατζή Γεωργίου».

Τώρα στις Σέρρες, γεμάτος δάφνης, καουκί και χαίρεται εγκάρδια, σαν έδιη κανένα παλιό του στρατιώτη. Θυμάται όλα τά παλιά, όλες τις δόξες και τις λύπες, όλες τς νίκες και τις καταστροφές.

ΜΙΝΩΣ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ : Προς την Δράμα.

Η ΑΥΘΕΝΤΙΚΩΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗ ΛΟΥΐΣΙΑ

Ο ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΛΟΡΔΟΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

‘Ο Λόρδος Γκρέυστοκ, ό παλαιός Ταρζάν, που είχε άνατραφή και είχε ζήσει στη ζούγκλα, εύρισκόμενος στο Παρίσι, πληροφορείται ότι ό παλαιός έκδός του Νικόλαος Ρόκωφ έδραπέτευσε από την φυλακήν και άπήγαγε τό παιδικό του, τόν Τζέιν.

Έπιστρέφει έσπευσμένως στο Λονδίνο όπου ένα μυστηριώδες τηλεφώνημα τόν παρσούρει σε μία παιδιά του Ρόκωφ.

Η σύζυγος του Τζέιν, υποπτευομένη ό τι πρόκειται περί παιγίδος, τρέκει να τό έμπούση, αλλά συλλαβόμενα και άφύπνι, τώρα εύρισκονται και οι τρείς, ό Λόρδος Γκρέυστοκ, ή σύζυγος του και τό παιδί όι τών στο μικρό ατμόπλοιο (κινκάτα σκαμνιά) του Ρόκωφ, χωρίς όμως ό ένας άπ’ αυτούς να ξέρη ότι στο πλοίο εύρισκονται και οι άλλοι δυό.

2ον

Τέλος ό Ρόκωφ συνήλθε και έπεσκέφθη τή Τζέιν. ‘Ο σκοπός της έπισκέφσεως του ήταν να της ζητήσει να υπογράψη ένα μεγάλο τσέκ εις άντάλλαγμα του όποιου θα ήην άφινε να έπιστρέψη στην ‘Αγγλία.

—Όταν με άφήσετε ν’ άποθιθασθώ σ’ ένα λιμάνι πολιτισμένης Χώρας με τόν άνδρα μου και τό παιδί μου, άπνίπτω σε σταθερά ή Τζέιν, θα σάς πληρώσω τριπλάσιον τό ποσόν που ζητείτε. Διαφορετικά δέν σάς δίνω ούτε πεντάρα.

—Θα υπογράψετε άμέσως τό τσέκ, ζ-φώνάζε ό Ρόκωφ, με άγρια λάμψη στα μάτια του, διαφορετικά ούτε ό άνδρας σας, ούτε τό παιδί σας δέν θα πατήσουν ποτέ σε στερία, πολιτισμένη ή όχι!

Η Τζέιν έσπριζε τά χέρια της. —Δέν σάς πιστεύω, τού είπε. Τι έγυποτι έχω πώς θα κρατήσετε την ύπόσχεσί σας αν υπογράψω τό τσέκ;

—Ασφαλώς δέν έχετε, είπε ό Ρόκωφ γελάοντας, μόνο έχετε τό λόγο μου πώς θα κρατήση την ύπόσχεσί που σας έδωσα! υπογράψετε τό τσέκ!

Και ή Τζέιν υπέγραψε ένα μεγάλο τσέκ που ό Ρόκωφ έδίηλυσσε και έθαλε χαρούμενος στο πορτοφόλι του.

Την άλλην ημέρα ή πόρτα της φυλακής του Ταρζάν άνοιξε και φάνηκε τό κεφάλι του Πάουλιθ.

—Άνέβα πάνω! διέταξε ό Ρώσος, άλλα πρέπει να τό καταλάβης καλά πως είσαι πεθαμένος αν κάμης την παραμικρή κίνηση εναντίον μου ή εναντίον άλλους μέλους του πληρώματος.

‘Ο Ταρζάν ανέθηκε στο κατάστρωμα και είδε γύρω του έξ ένόπλους ναύτες. Έμπρός τους στεκόταν ό Πάουλιθ.

—Λόρδε Γκρέυστοκ, είπε ό Ρώσος, ό Κ. Ρόκωφ μου ανέθεσε να σάς ειδοποιήσω ότι αν θέλετε ν’ άποφύγετε δυσσχερίσεις ένοχλήσεις γιά την λαίδη Γκρέυστοκ και τό παιδί σας και συγκρόνητε νά ζήσετε, πρέπει να τού δώσετε ένα τσέκ αξίας άνάλογου, με αυτούς τούς θρούς.

—Πόσα; ρώτησε ό Ταρζάν. Και πρώτα, άπάντησε μου σε μία έρώτησι. Τό παιδί μου είναι ποί πλοιον;

—Όχι, άπάντησε ό ‘Αλέξης Πάουλιθ. Τό παιδί σας είναι άλλοι ασφαλίστοι και θα θανατωθί μόνον αν αρνηθήτε να δεχθήτε τό δικαίον: αίτημά μου. Καταλαβαίνετε πως αν λόγω άδικαιολογητού έπιμονής αρνηθήτε, να υπογράψετε αυτό τό τσέκ θα τωφεκισθήτε άμέσως και, τότε δέν θα έχουμε κανένα λόγο να στενοχωριόμαστε περισσότερο με αυτό τό παιδί που μόνο ένοχλήσεις και κινδύνους μπορεί να μάς προκαλή.

—Πολύ καλά, είπε ό Ταρζάν.

‘Ηξερε πως μπορούσε να πιστεύσει τόν Πάουλιθ όταν αυτούς διέτυπωσε άπειλά και πως ή μόνη ελπίδα που τού έμενε να σωρή τό παιδί του, ήταν να υποχωρήση στις απαιτήσεις των ληιστών. Δέν υπέθετε οσοδάρ πως συγκρόνησε θα σκίζονταν ή δική του ζωή, άλλα υπελόγηζε εν άσπρη περιπτώσει, να τώρη και τόν Πάουλιθ με τήν αλυσίδα. Η μόνη του λύπη ήταν πως δέν γα είχε την εύκαιρία να κάμει τό ίδιο και στόν Ρόκωφ.

—Εμείς έτοι πολλήν ώρα άκίνητος σάν άγαλμα, με τό βλέμμα κορμωμένο στο «Κινκάιντ» ως που αυτό έξηφανί-

και τό στυλό του από την τσέπη του, έτοιμαζόταν να γράψη.

—Πόσα; επανέλαθε.

‘Ο Πάουλιθ είπε ένα κολοσιαίον αριθμό και ό Ταρζάν δέν μπόρεσε να συγκρατήση ένα χαμόγελο. Θα εύρισκε τόν τρόπο να ειδοποιήση τούς φίλους του ποιάς συνωμοσίας έπεσε θυμά. Έκανε πως διαμαρτύρεται γιά να μη κινήση ύποψιες, άλλα ό Πάουλιθς έπέμεινε και ό Ταρζάν υπέγραψε ένα τσέκ γιά τό ζητούμενον ποσόν.....που υπερέβαινε κατά πολύ την πίστωσί του στην Τράπεζα στην όποια έξείδισε τσέκ!

Ένώ έδινε τό χωρίς άξία χαρτάκι στο

αθη πίσω από ένα άκρωτήριο της ά- κτής.

Από τή ζούγκλα που άπλώνεται άπέναντι πίσω από τόν άκίνητον άνδρα, ανέβαινε ένας υπόκωφος ψιθύρος θμοιος με της θάλασσας.

Μακριά ακούσταν ό βρυχηθμός ενός λεονταριού και τό μούγκρισμα πιθήκων που πηδ ύσαν από κλαδί σε κλαδί.

Άλλά ό Τζών Κλαίπτον Λόρδος Γκρέυστοκ, κουφός και τυφλός σε όσα δέν είχαν σκεσί με τό λεπτό καπνό που ναχόνταν τώρα στην άπόστασι, σκεπτόταν μόνο την εύχαρίστησι που μπορούσε να είχε εκδικυόμενος τούλάχιστον τόν ύπασισητό του έχθρου του.

λά αυτή ή έκδικσις, πολύ γρήγορη, δε θα με ικανοποιήσε» με τό θάνατο, θα μου ξεφύγανε και ή ψυχή σας δε θα μου άρκοισε καθόλου.

»Φαντάζομαι, τούναντιον, ότι ή σκέψη του παιδιού σας, τού γιου του Λόρδου Γκρέυστοκ, με τό κομμί στιγμιότυπο, μένο και τα μαλλιά άλειμένα λίπος, που θα τρώγη άνθρωπινο κρέας, θα σας κρατά συντροφιά εν δαψώ δε εκδικήτε την τρωπή σας άπ’ τά τσακάλια, που ζήσατε μαζί.

»Αυτό θα είναι ή τιμωρία σας γιανι τολμήσατε να κινήσετε εναντίον μου.

ΝΙΚΟΛΑΣ ΡΟΚΩΦ

Ένώ ό Ταρζάν τελείωνε τρέμοντας τό διάβασμα αυτής της τρομεράς έπιστολής, ένας έλαφρός κρότος, πίσω του, τόν ξανάφερε στην πραγματικότητα.

Σε μία στιγμή θυμήθηκε δλη την παλιά ζωή του και όλες οι κοιμωμένες αισθήσεις του ζήτησαν και αισθάνθηκε γιά άλλη μία φορά τόν παλιό Ταρζάν!

Όταν γύρισε, με μία μόνη κίνηση τού σώματος, με όλους τούς μύς του τενημένους, ήταν έτοιμος ν’ άντιμετωπίση σταθερά τόν πελώριο πιθήκο που άρμούσε εναντίον του άφρίζοντας.

Τά χρώνα που είχαν περάσει από την έποχή που ό Ταρζάν είχε εγκαταλείψει τό δάσος όπου γεννήθηκε! Ελάχιπτην έπιρροή είχαν πάνω στην τρομερή δύναμη του που άλλοτε τόν είχε κάμει κύριο της ζούγκλας, τόσι μάλλον όσο είκε φροντίσει με συνεχή γυμναστική να συντηρή τή σκεδόν υπεράνθρωπη δύναμή του. Κι’ όμως, φανόνταν πως ήταν σκεδόν άδύνατον, χωρίς ένα καν μπιστοσύνη, χωρίς όπλο, να νικήση τό πελώριο ζώο που άντιμετώπιζε.

Πάνω από τόν δμο του γοριλά, ό Ταρζάν έδλεπε τά κόκκινα μάτιακαμιάς δεκαριάς άλλων πιθήκων, τρομερών και πρωτογόνων γελοιογραφιών τού ανθρώπου.

Η σύντομη διαμονή του Ταρζάν στον πολιτισμένο κόσμο του είχε δώσει τόν καιρό να μάθη μερικώς έπιστημονικές μεθόδους άγνωστες στο λαό της ζούγκλας. Ένώ πρό όλγων έτών θα άρμούσε εναντίον τού κτήνους έμπιστευόμενος μόνο στη δύναμή του, τώρα άπέφυσσε έπίδεξις την έπίθεσι τού άντιπάλου του και τό που έδινε μία δύναμη γροθιά στο στομάχι.

Με ένα βρυχηθμό πόνου, ό άνθρωπος είδης πιθήκος σωριάστηκε, άλλα σπκώθηκε σκεδόν άμέσως. Πριν όμως προφθάση ν’ άποπεραθί έναν έπίθεσι, ό Ταρζάν έπεσε πάνω του και οι δυό έχροσι κυλοήθηκαν χάμω. Στην ψυχή του Ταρζάν, τό μεθυστικό αίσθημα τού θριάμβου, έκαμε να πέση άμέσως από τούς ώμους τού ‘Αγγλου Λόρδου τό κάλυμμα τού πλαστού πολιτισμού και δέν έμενε πιά παρά ό Ταρζάν, ό θετός γυιός της Κάλας, της μαιμούδας!

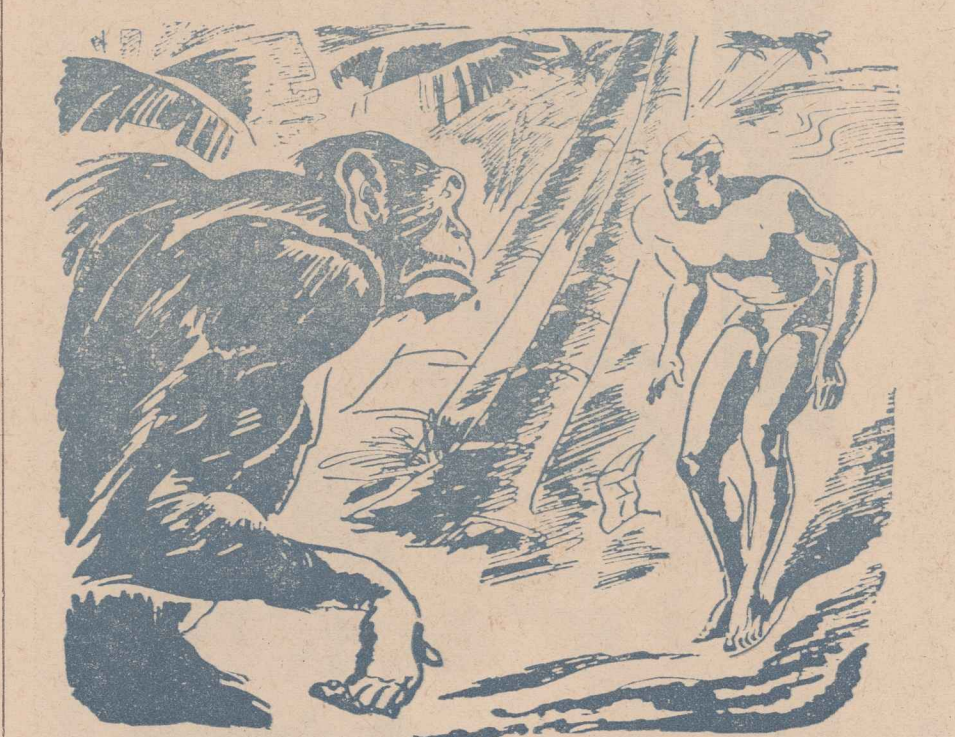
Τά άσπρα δόντια του κώθηκαν στο κοντόρ λαίμο του έχθρου του, αναζήτώντας τούς παλιούς της καρπούδες, ενώ τά αταλάνια μπράτσα του κολλούσαν χάμω τό τέρας άνίσχυρο.

Σε κύκλο γύρω στο σωρό που σκαμνίζαν οι δυό παλαιστοί, ή φυλή των γοριλά παρακολουθούσε με πάθος την πάλη. Έσθλαζε κραυγές έπισδοκμασίας όταν καμμία τούρα κοκκινωπών τριχών ή ζαυθάν μαλλιών ξεκολλούσε από τόν ένα παλαιστό. Άλλα δέν έπενεθίσαν και κούτταζαν με κατάπληξι την άγνια του άρχηγού των κάτω από τό βαθύ δάγκωμα τού άσπρου ανθρώπου.

Τέλος ό Ταρζάν έξαιε τον έχθρό του κυνηγώντας τον στο λαιμό με μία τελευταία γροθιά.

Τότε τά μέλη της φυλής παρέρσσαν στο καταπληκτικό θέαμα τού άσπρου ανθρώπου που, πατώντας τό πόδι του πάνω στο άνάσθητο πτώμα έδναζε την άγρια κραυγή τού θριάμβου τού γοριλά που έχει σκοτώσει!

Κάτω από τόν σκοτεινό όθλο των δένδρων ή κραυγή άντρίκωσε. Τά ζαυγάμ



‘Ο Ταρζάν, με την ταχύτητα άστραπής, άρμησεν εναντίον τού πιθήκου

Ρώσο που τό ληαιρνε με χαμόγελο θριάμβου, ό Ταρζάν έκπαιζε τή θάλασσα και, κατάπληκτος, είδε πως τό «Κινκάιντ» έτοιμαζόταν ν’ άράξη. Η έρρα που άπλώνονταν τόσο κοντά τούς άπναι σκεπασμένη με άβουνη και τροπική φυτεία.

‘Ο Πάουλιθς άκολουθούσε τή διέσθουσι τού βλέμματος τού Λόρδου Γκρέυστοκ.

—Θ’ άπελευθερωθήτε εδω, είπε ψυχρά.

Κατόπιν προσέθεσε:

—Βγάλτε τά ρούχα σας, δέν σάς χρειάζονται πιά!

‘Ο Ταρζάν έμεινε άκίνητος. Χωρίς να ήη λέξι αυτή ή φορά, ό Πάουλιθς περιωρίσθη να δείξη με τό δάκτυλο τό πληρώμα που ήταν έτοιμο να πυροβολήση εναντίον τού Ταρζάν σάν να ήταν λυσασμένος σκύλος.

Τότε ό ‘Αγγλος άργά γδύθηκε.

Μία βάρκα έρρίσθη στη θάλασσα και, πάντα φουροσύμενος άυσπρά, ό Ταρζάν ώδηγήθη στη στεριά.

Μετά μισήν ώρα, ή βάρκα είχε έπιστρέψει στο «Κινκάιντ» και τό βαπόρι συνέχιζε άργά τό δρόμο του.

Ένώ ό Ταρζάν όρθιος στην άκροθαλασσία κούταζε τό πλοιον που άπεμακρύνετο, είδε μία σιλουέττα να παρουσιάζεται στη γέφυρα και να φωνάζη δυνατά γιά να τήν άκούση. Σκεπάζοντας τά μάτια του από τό δυνατόν ήλιο με τά χέρια του, ό Ταρζάν είδε τότε ένα άνθρωπο που γελούσε άλλα, κουνώντας πάνω από τό κεφάλι του τό σάμια ενός μικρού παιδιού. ‘Ο Ταρζάν ήταν έτοιμος να ήσπση στο θάλασσα γιά να προσλάβηση να φθάση στο βαπόρι, άλλα καταλαβαίνοντας την τρέλλα μιας άποπείρας, σταμάτησε με μία κραυγή λύσσης.

Εμείς έτοι πολλήν ώρα άκίνητος σάν άγαλμα, με τό βλέμμα κορμωμένο στο «Κινκάιντ» ως που αυτό έξηφανί-

ΤΟ ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ο δολοφονηθείς εμφανίζεται στον κοιμώμενο φίλο του και τον εξορκίζει να φύγει, γιατί θα τον σκοτώσουν



ΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο τι διηγείται ο Γάλλος συγγραφέας Ζαν Λομπανιέ για τα πειράματα, πνευματισμού με το τραπέζκι, που έκαναν οι φίλοι του κι' αυτός και πως πήλαν ο' έπικου- νανία με το πνεύμα ενός ναύτου, που είχε πεθάνει πρό μιας τριακονταε-
τίας.

Αλλά εάν το τραπέζκι είναι το καλύτερο πνευματιστικό φαινόμενο δεν είναι, εν τούτοις, και το μόνον, ούτε και το καλύτερο, μέσον πειραματισμού με τον πνευματισμό. Τέτοιο μέσον θεωρείται, περισσότερο από το τραπέζκι, ο άνθρωπος, ο οποίος είναι η καλύτερη κατοικία των πνευματικών και των ωριμμένων υπερφυσικών ιδιοτήτων. Φυσικά αυτό δεν συμβαίνει παρά σε ολίγους ανθρώπους, οι οποίοι προικίζονται από την φύση με τέτοιες παράδοξες και καταπληκτικές ιδιότητες. Οι άνθρωποι αυτοί αποκαλούνται Μέντι- ουμ και τις ικανότητές τους αυτές τις μεταχειρίζονται έντατα, οι έπιστήμη- νες, που ασχολούνται με το πνευματι- στικά και τα φυσικά φαινόμενα.

Είναι γνωστό το τι κατορθώνουν τα μέντιουμ αυτά: 'Εδώ εις τας 'Αθ- νας ακόμη υπάρχει μία δεκάδα ολό- κληρη μέντιουμ, ανδρών και γυναι- κών και μπορεί ο καθένας ν' απευθυνθή σ' αυτά, προσκειμένου να βρει έναν δι- κό του άνθρωπο, που εκδόθηκε ή ένω πράγμα, που του το έκλειψαν.

Καί τέτοιες περιπτώσεις, μάλιστα, ά- ναφέρονται ακόμη και με τις άστυνομι- ες διαφόρων χωρών, οι οποίες, όταν δεν μπορούν να διεκρινίσουν κά- ποιο μεγάλο έγκλημα απευθύνθηκαν σ' μέντιουμ και κατορθώσαν έτσι να βρουν τους ένοχους.

Αλλά δεν είναι μόνον τα μέντιουμ, που διπλοκλύσαν πολλές φορές την δι- ευκρίνισι έγκλημάτων. Αναφέρονται έ-
πίσης και αρκετές περιπτώσεις άνα- κούφως έγκλημάτων με τη βοήθεια του πνεύματος των θυμάτων των έγκλημά-
τος. Ένα τέτοιο περιστατικό συνέβη
όλίγα χρόνια πρό του Ευρωπαϊκού πό-
λεμου στη Μασσαλία και έκαμε τότε
τόσο θόρυβο διεθνώς, ώστε άσφαλώς
θα το ένω μνημονεύται ο γερμανιστής.
Πρόκειται για τη δολοφονία μέσα σ' έ-
να ξενοδοχείο της Μασσαλίας ένος 'Ι-
ταλού μετανάστου και την διεκράτη-
ση της μεγάλης οπείρας, που διεκρά-
τη τον φόνον από την εμφάνισι του πνεύ-
ματος του δολοφονηθέντος σ' έναν ά-
λλον φίλον του.

Αλλά άξιζει τον κόπον να διηγηθώ-
με λεπτομερέστερα την ιστορία αυ-
τή, που είναι πραγματικά άναρπαστι-
κή.

Ο ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΟΙΜΗΘΗ

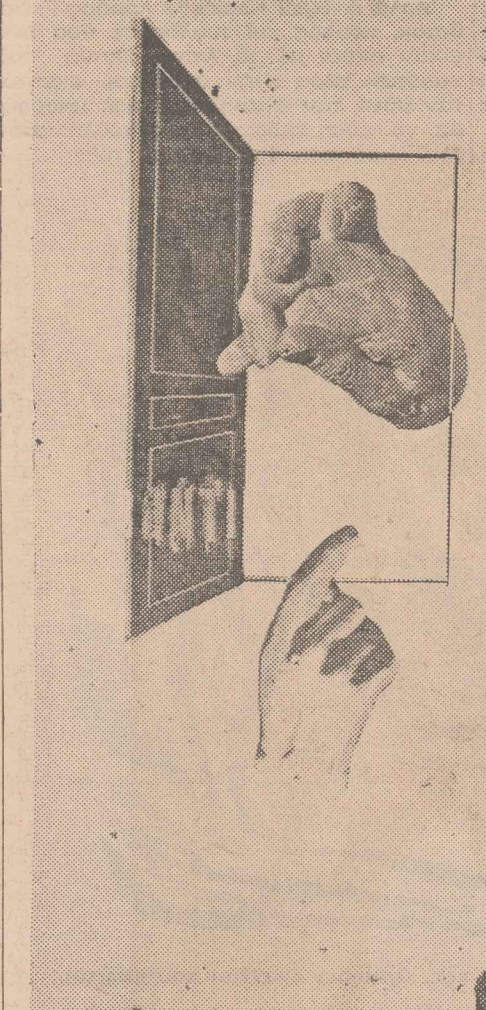
Τη 1912 ένος 'Ιταλός μετανάστης, ο-
νομαζόμενος Τζούλιο Καπόνι, έπε-
σπρε, έπειτα από αρκετά χρόνια έξ-
πατίσ στις 'Ηνωμένες Πολιτείες της
'Αμερικής, στην πατρίδα του την 'Ιτα-
λία. Το ύπερκεάεινι, με το οποίο ήλ-
θε από την 'Αμερική, τον άπεδίβαζε

ονι (μικροί πίθηκοι) που έπαίζαν μέσα
στον κλάδο σταθ. και άκίνητα τα παπα-
γολάκια κάπσαν. Από μικρού έφθεσε
σάν τ'ον' ο αρ' κηρύβος ένος λεονταριού.
'Ηταν ο δολοφόνος Τζορντάν που έφορι-
σε μια προκλητική γαρίπα στον άμμο των έ-
νοποραστικών χωριών. 'Ηταν ο παλιός
Τζορντάν που κουνούσε το κεφάλι του
σάν να ήθελε να ρίξη πίσω κάποια πυ-
κνή χαίτη, άουθενάτη άνάμνησι της έ-
ποχής που τα μαλλιά του, δεν τα είχε
ποτέ έγγιζει φιλιά, έπεφταν άτακτα στα
ματιά του.

Ο άνθρωπος - πίθηκος ήταρε πως
μπορούσε να περιμένει άμεσον έπιθον
έκ μέρους εκείνου από τη φυλή που φι-
λοδοξούσε να πάρη τη θέση του νεκρού
άρχηγου και που άμέσως θα τον 'βου-
ρούσε σάν αντίπαλο που έπρεπε νά
βγεί από τη μέση. 'Αν και δεν είχε καμ-
μιά άπειρία να γίνη άρχηγος των πε-
ληριών πίθηκων, δεν άποχε τρόπος ν'
άποφύγη τη μάχη που θα του προσέ-
βρετο.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

στη Χάδρη. Από κει ο Καπόνι διέοικε
τη Γαλλία οιδροδρομικώς και έφθεσε
πρό το βράδυ στη Μασσαλία, από την
οποία θα έπαρνε την έπομένη ήμέ-
ρα το βαπόρι για να πεταχθή σ' ένα
χωριό της Σικελίας, της πατρίδος του.
'Αφού το βαπόρι έφευγε την άλλη ή-
μέρα έπρεπε ο Καπόνι να περάση τη
νύχτα του στη Μασσαλία. Πήγε, λοιπόν,
σ' ένα σκεπτικώς καλό ξενοδοχείο της
Μασσαλίας και ένοίκιασε για μία βρα-
διά.



Το περιφημότερο μέντιουμ του κόσμου, το κόμμο, όχι μόνο για την μεγάλη της δύναμι στον πνευματισμό, αλλά και για την ιδιότητα που είχε να προ κληή την 'υλοποίησι των άποθανόν-
των, σε μίαν συνταρακτική σενά, από μία παλιά φωτογραφία.

δύο ένα δωμάτιο.

Κατά τις ένδεκα το βράδυ έπεσε στο
κρεβάτι του να κοιμηθή και συλλογι-
ζόταν, ότι την έπομένη νύχτα θα βρι-
σκόταν πιά, ύστερα από τόσα χρόνια,
από οπατικούς του, άναμεσα στους δικούς
του και στο νεανικόν κρεβάτι του.
'Αλλά μόλις ο ύπνος του έκλεισε τ
βλέφαρα καί το τρομερό, φαίνεται, τον
έκαμε να πεταχθή επάνω κατατρομα-
γμένος.

Έκείνος άμέσως ύστερα στο κρε-
βάτι του, ζυγνύσας πιά και προσέπα-
σε να θυμηθί το τρομερό όνειρο, που
είδε.

Είχε δ' λοιπόν, τον έαυτό του να
κοιμάται στο ίδιο αυτό κρεβάτι του
ξενοδοχείου και να μπαίνει από την
πάρτα του δωματίου του ο Τζορνάν
Καμκό, ο φίλος του και γυμνασιάρχος
του, με τον οποίο, βρισκόταν μαζί
στην ίδια πόλι της 'Αμερικής, μετα-
στες και οι δύο τους. Ο Τζορνάν Κ-
μικό είχε φύγει από την 'Αμερική-δεν
έβδωάδες πριν από τον Καπόνι-δεν
θέλπος να τον περιμένει-και άκολου-
θούσε τον ίδιον μ' αυτόν όδρομο, αφού,
άλλωστε, έπληγαινε κι' αυτός στο ίδιο
χωριό.

Ο Καμκό, όμως, καθώς έμπηκε τ-
ώρα στο δωμάτιο και παρουσιάστηκε
στο Καπόνι, φορούσε τα νυχτικά του
και ήταν καταματωμένος. Το κεφάλι
του μάλιστα είχε μία μεγάλη πληγή έ-
νοικη και τα μούστακια του ήταν κα-
τακόκκινα από το αίμα, που είχε πη-
ξει επάνω τους.

Ο Καπόνι δεν τόν ειπε παρά μόνον
δύο λέπτα. Στάθηκε όλόρθος πάνω ό-
πό το κρεβάτι του, φρικιαστικώς μέ-
σα στο αίμα του και με φωνή τρομαγ-
μη του ειπε:

— Για όνομα του Θεού, Τζούλιο, φύ-
γε από δω γρήγορα, θα σε σκοτώσουν.
Φύγε... φύγε...

Αυτό το όνειρο έκαμε τον Καπόνι να
πεταχθή, άλαφιοσμένος από το κρεβά-
τι του. Τώρα, όμως, που το ξαναθυμή-
κε όλόκληρο, ήούσασε και ξαναζά-
ηλως στο κρεβάτι για να κοιμηθί,
κάνοντας μόνον τη σκέψι, ότι το όνει-
ρο, που είδε, ήταν περίεργο και λίγο
παράδοξο.

'Αλλά μόλις τόν ξαναπήρε ο ύπνος ο
ίδιος ο Τζορνάνι ξαναπαρουσιάστηκε
μπροστά του, με την ίδια φρικιαστική

ταραχή του, ώστε δεν μπορούσε πιά να
μείνη στο δωμάτιο του. Ντύθηκε γρή-
γορα-γρήγορα και, μ' όλο ότι ήταν ά-
κόμη νύκτα, βγήκε έξω. Θα περνούσε
το υπόλοιπο της νύκτας στο καφενείο
και θα σκεπτότανε.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΙΝΔΥΝΕΥΜΕΝΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Πραγματικά, ο Καπόνι έπληγε σ' ένα
καφενείο, που διανυκτέρευε, και κάθη-
σε σ' ένα τραπέζι, παραγγέλλοντας κά-
τι το ζεστό για να πιη και να συνέλ-
θη.

Παρά την προσδοκία του, όμως, το
ζεστό και η ήσυχια του καφενείου δεν
του έφεραν κανέναν κατευνασμό τόν
όνειρων.

'Αντίθετα, όσο ή ώρα περνούσε και
συλλογίζονταν το φρικιαστικό του όνει-
ρο και την συχνή και πανομοιότυπη έ-
πανάληψι του την ίδια βραδιά, τόσο έ-
πειθονταν, ότι κάτι το άνεπανόρθωτο
συνέβηκε στο φίλο του και συγχωρι-
νό του Τζορνάνι.

Όταν, τέλος, η ιδέα αυτή του έγινε
έμμενη και σκηματίσθηκε σε πεποιθη-
σι ο Καπόνι άποφάσισε να ένεργησι ά-
μέσως, κάνοντας, μάλιστα μία άρκε-
τά παρακινδυνευμένη ένεργεια. Ερώ-
τησε το γκαρδόνι του καφενείου, που
βρισκόταν το πλησιέστερο 'Αστυνομικό
Τμήμα και μία και δύο πήγε εκεί και
ζήτησε να ιδί τόν Διοικητή του Τμή-
ματος, στον οποίο διηγήθηκε με κάθε
δυνατή λεπτομέρεια το όνειρό του,
καθώς και τη φίλια του με τόν Τζορνάνι
Καμκό, την διαδοκικήν μέσα σε δύο
έβδομάδες άναχώρησι και των δύο
τους από την 'Αμερική κ. λ. π.

Ο άστυνομικός έπρόσεξε, φαίνεται,
πολύ τη διήγησι του Καπόνι. Το όνει-
ρο του του έκαμε εξαιρετική έντοπι-
α, τόσο μάλλον, που είχε ή 'Αστυν-
μία ώριμένες ύπονοις για το πολυ-
πλές κατά τα άλλα ξενοδοχείο αυτό.

Δεν έχασε, λοιπόν, καιρό. Παιρνό-
τας όλους τούς άστυνομικούς, που βρι-
σκόταν εκείνη την ώρα στο Τμήμα,
πήγε στο ξενοδοχείο και αφού το έ-
ζωσε άπ' έξω, για κάθε ένδεχόμενο,
μπήκε μέσα και έκαμε με τους ύπο-
λοιπους άνδρες του μία σφιγνιδιαστική,
όσο και λεπτομερή έρευνα.

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙ

Το τι άποκαλύφθηκε με την έρευνα
αυτή ξεπερνάει τη φαντασία κάθε ά-
νθρώπου. Ανακαλύφθηκε, λοιπόν, ότι τα
κρεβάτια τριών ή τεσσάρων δωματίων
μπορούσαν, άμα πατούσε κάποιος ένα
κουμπι και έθετε σε κίνησι έναν ει-
δικόν μηχανισμό, να κατεβούν από ο-
ποιο πάτωμα και άν βρισκόταν στο ύ-
πόγειο του κτηρίου, τόσο ήσυχια και ά-
θόρυβα, ώστε να μη ζήτησιν, ούτε καν
ο άνθρωπος, που κοιμήταν στο κρε-
βάτι αυτό.

Το υπόγειο δε είχε μετατρομωθί
σε 'αίθουσαν δολοφονιών, καθώς και
σε έργαστήριο έξαφανίσεως ανθρώπι-
νων πτωμάτων.

Αλλά, τι γινόταν; 'Απλούστατα:
'Όσους ταξιδιώτας άπεσείζε ή σπείση
να τούς δολοφονήσιν, για να τούς λη-
στεύσιν τούς έδαζε, να κοιμηθούν στα
κινούμενα αυτά κρεβάτια. Και τη νύ-
κτα, όταν οι δυστυχισένοι κοιμήταν, τούς
έκατέβαζαν μαζί με το κρεβάτι στο
υπόγειο, τούς έδολοφονούσαν, τούς έ-
λθευσαν και κατόπιν έξηφανίζαν με
διαφόρους χημικές ουσίες τα πτώματα
τους.

Οι άστυνομικοί, μάλιστα, βρήκαν και
το πτώμα του Τζορνάνι Καμκό, κατα-
ματωμένο και φρικό, άκριβώς, όπως τ
είδε στο όνειρό του ο Καπόνι και που
οι δολοφόνοι δεν είχαν προλάβει ακό-
μη να εξοφανίσουν-όπως δεν έπρόλ-
αζαν, λόγω του αλφεινιδιαστικού της έ-
ρευνας να φύγουν και συλληφθούν
όλοι από τούς άστυνομικούς.

— Φύγε... φύγε... θα σε σκοτώσουν...
Το πράγμα γινόταν έκνευριστικό-και
έταπε άληθινά άγνυνάδες, όταν και για
τέταρτη φορά, αφού μπήκεσε, ύστερα
από πολλές προσπάθειες να κοιμηθί,
έξυπνωση από το ίδιο τρομερό όνειρο
και από τη σύστασι του Τζορνάνι να
φύγη γιατί θα τόν έσκότωναν.

Τα νεύρα του Καπόνι είχαν ταρα-
χθί δ'έν μπορούσε πιά να γίνη λόγος
για όπο. Έκτος, όμως, αυτού, όσο
σκεπτόταν το όνειρο και την έπιμονή,
με την όποια το παρουσιάστηκε, τόσο
άνησυχούσε για την τύχη του φίλου
του. Ένα έρώτημα τόν έθασσάινε τ-
ώρα:

— Μήπως έπθεσε τίποτε ο Τζορνάνι;
Γιατί, πως μπορούσε άλλωθως να έ-
ξηγηθί ή φρικιαστική και γεμάτη αίμα-
τα εμφάνισι του και ή άγνυνιάς αυ-
στος του προς αυτόν να φύγη το γρη-
γορότερο γιατί θα τόν δολοφονήσου-
ν; Μήπως τόν έδολοφόνησαν;
— Ναι, ή τραγική έρώτησι, που έπληγε
τώρα τόν Καπόνι.

Τέτοια ήταν ή νευρικήτης του και ή

ταραχή του, ώστε δεν μπορούσε πιά να
μείνη στο δωμάτιο του. Ντύθηκε γρή-
γορα-γρήγορα και, μ' όλο ότι ήταν ά-
κόμη νύκτα, βγήκε έξω. Θα περνούσε
το υπόλοιπο της νύκτας στο καφενείο
και θα σκεπτότανε.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΙΝΔΥΝΕΥΜΕΝΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Πραγματικά, ο Καπόνι έπληγε σ' ένα
καφενείο, που διανυκτέρευε, και κάθη-
σε σ' ένα τραπέζι, παραγγέλλοντας κά-
τι το ζεστό για να πιη και να συνέλ-
θη.

Παρά την προσδοκία του, όμως, το
ζεστό και η ήσυχια του καφενείου δεν
του έφεραν κανέναν κατευνασμό τόν
όνειρων.

'Αντίθετα, όσο ή ώρα περνούσε και
συλλογίζονταν το φρικιαστικό του όνει-
ρο και την συχνή και πανομοιότυπη έ-
πανάληψι του την ίδια βραδιά, τόσο έ-
πειθονταν, ότι κάτι το άνεπανόρθωτο
συνέβηκε στο φίλο του και συγχωρι-
νό του Τζορνάνι.

Όταν, τέλος, η ιδέα αυτή του έγινε
έμμενη και σκηματίσθηκε σε πεποιθη-
σι ο Καπόνι άποφάσισε να ένεργησι ά-
μέσως, κάνοντας, μάλιστα μία άρκε-
τά παρακινδυνευμένη ένεργεια. Ερώ-
τησε το γκαρδόνι του καφενείου, που
βρισκόταν το πλησιέστερο 'Αστυνομικό
Τμήμα και μία και δύο πήγε εκεί και
ζήτησε να ιδί τόν Διοικητή του Τμή-
ματος, στον οποίο διηγήθηκε με κάθε
δυνατή λεπτομέρεια το όνειρό του,
καθώς και τη φίλια του με τόν Τζορνάνι
Καμκό, την διαδοκικήν μέσα σε δύο
έβδομάδες άναχώρησι και των δύο
τους από την 'Αμερική κ. λ. π.

Ο άστυνομικός έπρόσεξε, φαίνεται,
πολύ τη διήγησι του Καπόνι. Το όνει-
ρο του του έκαμε εξαιρετική έντοπι-
α, τόσο μάλλον, που είχε ή 'Αστυν-
μία ώριμένες ύπονοις για το πολυ-
πλές κατά τα άλλα ξενοδοχείο αυτό.

Δεν έχασε, λοιπόν, καιρό. Παιρνό-
τας όλους τούς άστυνομικούς, που βρι-
σκόταν εκείνη την ώρα στο Τμήμα,
πήγε στο ξενοδοχείο και αφού το έ-
ζωσε άπ' έξω, για κάθε ένδεχόμενο,
μπήκε μέσα και έκαμε με τους ύπο-
λοιπους άνδρες του μία σφιγνιδιαστική,
όσο και λεπτομερή έρευνα.

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙ

Το τι άποκαλύφθηκε με την έρευνα
αυτή ξεπερνάει τη φαντασία κάθε ά-
νθρώπου. Ανακαλύφθηκε, λοιπόν, ότι τα
κρεβάτια τριών ή τεσσάρων δωματίων
μπορούσαν, άμα πατούσε κάποιος ένα
κουμπι και έθετε σε κίνησι έναν ει-
δικόν μηχανισμό, να κατεβούν από ο-
ποιο πάτωμα και άν βρισκόταν στο ύ-
πόγειο του κτηρίου, τόσο ήσυχια και ά-
θόρυβα, ώστε να μη ζήτησιν, ούτε καν
ο άνθρωπος, που κοιμήταν στο κρε-
βάτι αυτό.

Το υπόγειο δε είχε μετατρομωθί
σε 'αίθουσαν δολοφονιών, καθώς και
σε έργαστήριο έξαφανίσεως ανθρώπι-
νων πτωμάτων.

Αλλά, τι γινόταν; 'Απλούστατα:
'Όσους ταξιδιώτας άπεσείζε ή σπείση
να τούς δολοφονήσιν, για να τούς λη-
στεύσιν τούς έδαζε, να κοιμηθούν στα
κινούμενα αυτά κρεβάτια. Και τη νύ-
κτα, όταν οι δυστυχισένοι κοιμήταν, τούς
έκατέβαζαν μαζί με το κρεβάτι στο
υπόγειο, τούς έδολοφονούσαν, τούς έ-
λθευσαν και κατόπιν έξηφανίζαν με
διαφόρους χημικές ουσίες τα πτώματα
τους.

Οι άστυνομικοί, μάλιστα, βρήκαν και
το πτώμα του Τζορνάνι Καμκό, κατα-
ματωμένο και φρικό, άκριβώς, όπως τ
είδε στο όνειρό του ο Καπόνι και που
οι δολοφόνοι δεν είχαν προλάβει ακό-
μη να εξοφανίσουν-όπως δεν έπρόλ-
αζαν, λόγω του αλφεινιδιαστικού της έ-
ρευνας να φύγουν και συλληφθούν
όλοι από τούς άστυνομικούς.

— Φύγε... φύγε... θα σε σκοτώσουν...
Το πράγμα γινόταν έκνευριστικό-και
έταπε άληθινά άγνυνάδες, όταν και για
τέταρτη φορά, αφού μπήκεσε, ύστερα
από πολλές προσπάθειες να κοιμηθί,
έξυπνωση από το ίδιο τρομερό όνειρο
και από τη σύστασι του Τζορνάνι να
φύγη γιατί θα τόν έσκότωναν.

Τα νεύρα του Καπόνι είχαν ταρα-
χθί δ'έν μπορούσε πιά να γίνη λόγος
για όπο. Έκτος, όμως, αυτού, όσο
σκεπτόταν το όνειρο και την έπιμονή,
με την όποια το παρουσιάστηκε, τόσο
άνησυχούσε για την τύχη του φίλου
του. Ένα έρώτημα τόν έθασσάινε τ-
ώρα:

— Μήπως έπθεσε τίποτε ο Τζορνάνι;
Γιατί, πως μπορούσε άλλωθως να έ-
ξηγηθί ή φρικιαστική και γεμάτη αίμα-
τα εμφάνισι του και ή άγνυνιάς αυ-
στος του προς αυτόν να φύγη το γρη-
γορότερο γιατί θα τόν δολοφονήσου-
ν; Μήπως τόν έδολοφόνησαν;
— Ναι, ή τραγική έρώτησι, που έπληγε
τώρα τόν Καπόνι.

Τέτοια ήταν ή νευρικήτης του και ή

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Έτησία	Δραχ. 200
Έξάμηνος	100
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Έτησία	Λίρας 2
Έξάμηνος	1

Η σκηνή εις το Πλημμελειοδικειόν. Πρό-
σωπα: Σαρίδας, πλοιοπύς, κατηγορούμε-
νος, συζέκης, Σινάπης και Πετάρης, ένάγ-
οντες, Μπιρμπίλης, μάρτυς κατηγορίας, και ο
πρόεδρος του δικαστηρίου.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Νά προσέλθη ο κατι-
γορούμενος Σαρίδας.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Παρών, κύριε
πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Κάθισε στο έδωλο,
κατηγορούμενε. Τι δουλειά κάνεις;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Πλοιοπύς, κύ-
ριε πρόεδρε, κοινώς κατελλάς.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Γιατί κατηγορείσαι;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Για το τίποτε,
κύριε πρόεδρε. Έτσι, για να βρισκώ-
ναι σε δουλειά, χωρίς καπέλλο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μήπως είναι πρόεδρος
του σωματείου των άσκεπων και θέλει
να σάς κάμη όλους μέλη του;

ΜΙΑ ΤΟ ΦΥΣΙΚΗ, ΜΙΑ ΤΟ ΣΙΝΑΠΗ ΚΑΙ ΜΙΑ
ΤΟ ΠΕΤΑΡΗΣ. Και οι τρεις λέγουν ότι σου
έφεραν τα καπέλλα των, να τα επιδιορ-
θώσθς και συ τα κατέστρεψες.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Άστειεύσεθε,
κύριε πρόεδρε. Έγώ νά καταστρέψω
καπέλλο; Έγώ είμαι ο καλύτερος κα-
πέλλας της συντοκίας Γαργαρέττας κι
τών περχιώνων. Ρωτήστε όποιον θέλε-
τε, κύριε πρόεδρε, να σάς πη πως τα έ-
πιδιορθώνα έγώ τα καπέλλα. Τα κάνω
έντελως καινούργια. Μάλιστα, αν έχετε
καμιά παλιά ρεπούμπλικα, κύριε πρό-
εδρε, φέρτε την ες μένα, να ιδήτε πως
θα την ξεκατανομήσω.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Πάει, κατηγορούμενε.
Δεν ήλθες εδώ για να κάμης προπαγάν-
δα για τη δουλειά σου.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Με συγχωρεί-
τε, κύριε πρόεδρε. Άλλα ήθελα να πει-
σθήτε έξ ιδίας άντλήσεως ότι είμαι κα-
λός κατελλάς.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Τότε, γιατί λέγουν α-
ντί ότι τους καταστρέψες τα καπέλλα;
ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Με συγχωρή-
νουν, κύριε πρόεδρε, διότι δεν με χωνεύ-
ουν.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Άς έλθη ο πρώτος έ-
νάγων, Φυσικής Δημήτριος.

ΦΥΣΙΚΗΣ: Παρών, κύριε πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Τι σου έκαμε έσένα ο
κατηγορούμενος;

ΦΥΣΙΚΗΣ: Δώσε βάσι, κύριε πρό-
εδρε, ν' άντλήσθης τί ζημία μου έκα-
με αυτό το χάπιο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Με καλύτερο τρόπο να
μυλάς.

ΦΥΣΙΚΗΣ: Έν τάξει, κύριε πρόεδρε.
Δώσε βάσι. Έπληξα στο Σαρίδα, τόν
κατηγορούμενο από δω, και του έδωσα
το ρεπουμπλικάνκι μου, να το φρεσκάρι-
τω. Τού είπα να το περιποιηθί μερακλολο-
γώς, διότι, με καταλαβαίνεις, κύριε πρό-
εδρε, το είχα μονάκριβο. Όπου αυτός ο
άλειτορύγητος τί μου κάνει! Πάω τόν
λοιπόν, κύριε πρόεδρε, όστερης από κάμ-
ποσες ήμέρες, να πάρω τόν κατελλάκι
μου, όπου τι βλέπω: Τού είχε κάμει γύ-
ρω γύρω και δεν τού είχε άφήσει ούτε
το μισό μπόρ. Έμένα δεν μου πάνε, κύ-
ριε πρόεδρε, να στενά μπόρ και έγινε
έξω φρενά. Διότι αυτός ο άλειτορύγη-
τος τού είχε παρακόψει στενό. Ένάμισο
δοχτύλο τού είχε άφήσει.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Γιατί, κατηγορούμενε,
έστένεμας τόν γύρο της ρεπουμπλικας
του άνθρώπου;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: 'Ισα του εί-
ναι, κύριε πρόεδρε. Δεν τόν έστένεμα κα-
θόλου.

ΦΥΣΙΚΗΣ: Τι λές, ρέ, αφού τώκαμες
τό καπέλλο σάν καλιμούχι!

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Τα στενά μπόρ
είναι της μόδας, κύριε πρόεδρε.

ΦΥΣΙΚΗΣ: Τι μόδα και έξέμδα, ρέ
άφ' όστις! Αφού, όπως τώκαμες, δεν
φερνέται. Το έχεις κάμει σάν γάτο κο-
λιέδο. Άναγκάζεσαι και γυρίζω ξεκού-
ρατος.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Και δεν χαι-
ρεσαι; Αυτό είναι ύγεια για τόν άνθ-
ρώπο.

ΦΥΣΙΚΗΣ: Τόν άκούετε, κύριε πρό-
εδρε! Με κοροϊβείς, κύλως. Τι να
σου κάνω, καμμένε, που έπρεπε την ή-
μέρα, που ήλθα να πάρω τόν καπέλλο,
να σε κατελλάσω με δούτο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Σιωπή! Μη βρίζεσθε
μέσα στο δικαστήριο. Νά έλθη ο άλλος
ένάγων.

ΣΙΝΑΠΗΣ: Παρών, κύριε πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Τι σου έκαμε έσένα ο
κατηγορούμενος;

ΣΙΝΑΠΗΣ: Κι' έμένα τα ίδια μου-
κα, κύριε πρόεδρε. Μου κατέστρεψε
τό καπέλλο. Τού το πήγα να μου το διορ-
θώ και τού στενέμε τόν γύρο. Κι' άναγ-
κάζομαι τώρα και γυρίζω ξεκούφωτος.

ΚΑΙ ΕΓΩ ΓΕΛΙΟΠΟΙΟΥΜΗ, κύριε πρόεδρε,
διότι είμαι, όπως βλέπετε, και φαλα-
κρός.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μυστηρίο πράγμα! Μή-
πως έξερεις γιατί έγι αυτή την άναγ-
κά του κατηγορούμενου, να στενεύη τόν
γύρον καπέλλου;

ΣΙΝΑΠΗΣ: Πού να ξέρω, κύριε πρό-
εδρε! 'Ιδέα δεν έχω. Τό μόνο που ξέρω

"ΕΣΠΕΡΟΣ

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΚΑΙ Η... ΠΑΝΤΟΥΦΛΕΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΕΙΟ

είναι ότι με άφησε χωρίς καπέλλο και
έχω γίνει ρεζίλι να εμφανίζομαι, σδα-
ρής, άνθρωπος, χωρίς καπέλλο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μήπως είναι πρόεδρος
του σωματείου των άσκεπων και θέλει
να σάς κάμη όλους μέλη του;

ΣΙΝΑΠΗΣ: 'Ιδέα δεν έχω, κύριε πρό-
εδρε. Πάντως έγώ με τόν ν' αναγκασθώ
να γυρίζω ξεκούφωτος, άρπαξα ένα

μέσα στην αίθουσα του Δικαστηρίου.
Βγάλετο άμέσως.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Με συγχωρεί-
τε, κύριε πρόεδρε. Άναπαράσται ήθε-
λα να κάμω...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Νά λείπουν οι άναπα-
ραστάσεις. Έχει άλλο τίποτε να προσ-
θέση ο ένάγων.

ΠΕΤΑΣΗΣ: Μάλιστα, κύριε πρόεδρε.



Η ώρασιωτή δεντέττα του Χόλλυγουντ "Ερβελ Ράι, 5-
πως εμφανίζεται εις ένα τελευταίον φίλμ: «Καλοκαίρι
στη Γη του Πυρός».

κρολόγημα και έμεινα δέκα ήμέρες στο
κρεβάτι. Άπαύτο συνεπώς ο κατηγο-
ρούμενος να μου πληρώση και τα έξοδα
της νοσηλείας.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Καλά, καλά. Πήγαίνε
τώρα...

ΣΙΝΑΠΗΣ: Με συγχωρείτε, κύριε
πρόεδρε, θέλω να προσθέσω κάτι: Ο
κατηγορούμενος δεν φάνηκε ότι μου κα-
τέστρεψε τόν καπέλλο, άλλα με ήπειλесе
κύλως ότι, αν τού έκανα

Σκηνές του δρόμου

ΤΑ ΠΕΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Γυαλιά—καρφιά...

Ήταν το καμάρι και το καύχημα του κύρ Γιώργη, του γυαλοπώλη, η 'Αφροδίτη: Λίγο μικροκαμωμένη, είχε αλχηθεί, με σβέλτη και προκομμένη στη δουλειά της, που δεν ματαστάθηκε. Από την αγωγή του Θεού ός το θράδυ, με το πείσιμο του ήλιου, έφερνε δόξατα δολοκλήρη την 'Αθήνα χωρίς να δείξη την παραμικρή κορούσι, χωρίς ανάσπαση, έκτος από τις ουχρές στάσεις, που προκαλούσαν οι νοικοκυράδες που ήθελαν να φωνίσουν τα γυαλικά τους από τη σούστα του κύρ Γιώργη. Μά και τότε δεν ήταν ξεκούρασι. Περισσότερο κουραζόταν η φτώχη γαϊδουρίτσα, προσημνίζοντας υπομονετικά να τελειώσουν τα άτελειωτα παζαρεύματα του άφεντι της με τις πελατισίες του. Μουδιάζαν τα πόδια της από την άκνησία, πονούσαν οι ώμοι της από το βάρος του αμαξίου, κι' ολόθεν αντίπατοσε κι' ανεβοκατέβαινε τ' αυτιά της, δείχνοντας έτσι, με το δικό της τρόπο, τη δυσφορία της. Ως τόσο αυτό ήταν όλο. Ποτέ δεν έκανε ένα βήμα δίχως ν' άκουση την διαταγή του κυρίου της:—Πάμε!...

Ήταν της έλεγε: «Πάμε». Κι' όταν ήθελε να σταθή: «Σταμάτα». Κι' η 'Αφροδίτη σταματούσε. 'Α, όλα κι' όλα. Την γαϊδουρίτσα του ο κύρ Γιώργης δεν την θεωρούσε υποζύγιο! σάν παρτί του την είχε, σάν σύντροφό του. Την είχε γαϊδεμένη, την περιποιόταν με στοργή, και καμιά φορά της εξομολογούντοους καυμούς του και τις πίκρες του. Ήταν όπως γυρίαν για το σπίτι περπατώντας πλάι—πλάι—δεν καθόταν στο δίτροχο αμαξίδι με τα γυαλικά για να μη την κουράξη περισσότερο—της έλεγε τα δάσνά του, της έκανε τόν άπαισιό της. Ήμέρας, σάν ένας τιμωρ δουλεύτης που ένοιει να δώση λεπτομέρη λογαριασμό στο συνταίρο του:—Σήμερα τα κάμει ροϊδο, καμμένη 'Αφροδίτη. Ούτε το φαί μας δεν θάλασε. Φτώχεια στον κόσμο, σου λέει ο άλλος. Καί, έρεις, δεν μπορούσαμε να πιάσουμε τίποτα κι' από κείνα τα έρρεσείδια "Όλο κι' από θωμάδες, σου λένε. Κεσάτια, παιδί μου, κεσάτια..."

Ύστερα, σάν να μετανόησε, στη σκέψη πως λυπησε την συντροφισιά του, έκανε μια χειρονομία αδιαφορίας:—Δεν εσπρεύσαι, έχει ο Θεός. Σέ λίγο θάμπη καλοκαίρι, θά ξαναζήσουν οι δουλειές. Μη συζητάς και τα φαί, δέ θα μάς λείψι. Μορέ καλά που το θυμήθαμε!... Ες περασάμεν κι' από το μπαρμπα 'Αντώνη να πάρουμε και το κριθάρι σου. Είδες τί κόντεψε να πάθουμε! να ξεχάσουμε το φαί σου.

Κι' η 'Αφροδίτη κουνούσε τ' αυτιά της πότε μπρός και πότε πίσω, σάν να επιδοκίμαζε τα λόγια του άφεντιού της. Την είχαν χρόνια την 'Αφροδίτη ο κύρ Γιώργης, κάπου δέκα. Σ' όλο αυτό το διάστημα, τόν συντρόφεισε πιστά στην καθημερινή του διασπλή. Χειμώνας—καλοκαίρι, είτε έσοκαζε ο τζιτζίκας από τη ζέστη, είτε παγωνάν τα νερά στ' αλάλια από το κρύο, πρωί—πρωί ξεκινούσαν από το σπίτι. Η 'Αφροδίτη ζέμενη στο δίτροχο αμαξίδι, τον άφεντιό της, κούρτιο, έτσι για να ταυριάζει στο μούσι της, φορτωμένο όσο έπαρνε με πιάντα, φλυτζάνια, κατσαρόλες, μπουκάλια και χίλια—λογώνε γυαλικά, κι' ο κύρ Γιώργης δίπλα της διαλαλώντας το εμπόρευσμά του με χαμηλή, μακροχρή, τραγουδιού τη φωνή:—Πιάτα, ποτήρια, φλυτζάνια, πορσελάνες...

Όλο τα ίδια και τα ίδια. Είχε μάθει ν' απαγγέλλη απ' έξω κι' ανακατωτά τις λίγες λέξεις κι' όλο τις ανάμασούσε από το πρωί ως το θράδυ, κάθε μέρα, τόσα χρόνια τώρα, γυρίζοντας, από δρόμο σε δρόμο κι' από συνοικία σε συνοικία, όλη την Αθήνα. Κι' όπου στεκόταν κι' όπου έρσιόταν ο κύρ Γιώργης δεν είχε μ' άλλο να κάνει παρά με τα προτερήματα της 'Αφροδίτης. Ή 'Αφροδίτη! Δέν ματαστάθηκε παρμόνιο ζωντανό. Η μιλιάνη της λείπει, παιδί μου. Μονάχα η μιλιάνη... Είναι το δεξί μου χέρι. Έχει μια ξυπνάδα και μια υπομονή...

Γαϊδουρίνη, τόν δέκονταν καμιά φορά με ειρωνεία. —Γελάτε όσο θέλετε. Μά έπρεπε να ζήσετε τα χρόνια ποζήσας κι' ενώ με την 'Αφροδίτη μου, να την δήτε στη δουλειά της και πότε να λέγατε: "Ε, έχει κι' αυτή, σά ζώ που είναι, τα κουσούρια της. Μηπως κι' έμεις οι λογικοί άνθρωποι δεν έχουμε τις κακές μας, όπως και τις καλές μας; Γιατί τάχατες αυτή δεν έχει ψυχή, ή που δεν μπορεί να μιλήση, να πη τόν πόνο της; Είπα τα κουσούρια της. Δηλαδή ένα μονάχα έχει. Κάπου—κάπου την πιάνει το πείσμα και δεν ένοιει να πάρη θέση από τη θέση της.

—Και ού τί κάναες τότε; ρώτησε κάποιος. —Νά, κάθουμαι και περιμένω να της περσίση.

ΟΙ ΝΑΥΤΙΚΟΙ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ

Από της 1ης Ιανουαρίου του 1937, τα ναυτικά Έθνη είναι ελεύθερα να προ-βούν εις οιασδήποτε ναυτικές προπαρασκευάς θέλουν....



Δυνάμειν του Κόσμου. Και τοισυτοτρόπως, από της ημέρας αυτής έμεινε εν-

μεταξύ των Μεγάλων Ναυτικών Δυνάμε-ων του Κόσμου ήταν αρκετά οξύς, μπο-ρεί να καταλάβη τι γίνεται τώρα, μπο-ρεί δέν υπάρχει καμιά συνθήκη, που να περιορίζει τις πολεμικές ναυπηγι-σεις και που όλα τα Κράτη, φοβούμενα μή υπολείθουν των πιθανών αντιπα-λων των, δέν διατάζουν πρό ούδεμιάς θυσίας, προκειμένου να συμπληρώσουν την πολεμικήν παρασκευήν των.

Κάποιος ξένος δημοσιολόγος, σχολι-στικός Κράτη του Κόσμου, τα όποια κυ-ριαρχούν με τους στόλους των όλων των θαλασσών είναι ές: Η Μεγάλη Βρεττανία, η 'Ηνωμένη Πολιτεία της 'Αμερικής, η 'Ιαπωνία, η Γαλλία, η 'Ι-ταλία και η Γερμανία. Κυρίως, λοιπόν, ο ανταγωνισμός των ναυτικών εξοπλι-σμών μεταξύ των έξι αυτών Κρατών διε-ξάγεται και έκαστον από τα έν λόγω Κράτη προσπαθεί, με τους νέους εν-τατικούς εξοπλισμούς του κατά θάλα-

ΚΡΑΤΗ	ΒΕΡΙΚΤΑ	ΑΕΡΟΠΛΑ-ΝΟΦΟΡΑ	ΚΑΤΑΒΡΟΜ-ΙΚΑ	ΚΑΤΑΒΡΟΜ-ΙΚΑ Β'	ΑΝΤΙΤΟΡΗ-ΙΛΙΚΑ	ΥΠΕΡ-ΥΧΙΑ	ΣΥΝΟΛΟΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ
ΑΓΓΛΙΑ	19 540,750	9 191,450	19 143,970	34 337,420	22 290,834	68 710,49	384 1,545,475
ΗΝΩΜΕΝΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ	17 634,000	6 135,000	20 192,850	20 165,900	24 308,215	94 93,775	405 1,429,740
ΙΑΠΩΝΙΑ	11 307,040	6 88,470	13 116,140	26 144,325	15 145,583	62 80,294	233 892,172
ΓΑΛΛΙΑ	13 308,925	3 66,146	9 93,506	13 92,502	20 144,487	93 87,719	219 793,086
ΙΤΑΛΙΑ	6 156,532	0	10 94,249	19 93,722	10 119,410	92 66,070	237 521,045
ΓΕΡΜΑΝΙΑ	9 156,120	2 38,500	3 30,000	6 35,400	41 51,304	36 12,424	94 323,748
ΡΟΥΣΣΙΑ	3 69,878	1 18,030	2 16,060	4 25,494	35 37,300	60 48,000	105 204,762

Συγκριτικός πί.αχ των ναυτικών εξοπλισμών εκάστης Δυνάμεως.

τελώς ελεύθερος ο δρόμος προς τόν ανταγωνισμόν των ναυτικών εξοπλι-σμών, που άποτελεί, ως γνωστόν, τό άλλο σκέλος των πολεμικών παρασκευ-ών όλων των Κρατών του Κόσμου.

Αν, λοιπόν, σκεφθί κανείς ότι και πριν, όταν ακόμη ύφισταντο οι συμ-φανιαί περιορισμοί των ναυτικών εξο-πλισμών, ο ναυπηγικός ανταγωνισμός

Βάρβαρη ηή την πίσω κανένα μπουρίνι και πάρη δρόμο και στα κάτω γυαλιά-καρφιά, έζωνε με ειρωνεία ο άλλος και γέλασε πλατείτα σάν ναλέπει κι' όλος την 'Αφροδίτη να τρέχη φρενισμένη και να σκορπάη στους τέσσερας ανέμους την πραγμάτεια τ' αφεντικού της.

Τι ήταν να το πη; Δέν κατάνει καλύτερα τη γλώσσα του, ο ειδογημένος. Την άλλη μέρα κι' όλος, προχθές, πρωί—πρωί, εκδόλωθηκε το μπουρίνι της 'Αφροδίτης με αναπρακτικό τραγούδι. Αύ-ρη ώρα είχαν έλγη στην γύρα. Κάποιος νοικοκυρά, κατ'όρθωσος, έπειτα από άτε-λείωτα παζάρια, να φωνήση δύο ποτήρια του νερού, κι' ο κύρ Γιώργης έδωσε τό συνηθισμένο πρόσταγμα: «Πάμε!» Μά η 'Αφροδίτη αγρόν ήγόρασε...

—Πάμε, ξανάπε ο κύρ Γιώργης. —Ακίνητη η 'Αφροδίτη. Είχε σπληλώσει τα πόδια της και δέν ένοιούσε να πάρη έθμα.

—Τά συνηθισμένα, σκέφτηκε ο άφεντι-κός της. Θά της περάση.

Και με στωική απάθεια έβγαλε ν' ά-ναψη τσιγάρο. Μά δέν πρόφτασε να τρα-βήξη μια ρουφηξιά και τά μάτια του αν-τίκρυσαν τό φρικτωμένο θέαμα της ζο-ής του, τόν άσπαστό του. Η 'Αφροδίτη τέντωσε τ' αυτιά της πίσω, μυρίστηκε μια στιμυή τόν άέρα και, σάν να την κέντρισαν χίλιες σφήκες, άρχισε να τρέ-χη δαιμονισμένα, παρασύροντας στρον-φενήρη δρόμο της τό κουκλιστό άμα-ξάκι.

Τι ήταν αυτό τό κακό που έγινε! Πιά-τα, ποτήρια, μπουκάλια, λογιάν—λο-γιών γυαλικά τινάζοντουσαν δεξιά κι' αριστερά στο δρόμο και γινότουσαν χί-λια κομμάτια. Κατσαρόλες έμαγιά και τηγάνια και μπρίκια κατακυλούσαν κα-τομής τού δρόμου με διαδολεμένο θο-ρό.

Ο κύρ Γιώργης στην άργη στάθηκε σάν χαράς, σάν κεραυνόπληκτη κι' ύ-στερα έβλήθηκε να φτάση την φρενισμέ-νη 'Αφροδίτη τραβώντας τα μαλλιά του και φωνάζοντας άτελειωμένα:

—Σταμάτα, σταμάτα 'Αφροδίτη!... "Α, τί μουκάμε, παιδί μου, του κακότηχου... ΒΕΡ.

άζωντας, προχθές, ο' ένα Ευρωπαϊκό-περιοδικόν την ενωρίαν των άπериор-ισμών πια ναυτικών εξοπλισμών, λέγει, ότι οι Μεγάλοι Δυνάμεις μοιάζουν με ανθρώπους, που τους έμποδίζουν μέχοι τώρα να τρέχουν στο δρόμο, που ά-κολουθούσαν. Και λοιπόν, τώρα που τα έμποδία έφυγαν από τη μέση, οι άν-θρωποι αυτοί, που πρώτα περπατούσαν, βαλθηκαν να τρέχουν μ' όλες τους τις δυνάμεις, σιναγωνίζόμενοι μεταξύ τους, ποιάς να φθάση πρώτος στο ύπο-θετικό τέρμα τού δρόμου.

Κι' αλθινα αυτό γίνεται: Διαδάζον-τας κανείς τα κοινοσιία ποσά, που διατίθενται ανά τόν Κόσμον για τους νέους έξοπλιςμούς ήλιγν: Καί στα-ματά εκπληκτός μπρός στη δύναμη που αντιπροσωπεύουν σήμερα και κυ-ρίως, που θα αντιπροσωπεύουν μετά δύο-τρία χρόνια οι στόλοι των Μεγά-λων Δυνάμεων.

Αλλά άζίζει τον κόπον να δούμε α-πό σύμμετρα τους ναυτικούς εξοπλι-σμούς των Μεγάλων Δυνάμεων και τι άντικειμενικούς σκοπούς επιδιώκει ο καθένας τους.

Τά μεγαλύτερα και ισχυρότερα να-

σαν, είτε να διατηρήση την ναυτικήν ύ-περοχήν, την όποσαν μέχρι τούδε είχε άπέναντι των πιθανών αντιπάλων του, είτε να τους ξεπεράση και να γίνει ι-σχυρότερος των, είτε και απλώς να άμυνθή, και να υπερασπίρη τας ναυτι-κάς συγκοινωνίας του, εάν παροστή προς τούτο άνάγκη.

Αλλά για να προχωρήσωμεν εις την άνάλυσιν των σημερινών ναυτικών εξο-πλισμών χρειάζεται να ανατρέξωμεν όλίγον εις τό πρόσφατον παρελθόν: Κατά τό τέλος του Ευρωπαϊκού πολέ-μου ή Ισορροπία, της δυνάμεως των μεγάλων στόλων του Κόσμου είχε άλ-λαξεί άρκεά. Ο Γερμανικός στόλος δέν ύπήρχε πιά έντελής και οι στόλοι της 'Αγγλίας, της Γαλ'ίας και της 'Ιτα-λίας ήσαν—ιδίως οι δύο δευτεροί—έξαι-ρητικά κατεποννημένοι. Αντίθétως, η 'Ηνωμένη Πολιτεία της 'Αμερικής, έ-πινωφελομένη τις άνθρωπότηας των έ-κονομικών και της καταστροφής των άλ-λων στόλων, είχαν αύξήσει εις τόν με-γιστον βαθμόν την ναυτικήν ισχύν των. Τάς 'Ηνωμένες Πολιτείας άκολουθούσε κατά πόδας και ή μακρινή 'Ιαπωνία.

Τοισυτοτρόπως, όταν κατά τό 1920

την ειρήνην του κόσμου ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

...Και ήδη διατίθενται κολοσσιαία ποσά παραλλήλως προς τους άλλους εξοπλι-σμούς, διά την ναυπήγησιν θαλασσίων κολοσσών

πενράφη η πρώτη συμφωνία περιορι-σμού τ' / ναυτικόν εξοπλισμών η 'Αγ-γλία ήναγκάσθη να παραδεχθί, όπως μοιρασθί την κυριαρχίαν της επί των θαλασσών μετά της 'Αμερικής και των άλλων ανταγωνισμών των ναυτικών έξοπλι-σμών μεταξύ των έξι αυτών Κρατών διε-ξάγεται και έκαστον από τα έν λόγω Κράτη προσπαθεί, με τους νέους εν-τατικούς εξοπλισμούς του κατά θάλα-

σμούς, διά την ναυπήγησιν θαλασσίων κολοσσών

ΑΓΓΛΙΑ: 'Από όλα τα τελευταία γεγονότα (Ιταλο-Αιθιοπικός πόλεμος κ. λ. π.) η Μεγάλη Βρεττανία έδωλες ένα συμπεράσμα: "Ότι χωρίς να έγκα-ταλείψη ούδ' έπ' ελάχιστον την προσή-λουσίαν της προς τόν Κοινωνίαν των Έ-θνών, έπρεπε να όλίσθι έντατικώς, μόλις θα εξέπνεον αι διάφοροι συμφω-νίαί περιορισμού των ναυτικών εξοπλι-σμών.

Τοισυτοτρόπως, ενώ τό πρόγραμμα ναυπηγέων κατά τό έτος 1935-1936 περιελάμβανε ναυπηγήσεις μόνον 45, 000 τόνων—εις τους όποιους προσέτε-θησαν και οι 12,000 τόννοι μιας μοίρας άντιτορπιλικών—τό πρόγραμμα των ναυ-πηγέων για τό έτος 1936-1937, που είναι τό πρώτο κατά τό όποιον δέν ισχύουν αι συμφωνίαί περιορισμού των εξοπλισμών, προβλέπει την ναυ-πήγησιν πολεμικών σκαφών συνολικού έκτοπίσματος 200,000 τόννων.

Δηλαδή, ο ρυθμός των πολεμικών ναυπηγήσεων της Μεγάλης Βρεττανίας έτετραπλασιάσθη έντός του έτους—ι-σως δέ και να πενταπλασιάσθη ή να έ-ξαπλασιάσθη σόν τώ ρυθμό. Μόνον έ-τοι πιστεύουν οι 'Αγγλοι, ότι θα κατορ-θώσουν να εξασφαλίσουν, έν περιπτώ-σει πολέμου, τας ναυτικές συγκοινωνί-ας των, αι όποιαί έχουν μήκος 85,000 μιλίων.

Νομίζετα δέ, ότι η 'Αγγλία θα βελη-ν ή ενισχύση ιδιαιτέρως, σόν έν τη Μεσογεία στόλον της, ώστε να έχη έ-ξισορροπιζόμενόν τόν άνεσοδιισμόν της εις μοζούτ, τό όποιον πρέπει άπαράπι-πτα να περάση από την Μεσόγειο, ή διά να φθάση εις τας Βρετανικάς νη-σους. Αλλά φαίνεται, ότι όλος ο 'Αγ-γλικός στόλος, εις οιανδήποτε θάλασ-σαν και άν εύρίσκειται, πρόκειται να έ-νισχυθί. Είναι χαρακτηριστικόν, άλλω-στε, ότι τόν τελευταίον καιρόν, τα ει-δικά τεχνικά 'Αγγλικά περιοδικά, σκα-λιάζοντα τους ναυτικούς εξοπλισμούς της Χώρας των, ζήτηούν από την Κυ-βέρνησιν και τό Ναυαρχείον, την δι-μοιουργίαν τριών στόλων, ένα διά την Μη-τροπλήν, έναν διά την Μεσόγειον, έναν διά τας 'Ασιατικές θαλάσσας.

ΗΝΩΜΕΝΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ: Αι 'Ηνωμέναι Πολιτείες της 'Αμερικής ήρσιον σόν ναυτικών έπανωπολισμών των από τό 1933. Περιορίζοντα, λοιπόν, προς τό παρόν να ακολουθούσιν τό πρόγραμμα ναυπηγέων, που κατασκευάζον, τας και που άπέβλεπε εις τό να φέρη τόν στόλον των, έντός του μικροτέρου χρονικού διαστήματος, εις τό άναύστην έπηρεάζομεν υπό των συνθηκών ή-ριον (όπλα), ισόπαλον προς τόν στό-λον της 'Αγγλίας και περίπου διπλάσιον τού 'Ιαπωνικού. Ο σκοπός αύτός έχει έπιτευχθί σκεδόν, χάρις εις τήν ναυτι-κήν προεπάρθειαν των των τελευταίων τριών έτών. Άλλωστε, εύρίσκοντα γί-νρα υπό ναυπηγίαν πολεμικά πλοία σι-νολικού έκτοπίσματος 300,000 περίπου τόννων.

ΙΑΠΩΝΙΑ: Η 'Ιαπωνία είναι τό Κρά-τος, τό όποιον έβασε πρώτον εις τό έπιτρέπόμενον υπό των συμφωνιών ά-νώτατον όριον ναυτικών εξοπλισμών—καθ' έν μέλυστα, έποχην ή 'Αγγλία και ή 'Αμερική άφηναν να παράσυν τα πλοία τού στόλου των. Τοισυτοτρόπως, η 'Ιαπωνία διαθέτει σήμερα στόλον, ά-ποτελούμενον από 233 πολεμικά πλοία διαφόρων κατηγοριών, συνολικού έκτο-πίσματος 8,882.172 τόννων. Άλλωστε είναι γνωστόν, ότι ή Χώρα αυτή άφι-ερώνει τό ήμισυ του κρατικού Προϋπολο-γισμού της εις πολεμικάς παρασκευάς—άμα δέ λάβει ύπ' όψιν τόν κανείς τό άνωτέρω δέν μπορεί ποτέ να ζευρή, που έχει σκοπόν να σταματήη ή 'Ια-πωνία τό δυνάμωμα του στόλου της.

ΓΑΛΛΙΑ: Ο Γαλλικός στόλος έχει ως άποστολήν να εξασφαλίξη, έν περιπτώ-σει πολέμου, τας ναυτικές συγκοινωνί-ας της Γαλλίας μετά τού 'Αφρικιακού Κράτους της, τό όποιον είναι τό δεύ-τερον έν τώ Κόσμω και να προστατεύη τους λιμένας της Μητροπόλεως, οι ό-ποιοι εύρίσκοντα εις τρεις θαλάσσας. Ο γαλλικός στόλος έχει, τό μεγάλο προσόν να άποτελείται από νέα ή άνα-νευθέντα σκάφη, λέγεται δέ, ότι παρ' όλην την έπιτευχθεισαν κατά τα τελευ-ταία έτη άνανέωσιν του ταύτην, ή Γαλ-λικά κυβερνήσις άφιερώνει κατά τό πρέ-κον έτος μόνον διά νέας ναυπηγήσεις συμπληρωματικές πιστώσεις πέντε δισε-κατομμυρίων φράγκων. Η μεγάλη αυτή

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Τά ανέκδοτά των

ΜΙΑΝ ΗΜΕΡΑΝ ο βασιλεύς της Γαλ-λίας Λουδοβίκος ΙΔ' ήρώτησε τόν Ροα-κίαν ή νεώτερον ύπήρχεν από τόν φιλο-λογικόν κόσμον. Ο Ρακίνας τότε τού ά-πήγγισε διαρραλεωτάτα, άλλα και με-γάλων τόνων:

—Τό τελευταίον νέον, Μεγαλειότατε, είναι ότι ο μέγας Κορνήλιος πεθαίνει ά-πό την πείναι! Είνε άφρωστος, τόν καίει ο περτέρας και δέν εύρθη ένας να τού στείλη ένα πιάτο ζουμί!

Ο βασιλεύς έσπύσησε, μετ' όλίγον δ-μώσεται έσπεύθη άποστείλει εις τόν ποιητήν, Ο ΜΠΙΝΤΕΡΩ ήναγκάσθη να γράψη θρησκευτικούς λόγους διά να ζή. Ένας έρραπόστολος τού παρήγγειλεν έξ αντί-πενήντια μόλις σκούδων και ο μέγας συγ-γραφέας έλεγεν: «Αυτή ήτο μία από τις καλύτερες συμφωνίες που έκαμα στη ζωή μου!».

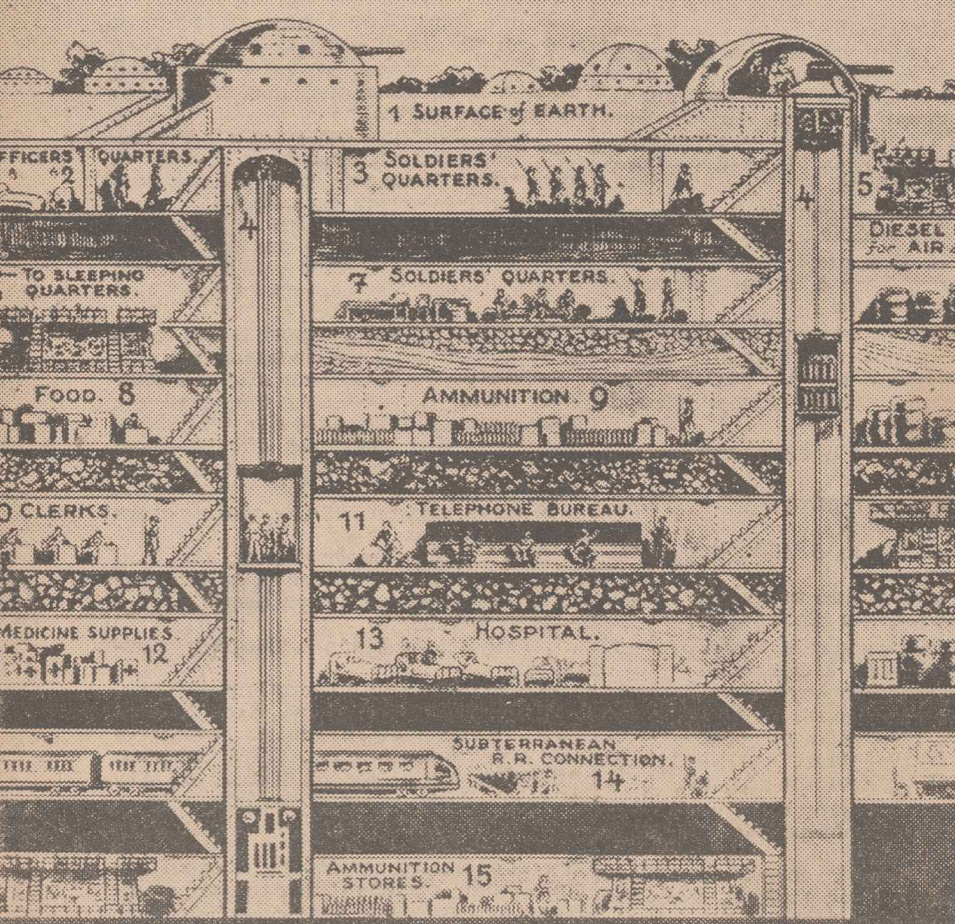
προσάβεια ελγνείται από την άνάγκη, τού αίσ'όταν η Γαλλία να άντιμετώπι-ση τους διαρκείς αύξανόμενους στόλους της 'Ιταλίας άφ' ενός εις την Μεσόγειον κ' ή της Γερμανίας άφ' έτέρου εις τόν 'Ατλαντικόν 'Οκεανόν. Σήμερα, ο γαλ-λικός στόλος άποτελείται από 219 πολε-μικά συνολικού έκτοπίσματος 793,086 τόννων, ιδιαίτερα δέ αξίαν λέγεται, ότι έχει ο υποδρομικός της στόλος, ο ό-ποιος είναι ο ισχυρότερος και ο μεγα-λύτερος, μετά τόν 'Αμερικανικόν τοισύ-των, έν τώ κόσμω.

ΙΤΑΛΙΑ: Από τό 1922 μέχρι του 1934 η 'Ιταλία έναυπηγει κατ' έτος δια-φορα πολεμικά σκάφη συνολικού έκτοπί-σματος 23,000 τόννων, τοισυτοτρόπως δέ, με τήν κοινοσσίαν αυτών προσά-βειαν, τ' έν συνεχή κι' έπιμένον, καθώ-ρως να διμοιουργήση στόλον ισχυρότα-τον και έξαιρετικά αξιόλογον. Καί από τό 1936, όποτε άρχισε ή έντασις των ναυτικών εξοπλισμών, οι 23,000 τόννοι των έπτοίων ναυπηγήσεων, άνήλθον εις 103,000 τόννων. Είναι δέ άγνωστον ά-κόμη εις πόσους τόννους θα άνέλθουν αι ναυπηγήσεις διά τό 1937-1938.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Η Γερμανία ξεκίνησε πρό μερικών έτών εκ τού μνηδενός, διά να διμοιουργήη εκ νέου τόν καταστρο-φώνιο στόλον της. Καί πρέπει να άπο-λογηθί, ότι διά την έπιτυχίαν της προ-σπάθειας της αυτής, είναι διατεθειμένη να ύποσθί τας ύψίστας θύσας, τάς μεγα-λύτερας θλικάς θυσίας. Η ταχύτης, μετά τας όποιάς η Γερμανία προβάει εις τας ναυπηγήσεις της είναι καταπληκτι-κή, όταν σκεφθί, μάστιχα, κανείς την έ-ξαιρετικά δύσκολον οικονομικόν της κα-τάστασιν. Τοισυτοτρόπως έλιγίζεται, ότι ο γερμανικός στόλος, θα άνέλξη μετά παραλειυσιν μόλις δύο έτών εις τά 35 έ-κατοστά τού γαλλικού στόλου, δηλαδή, τά σκάφη του θα φθάσουν συνολικάς τους 450,000 τόννους.

Εις τόν άνωτέρω πίνακα των στόλων των μεγαλυτέρων ναυτικών Δυνάμεων τού κόσμου πρέπει επίσης να προστεθί και ή Σοβιετική Ρωσία, όχι τόσον διότι ο σημερινός στόλος της είναι μεγάλος (άφού είναι μικρότερος εις αριθμόν πλοί-ων και εις τόννους και από τόν μόλις τώρα δημιουργούμενον Γερμανικόν στό-λον), άλλα διά την πιθανότητα, που ύ-πάρκει, να αύξηθί ο στόλος αύτός και να γίνη άρκετά μεγάλος και ισχυρός. Διότι, βεβαίως, ή Σοβιετική Ρωσία θα βελήρη και αυτή να μη υπολείφθι των πιθανών αντιπάλων της εις ναυτικούς έ-ξοπλισμούς. Ήδη από τούδε άνηγγέ-θη ή έναρσις της ναυπηγέσεως διά τό τρέχον έτος 7 καταδρομικών και 2 θωρη-κτών.

Εις τς σημείον αυτό εύρίσκειται σή-μερον ο ανταγωνισμός εις τους ναυτι-κούς εξοπλισμούς των μεγάλων κρατών της γής—ανταγωνισμός, ο όποιος θά μάς κάμη μετά μερικά έτη, και εάν έν τώ μεταξύ δέν γίνη πόλεμος να δούμε στόλους τερασπίας δυνάμεις και ισχύος. "Ασφαλώς δέ, άποτελεί άλλο έντελής "ίτημα, τό τι θα κοστίζουν οι στόλοι αυ-τοί και πως θα συντηρούνται.



Η προπαρασκευή της άμύνης των Γαλλικών συνόρων—άνυρωματικά έργα παρά τόν Ρήνον.

ναυτικές της 'Ιταλίας, ενώ η Γερμανία ούτε έλαμβάνετο καν ύπ' όψιν.

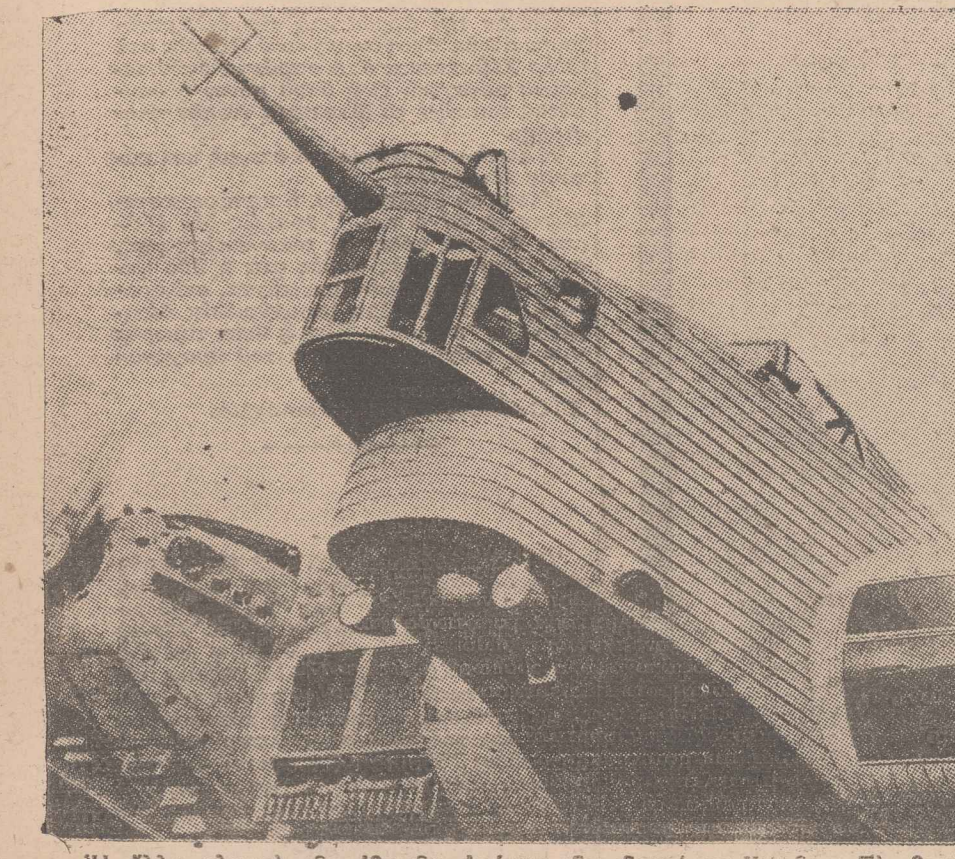
Γύρω από την καθιερωθείσαν κλίμα-κα αυτών της δυνάμεως των διαφόρων στόλων, περιστρέφοντα, όλοι αι συμ-φανίαί περιορισμού των ναυτικών εξο-πλισμών, που έγιναν και που ισχυαν μέχρι τού τέλους του 1936.

Έν τώ μεταξύ όμως, η Γαλλία και η 'Ιταλία άνεύεωσαν όλα σκεδόν τα σκά-φη και έναυπήγησαν νέα, όσα ε-πέτρεπε ή συμφωνία, εις τήν όποιαν, ες άλλου, τα τελευταία χρόνια δέν συμμετείχον ούτε η 'Ιαπωνία, ούτε η 'Ιταλία.

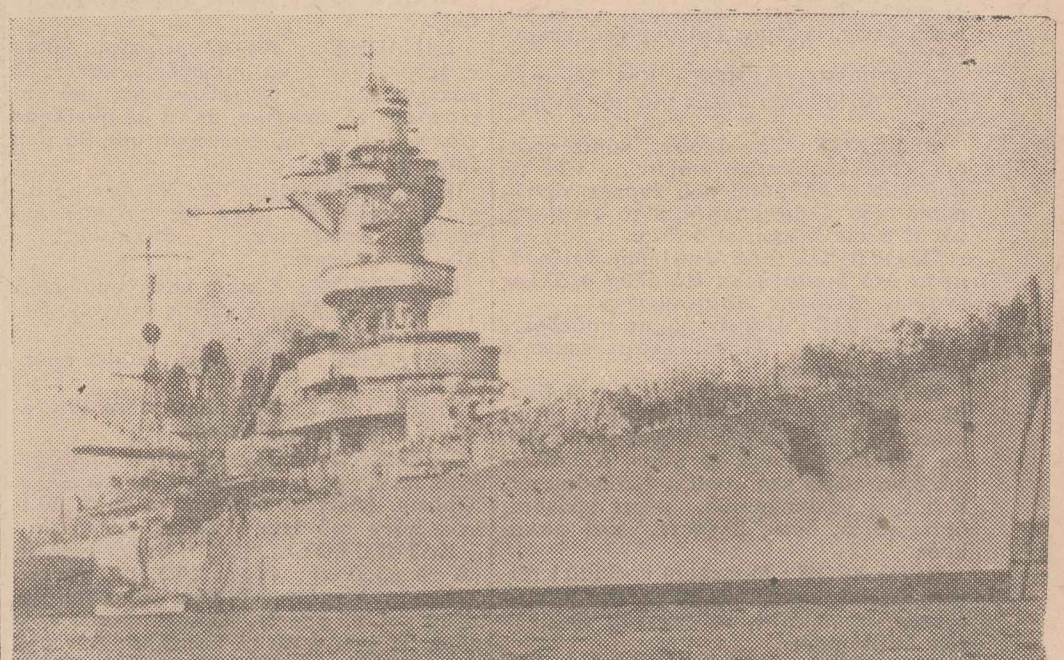
ναυπηγήση υτόλον, ο όποιος να φθί-νη τά 35 ά τις ισχύος εις τόννους του 'Αγγλικού στόλου.

Αυτή ήτο ή κατάστασις των διεθνών ναυτικών εξοπλισμών μέχρι πρό έλαχι-στού ακόμη καιρού, όποτε έσημειώθη ή νέα έντασις τού ναυτικού ανταγωνι-σμού άνταγωνισμού των Κρατών—έντ-ς ή όποια δέν περιορίζεται πλέον από καμμίαν ειδικήν συμφωνίαν.

Ας πάρουμε, όμως, κατά σειράν τά-ρα τάς έξι αυτάς Μεγάλας Ναυτικές Δυ-νάμεις και άς δούμε τι προσάβειαν έ-καμε και τι πρόγραμμα ναυτικών εξο-πλισμών πραγματοποιεί την στιγμήν αυ-τήν.



Η άλλη πλευρά της εθνικής άμύνης των διαφόρων Χώρων: Τό βομβαρδι-στικό αεροπλάνο



Τό νεότευκτον γαλλικόν θωρηκτον «Νωραιν», ένα από τά καλύτερα και ισχυ-ρότερα πλοία τού γαλλικού στόλου



Η άλλη πλευρά της εθνικής άμύνης των διαφόρων Χώρων: Τό βομβαρδι-στικό αεροπλάνο



ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ

υπό ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΜΙΛΛΣ

Ο ΣΤΟΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

ΔΥΟ ΝΕΟΝΥΜΦΟΙ... — ΜΙΑ ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΠΟΛΥΘΡΟΝΑ... — ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ... — ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ...



40ν

—Και γιατί αυτή η κορδέλλα;
—Για να μη κθάνεται άνθρωποι. Το ξύλο είναι πολύ παλιό, σέρ.
—Έτσι... Άς δειπνήσουμε.
Ο Ούλλσον σεβήρισε το δειπνό με την έλεια πέγνη που χαρακτήριζε όλες τις κινήσεις του. Ο Ίδαν και η Ούρσουλα ήσαν πολύ νευρικοί και δεν μπορούσαν ν' απολάυσουν τα ωραία φαγητά. Συνεκρατούτο μολοντούτο κι' αν σκοπός του λόρδου Μάρφορντ ήταν να τους κόψη την όρεξη, τρωμάγοντάς τους, ο Ούλλσον θα τον πληροφόρουσε περί της αποτυχίας του.

—Τέ συγχαρητήρια μου για το κατόπλου, είπε ο Ίδαν, μετά το φρούτο, στερεομένως προς τον υπηρέτη.

—Η κυρία Ούλλσον δεν κοιταχέυη πολύ, απήντησε ο υπηρέτης. Αυτή έκτελει χρέη μαγειρείας από την εποχή του μακαρίτη λόρδου Μάρφορντ, του πάππου σας, σέρ.

—Α, ναί; Δεν τον γνώρισα πειά. Την εποχή που πέθανε στη θάλασσα, αν δεν κάνω λάθος, δεν ήμουν ακόμη στον κόσμο.

—Μάλιστα, σέρ. Ο μακαρίτης λόρδος Μάρφορντ πέθανε στη θάλασσα. Δεν έρχοταν συχνά στο Ούερ-Χολ κι' αυτό με λυπούσε πολύ γιατί ήταν μεγάλη χαρά για μένα να τον υπηρέτω.

—Γιατί κανένα μέλος της οικογένειας δεν έμεινε μονίμως σ' αυτόν τον πύργο;
—Ο πάππος σας ήταν ο πρώτος, όσο ξέρω, που τον εγκατέλειψε. Άγνοα άλλως, το λόγο. Θέλετε τίποτε άλλο σέρ;
—Όχι, ευχαριστώ, Ούλλσον. Φρόνιμα τη φωνιά στα γόδια. Εκεί θα περάσουμε τη θεοδία μας, προσέθετε ρίχνοντας μια ματιά γεμάτη φρίκη στη ματωμένη πολυθρόνα.

Ο Ούλλσον έφυγε κλείνοντας την πόρτα πίσω του. Ο Ίδαν άναβε το σιγαρέτο της Ούρσουλας όταν άκουσε ένα δρόμο κλαριών απ' έξω.

—Θά εινε ασφαλώς τα σκυλιά, είπε πηγαίνοντας προς το παράθυρο, που έρισκονταν στην άκρη της άπειρης αιδούσης.

—Μην άνοιξης, Ίδαν! Είπε η νεαρά γυναικα πρήνοντας κοντά στον άντρα της.

—Ναί, εινε τα σκυλιά, επανέλαβε ο Ίδαν άνοιγοντας τα τζάμια παρά τις διαμαρτυρίες της συζύγου του. Άγασθά ζώα, τελείως άκίνητα, που θα μετεβάλλοντο μέσω σέ τέντα αγριωμένων, αν μου έρχοταν η ιδέα να τηθώσω.

—Εγώ πάντως άγριωσασα τα μπουλ-τερριέ, άς άπόμει κλειστές το παράθυρο και πάμε καλύτερα στο χώλ, σέ παρακαλώ.

Ο Ίδαν έτοιμαζόταν να πραγματοποιήση την έπιθυμία της συζύγου του, όταν αυτή που έπείσטרφε προς το κέντρον του δωατίου, έβγαλε μία κραυγή τρώμου. Οι έντρομες κραυγές της άρχισαν να κλονίζουν την ψυχραιμία του Ίδαν. Έτρεξε προς την Ούρσουλα.

—Τι τρέχει πάλι;
—Η κορδέλλα! Έξηφανίσθη!

Ο Ίδαν κύτταζε το ιστορικό έπιπλο, κατόπιν έστρεψε το βλέμμα του προς το δεύτερο παράθυρο από το όποιον άπείχε μόλις δύο όχημα.

—Ήταν άνοικτό όταν μπήκαμε εδώ; έρώτησε.

—Δεν θυμόμυαι.

—Όπωσδήποτε εινε τώρα κι' αυτό θα έχη κάποια σχέση με την εξαφάνισή της κορδέλλας. Έχω άορίστως την έντύπωσι πως σέ λίγο κάτι θα μάθουμε!

Κατόπιν πήγε προς το άνοικτό παράθυρο.

—Γάργαρου ίγην ποδιών, είπε, και τὰ πνεύματα δεν έχουν τη συνήθεια ν' άφύπνουν ίγην στο χώμα.

—Ίδαν! Πρόσεχε! Τα σκυλιά!

—Α! Όχι, Ούρσουλα! Βαρέθηκα πειά! Θά βώ έστω κι' αν ο κήπος ήταν γεμάτος λιοντάρια. Άπεράσιμα να καθάρισω το ζήτημα μία για πάντα.

Ένα πνιγμένο, αλλά άπειλητικό γαύγισμα άκούσθηκε απ' έξω.

—Ίδαν! Σέ παρακαλώ! Μην κάμης τίποτε!

—Μην έπιμένεις, Ούρσουλα. Πρέπει να μάθω ποιός τριγυρίζει γύρω από τον πύργο, είπε, έτοιμαζόμενος να περσίση και το δεύτερο μέρος του από το παράθυρο.

—Λογαγέ Ήλιμουρ!

Ο Ίδαν έμεινε άκίνητος για μία στιγμή. Η κραυγή αυτή ήταν του υπηρέτη

που παρουσιάστηκε στο κατόφι της πόρτας.

—Εγώ το θεά, σέρ, μη πήδησε απ' το παρόθυρο. Τα σκυλιά εινε ικανά να σάς ξεχρυσούν. Δεν θα μπορούσατε ποτέ να νικήσετε αυτά τα τρία σκυλιά, ούτε σεις, ούτε κανείς στον κόσμο.

—Γιατί ξανάφθε, Ούλλσον;
—Ήθελα να σάς υπενθυμίσω, σέρ, ότι η Έξοχότης του έπιθυμούσε να σάς μιλήσει απόψε με το ραδιόφωνο. Άσφαλώς ά άκούσθη από τη μία στιγμή στην άλλη.

—Πές μου πρώτα, Ούλλσον, ποιός έβγαλε την κορδέλλα από την πολυθρόνα; Κάποιος θα την έβγαλε τη στιγμή που ή κ. Ήλιμουρ κι' εγώ έρισκόμαστε κοντά στο δεύτερο παράθυρο.

—Πραγματικά, σέρ, είπε ο υπηρέτης, τρέμοντας μπρος στο κεραυνόβολο έλέμματος του Ίδαν.

—Ο λοχαγός έστρεψε τα μάτια προς τη γυναικα του. Ήταν κατώχηρη. Ο θυμός του Ήλιμουρ αύξισε περισσότερο προς την καταστροφή άνησχία της νεαρής γυναικας του.

—Κάποιος υπάρχε στο σπίτι, Ούλλσον. Και το έξερις καλά. Σέ είδοποίησα ήδη; αν άρνηθής να μου πής όλη την αλήθεια, σου όρκίζομαι πως θα σου σπάσω τα πλευρά χωρίς άλλα λόγια.

Και για να υποστηρίξη τα λόγια του, στρίμωξε το γέρο στον τοίχο.

—Εγώ, σέρ, έβγαλα την κορδέλλα.

—Σύ; είπε ο Ίδαν άφίοντας το γέρο. Και γιατί το έκαμες αυτό;

—Δεν τόλμησα να σάς άνησυχώσω, σέρ. Άλλά η Έξοχότης του μου έδωσε αμύτην τη διαταγή, γιατι στο καθίσμα αυτό πρέπει να κάθεται ο άρχηγός της οικογενείας και είσαε σεις, σέρ, αν άποιας του λόρδου Μάρφορντ.

Ο Ίδαν κύτταζε το παλιό καθίσμα και για ένα δευτερόλεπτο είδε το όραμα του παπά που σκοτώθηκε εκεί, από τον πρόγονό του.

—Αν κατάλαβα καλά, Ούλλσον, πήρες διαταγές ραδιοφωνικάς;
—Όχι, σέρ, δηλαδή...
—Απάντησε μου καθαρά. Δεν υπάρχε καμιά λύσις; ή ο λόρδος Μάρφορντ σου έβιασε διαταγές ραδιοφωνικάς; ή δεν σου έδωσε καθόλου. Μίλησε λοιπόν;
—Όχι ραδιοφωνικάς, σέρ.

—Μπα! Μπα! Έπί τέλους σ' έπιασα, παλινγόρε; ο λόρδος Μάρφορντ εύρισκται λοιπόν εδώ;

—Εγώ έκοθε την ύποχωρησι του υπηρέτη, ο Ίδαν πλησίωσε τη γυναικα του και περιώνοντας το χέρι του γύρω από τους ώμους της.

—Άγαπήτη μου, δεν ξέρω πως να σου ζητήσω συγγνώμη που σέ εξέθεσα σέ τόσο ένοχλητικές συγκινήσεις. Όλα αυτά θα τα μοληαιτικές συγκινήσεις. Άκούσε το κρότον της μηχανής;

—Άκούσθηκε μία σιγή κατά την οποίαν ο Ίδαν και η Ούρσουλα τέντωναν το αυτί τους. Άκούσαν, πραγματικά, τον πνιγμένο κρότο της μηχανής.

—Εστράφη πάλιν προς τον υπηρέτη και πιάνοντάς τον από το λαιμό:
—Τώρα οι δύο μας! Απάντησε μου χωρίς περιστροφές; ο λόρδος Μάρφορντ εινε ή όχι στο κτήμα;

—Η μεγαλύτερη στενωχάρια ζωγραφίσθηκε στα χαρακτηριστικά του γένου. Άνοιξε το στόμα σαν να ήθελε να μιλήσει, άλλα το ξανάκλεισε χωρίς να προφέρη ούτε ήχον.

—Απάντησε μου ή σέ ρίχνω άμέσως στο τζάκι.

Παρά την άπειλή αυτή ο γέρος εξακολουθούσε να σιωπά.

—Πολύ καλά, είπε ο Ίδαν, έσύ το θέλεις...
Πέραςε το χέρι του κάτω από τα γόνατά του γένου και τον σήκωσε.

—Ίδαν! Σέ παρακαλώ! Μην τού κάμης κακό! φώναξε η Ούρσουλα.

—Εν τώ μεταξύ ο λοχαγός Ήλιμουρ πήγαινε προς την πόρτα με το θυμό του που πάλευε ματαίως στα ρωμαλικά χέρια του. Όταν έφθασε στο γεμάτο άνοημένα έζλια τζάκι, σταμάτησε:

—Για τελευταία φορά σου ζητώ να μου πής αν ο λόρδος Μάρφορντ εινε στο κτήμα.

—Θά... θά σάς τα όμολογήσω όλα, σέρ, έστραυλσε τέλος ο γέρος, ο λόρδος Μάρφορντ εινε στο κτήμα.

Ο Ίδαν κάθισε τον υπηρέτη σέ ένα καθίσμα και στρεφόμενος προς την Ούρσουλα, φώναξε βριαμθευτικά:

—Ήξερα πως ήταν ο καλύτερος τρόπος για να λύσω τη γλώσσα αυτού του παλινθρόπου.

—Ίδαν!

Ο λοχαγός Ήλιμουρ έρρίγησε. Η φωνή του τον έφώναζε έρχοταν από το κιώτιο.

—Ίδαν! Είσαε εδώ; Ο θεός σου σου μιλά. Έχω κάτι να σου πώ, σέ σένα και στην Ούρσουλα.

Ο Ίδαν έρριξε ένα έντρομο θλέμμα

γύρω του. Πού μπορούσε να κρύβεται αυτός που του μιλούσε;

—Σαν ν' άπαντούσε σ' αυτό το έρώτημα ή φωνή του θεού του άκούσθηκε πάλι:

—Έλπιζω, Ίδαν, ότι με άκουσε. Σου μιλά από τη θάλασσηγιο μου. Άκούσε το κρότον της μηχανής;

—Άκούσθηκε μία σιγή κατά την οποίαν ο Ίδαν και η Ούρσουλα τέντωναν το αυτί τους. Άκούσαν, πραγματικά, τον πνιγμένο κρότο της μηχανής.

—Δεν χωρεί λάθος, είπε ο Ήλιμουρ, περισσότερο στον έαυτό του παρά στους άλλους. Πές μου, Ούλλσον, με δεικνύεις πως ο λόρδος Μάρφορντ εινε στο Ούερ Χολ! Τι σημαίνει αυτό;

—Εν τώ μεταξύ ή μακρινή φωνή άντήχισε πάλι από το μαύρο κιώτιο:

—Έλπιζω ότι ο Ούλλσον σάς περιποίηθηκε καλά. Εινε παλαιός υπηρέτης της οικογενείας μας και ίσως εινε πολύ άφυσιοματός. Και τώρα θα σάς εξηγήσω, γιατι σάς κάλεσα ν' άρχισετε το μήνα του μέλιτος στο Ούερ Χολ.

Η φωνή σώπασε. Η Ούρσουλα άναψε ένα σιγαρέτο.

Ο Ίδαν άντιλαμβάνόμενος τον υπηρέτη που προσπαθούσε να φύγη προς την πόρτα, έβόλανε με ήχηρη φωνή:

—Μείνε εδώ!

—Εν τώ μεταξύ ο λόρδος Μάρφορντ συνεχίζει:

—Η ιστορία που θα σάς διηγηθώ, άρχισε στο Κόκκινο Σαλόνι, όπου δειπνήσατε. Έλπιζω ότι ο Ούλλσον σάς είπε πως ο πρόγονός μας σέρ Τζών Ήλιμουρ έσκότωσε τον παπα του Κρόμγουελ. Δεν άγνοαίς, Ίδαν, ότι ο φόνος ενός Ιερέως θεωρείται ακόμη από πολλούς ως το τρομερότερο έγκλημα. Αυτή ή γνώμη επικρατούσε εκείνη την εποχή. Ο σέρ Τζών έξετελέσθη. Μετά το θάνατό του ή γυναικα του έγέννησε ένα άγόρι: αυτό ήσταν το πρώτο μέλος της οικογενείας μας το όποιον έβάρυνε ή κατάρτα που πιέζει έκτοτε την οικογένεια των Ήλιμουρ.

—Μερικοί θεοδώνουν ότι ή λαϊκή Ήλιμουρ, ένώ είχε το παιδί στην κοιλία της μπήκε στο Κόκκινο Σαλόνι και είδε το πτώμα του παπά. Άλλοι φρονούν ότι αιτία όλου του κακού ήταν ή συγκίνησις που έδεκτικαμε όταν έμαθε την έκτέλεσι του σιγανού της. Οπωσδήποτε το παιδί που έγέννησε δεν ήταν ένα παιδί σαν τά άλλα.

—Η σωματική του διάπλασις ήταν κανονική και είχε όλες τις πνευματικές ικανότητες του. Από τα πρώτα όμως παιδικά χρόνια του, κάποια σκία φαίνονταν πως έσκόλαζε την ψυχή του και με την ηλικία αυτή ή δυσθυμία μεταμορφώθη σέ μελαγχολία. Η κατάστασις του έπεδεινούτο και ήθελε μία στιγμή που ο γυιός του Τζών Ήλιμουρ δεν μπορούσε να δη κανένα άνθρωπο ούτε ν' άκούση καμμιάν ανθρώπινη φωνή.

Αυτήν την άρρώστια την έκλινονόμπε στους άπογόνους του. Πέθανε στο Ούερ Χολ έπειτα από σαρκάντα έτών τελείως μοναχική ζωή όπου μόνον ο υπηρέτης του είχε το δικαίωμα να τον πλησιάζει.

Η φωνή σταμάτησε μία στιγμή και κατόπιν έσυνέχισε:

—Μετά το θάνατό του, ή κατάρτα κατέβηκε το έρνο του. Άσφαλώς δεν έβάρυνε όλα τα μέλη της οικογενείας μας, σεβόμενη μερικές φορές μία ή δύο γενεές, άλλα έκδηλώνεται πάντα, σκληροτάτη. Η άγνωστερά μισανθρωπία άπειλει κάθε Ήλιμουρ. Εινε ή θεία τιμωρία για το τρομερό έγκλημα του προγόνου μας.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ : Η συνέχεια.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΕΓΑΣ ΛΑ ΜΠΡΥΓΙΕΡ έξεφράσθη εις τους «Χαρακτήρας» του έξής, δια την κατάστασιν του: «Ας μη μου μιλήν πλέον για μελάνην, χαρτί, πέννες και τυπογραφεία. Δεν θέλω ν' άκούω πλέον ούτε λέξιν δια θείλια. Μήπως αυτό με τρέφουν καλύτερα, μήπως με νύουν καλύτερα, μήπως στην κάμωρή μου είμαι περισσότερο προφυλαγμένος από το κρύον; Ύστερα από είκοσι έτη που γράφω, μήπως έχω τοιχαρίστων ένα που-πουλίνο στρώμα; Μοδ λέτε ότι έχω μεγάλα άνομα και ότι είμαι ένδοξος. Τι να το κάμω το όνομα και την δόξαν όταν δεν έχω ούτε ένα δρόμι από το μέταλλον εκείνο, με το όποιον αγοράζει κανείς, ό,τι θέλει;



Ένας τάρνδος, που πίνει νερό

ΕΣΠΕΡΟΣ 15 ΚΩΝΣΤ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ Η ΚΕΡΕΝΙΑ ΚΟΥΚΛΑ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Νίκος, ο έπιπλοποιός, ένας νέος ά μορφος και δουλευτάρης, παντρεύεται τη Βεργινία, που, κλείνοντάς τον γίνεται φθισική. Φέρνουν τότε τη Λιόλια σήπι, για τις δουλειές, παιδί μιας μακρινής θείας της Βεργινίας, έναντι ενός άφισι του. Ο Νίκος, βαρυστοιμένος από την άρρώστια της γυναικας του, τ' άρέσει κι' ένα βράδυ Ίδαν, που εικαν πάει Άποκρυσ έπαν-νύ Ιδαν, το κοιμάτο στην όδο Σταθίου, την πάει σ' ένα χοροδιδασκαλείο και μένουν άργα. Άπό κείνο το βράδυ τρελάσκει μαζί της. Η Βεργινία το καταλαβαίνει και βέλει να πείσων, για να τον άφήρη να χαρή τη ζωή. Άκριβώς την έποχη αυτή έρκεται ή θεία της Βεργινίας και μπήρε τη Λιόλια. Προσκαρη, τους ρωτά πως ειναι. Κι' η Βεργινία από το κρεβάτι, κλωστή με κλωστή, στέλνει το Νίκο και τη Λιόλια να μολέθουν λουλουδία στα χωράφια. Εκεί ή Λιόλια γινετα η Εύρυδικη, ένος όπου ή Βεργινία, ένο φευγαλέοιστο βράδυ, τους πιάνει τον ένα στην άγκαλιά του άλλου και παθαίνει συγκοπή.

150ν

—Άμψ βέβαια! καλά κάνεις! Μιάν άρα άρχήταρε. Είσα φρόνιμη γυναικα! γιατί έξερις ο κόσμος εινε κακός και λέει πολλά...

—Και ποιός έχει να πής τίποτε για το κορίτσι σου, που λουλούδι εινε;

—Αρωάξ; Τά τι σέρνει μονάχα εκείνη ή Εύρυδικη, ή άντρογυριόστρα; ή μου-τις τουρμαβίνα!... και πού σαι άκόμα! Κάλω λέει να σου βγίη το μάτι, παρά τόνωμα!

Δέ άσταζε ή θεία Έλέγκω απ' την τόση ύποκρισία.

Τού λόγου σου, κερά μου, που έξερεις να μιλάς για το άλλο, να κυττάξεις να μη βγίη τόν δικό σου τον κοριτσιώτη τόνωμο που θα πής για τη Λιόλια μου.

—Τών κοριτσιών μου; Και ποιά είσαι συ που θα πιάσής τις κόρες σου στο στόμα σου ατάβιας!

—Εγώ τις κόρες σου στο στόμα μου!; Φτώ, σαι, σου μολούδεις!

—Σ' έβανα καλά λές, έτοια λόγια; Έξαφνος σαν πνύγνι ή γρηά Χαρχανουπόλιν, πούγε κτριναίει από το κακό της σάν τη ζαφουρά κι' ή ελιά της είχε ξεπεταχτή όλορη, σουρλουλούδες έμεις! Έξερις ποιά είμαι εγώ; Πολιοκούφταλο! Έξεδοντάρη! Ίσα κι' όμοια γινιναίκες! Εγώ με τις ξενοπολντρες, τις κουρελαιοί! Καλά εινε άποσας άνακα! νύναται με τά πύτουρα τον τρών οι κόττες!

Μπα που κακό συσχημό και ταραμά νάχης, όπως με συγίσει! Άχρόνιαγ... Μα θα σου δείξω ένα με πωάν έχεις να κάμης, και χύθηκε έξω από την πόρτα.

Μόλις είχε φύγει, ξανανοιγεί ή πόρτα και παρουσιάζεται ή Εύρυδικη, πούγε έρβει σούρτα, σουτάει τη θεία, έα γινίη με τη Λιόλια: θα νύγη; θα κάτση;

—Τού λόγου σου, κερά μολίστρα, είσαι πούβγαλες τά λόγια για το κορίτσι; πετάχτηκε άπάνω της ή κερά Έλέγκω, μόλις την είδε, μασιασμένη καθώς ήταν απ' την άλλη. Κύττα καλά, κακομοίρα μου, γιατί σ' επερίβων αυτό το τουρλουφί το λιγνισμένο! Άκούς εκεί! Σες!

—Τι έπαθε τούτη! Άύσαφες κυρούλα μου; Σά λύσσαξες να πής στον Παμπούκη! Τι λόγια μου λονιάεις αύτού πέρα;

—Μάς τάπε, να τώρα δά, εδώ να πού στέκεσαι, ή φιλένάδα σου ή πλάινη—άμ άδμοιος τον όμιο κι' ή κοπρία στα λάχανα!... Έκείνη γέ πούγει τις δύο πα-νούκλες φωτιά να τις κάμει!

—Αυτή σοδπ για μένα; Νά σου φέρω μαρτύρους—πόσους θέλεις— τά τι έλεγε το όρόμο, που πηγαίναμε τη νεκρή; Κερά Γιώργιναι! — γύρισε κατά την παλινωχία — Έτσι καλό νάχης! να χα-α-ρης το στεφάνι σου και τα παιδιά σου! Πές! Τι έλεγε ή Χαρχανουπόλιν; Εκεί δανά ήσαν κι' έσύ, πως τάχα ήγαν ο κύρ Νίκος με το κορίτσι και έβαρυστακτικα στην Καλλιθέα τάχα για λουλούδια, τους είδανε λέει αυτές απ' το παντούρακι, εκεί που γυρίζαν... Και μόλις το πήρε λέει χαμπαρί ή σχωρεμένη; πως είχανε δηλαδή... έμ καταλαβαίνεις δά...

—Φού-ού! σκύλλες! Έκαμε πνιγμένη από άγανάχησι ή θεία Έλέγκω.

—Αυτό δά φαίνεται κι' απ' τα μάτια! πλάνταξέ ή καμψη απ' το κακό της!

Η Λιόλια είχε κρυφά πίσω από το κρεβάτι και άσπασσε το προσωπί της μέσ' τά χέρια της.

—Έτοια λέγανε—στά μάτια μου!— δ-χι! θά μου πούν έμένα!

—Αμ αυτές έχουνε θγάλει μπουφύτη απ' τη σκαλίτα τους που δέν έψυχούσαν μιά άρα άρχήταρε ή σχωρεμένη — για να πιάσουν το παλληκάρι στα βρόχια τους κι' όλημερι άνάσαν κερά, να μην ιδώ καλή μέρα! έξρω γώ τι σου λέω:

τάξερε κι' ή δυστυχισμένη, που τάλεγε μία μέρα με την ψυχή στα χείλη...

—Ω! σφοδρά! Νά σου ξαναμπάνει ά-ξαφνα ή Χαρχανουπόλιν με τις δύο της κόρες τώρα και με την άδελφή της την Άριστέιδενα για έπικουρία. Πώς τά φέρνει έτσι ο θεός για να γλύνουν τα μεγάλα πράματα σαν από μονόνα τους! Άπό καιρό μπουμπουνίζε, με τώρα έξασσε!

Τι φωνές ήταν εκείνες! Τι θριαίς! Τι μαλλιοταβήγματα. Τι ήταν του Ήλιμου ο ήρωας ήρωας! αυτές τις γυναικές, που μάχονταν, άγκωνας με στήθος, νύχι με μάγουλο, όντι με κρέας, κλωστή με κλωστή...

Αν έβγήκανε ζωντανές απ' αυτόν το γυναικοκαυγά ο, Χαρχανουπόλιν κι' ή Εύρυδικη, ήταν που τους παραστέκονταν κάποιες κατουρήσιες έλληνικές θεότητες της Κούσας μολαίς και της Κακογλωσσας: Έκαναν κι' οι άλλοι το μέρος τους, και προπάντων της θείας Έλέγκως οι γροθιές καθώς ήταν άπ' τη σκάφη δέ γυροσέρτες, με πιο καλύτερα πάντα, σαν την όμηρική την Πλέμπε αλόγυρα στους ήρωες...

Η Λιόλια έτρεψε με τις φωνές έξω στο όρόμο. Άκούσαν οι γυναικές στις αλές —πουν' τ' αυτές τους μαρμένο— και θύηκανε στις πόρτες μερικές κιόλας, που τις έτρωγε ή περιέργεια, πήραν τον άνήφορο ίσαμει μπροστά στο σπίτι... Είγε νυχτιάσε πειά... ήσαν ένο-καίρια οι Χαρχανουπόλιν με τη σύμμαχό τους να κάνουν ταχτική ύποχώρησι: δεν ήθελαν να τις Ίδαν οι προστυάτες γιατι άσπασσαν πολύ την αξιοπρέπεια! Τά χάλια τους! Νά τις έθλασε πως έγλυσθήσαν έξω απ' την πόρτα να κρυφώσε στη δική τους! Βγήκε κι' ή Εύρυδικη νικήτρια! Μά ή νίκη της ήταν σφοδρά και χαλασμός δάλάττους, τίποτα δέν έρισκόταν άπάνω στο κεφάλι της απ' όσα τόξε φορτώσε το πού. Τη έθλασε στη μέση, το γυναικομάτι πούγε καμψευτή και την πήγανε με σουσουρό τον κατηφορό κι' αού— τους τάλεε πειά χωρίς πονη με τά χέρια, με το κεφάλι το έσπουλοφασμένο, με ή τις είχε άπομεινεί... Πήρε κι' ή θεία Έλέγκω, τρέμοντας σύσσωμη από τη γολή που την έτινιγε, τη φοβισμένη Λιόλια με το μπουλακία της απ' τά χέρια και κλειδώς την κάμωρη και το κλειδί τώδωσε της κερά Γιώργιναις να το ώση του Νίκου άμα που θάρρη!

Σέ λίγο ήρθε ο Νίκος, συντρυφεμένος. Βρίσκει την πόρτα κλειστή. Εκεί που χτύπαγε έβρασε ή γειτόνιας και τού-φερε το κλειδί και τού τά πρόσταξε, έλα με το νι και με το σίγμα. Πολύ του κακοφάνηκε του Νίκου, που έφυγε έτσι ή Λιόλια χωρίς να την δη, μά δεν τ' άποδείξε ούτε στη γειτόνιας ούτε στους φίλους του.

Κάθισε ο Νίκος κοντά δέκα μέρες όλο-λάσπας στην κάμωρη την έρημη...

Ετή θεία Έλέγκω δεν πήρε άλσέτα, γιατι ντρεπόταν έξ αιτίας της Λιόλιας γι' αυτά πουχαν άκούστη. Έτρωγε δέω

σ' ένα μαγαζί της Πλάκας μαζί με τον Ντίνο...

Η γρηά ή Χαρχανουπόλινά του ζήτησε κάθε μέρα το κλειδί για νάρχοντα με τις κόρες της να τούφτιαγνε το κρεβάτι του... να τού συνύριζε την καμπαρόλα του... Δέ θέλησε ο Νίκος να τούς άδοδείξη τίποτα για δά γίνηκαν και τους τώδινε το κλειδί. Σιγά-σιγά άρχισαν να τον έφρουνε δόλτα: κατι καλημερούδια πονετικά, πίσω από το παντούρακι, κατι χαμόγελα ροδοαχαρωμένα, κάποιες κεσές κυδώνι μπλε-να γλυκαίνη το παιδί το στόμα του κα-θ' έρω...

Η γρηά δά τάχε απ' άνέκαθε μέσας στην καρδιά της το παλληκάρι για την προκοπή και την αξία του... και κάθε τόσο να τού λη για τη σχωρεμένη τη Βεργινία που στάθηκε άτυχη να μην τονέ χαρή τέτοιον άντρούλη, που της χάρισε ο θεός... και πετούσε κι' άπάνω πούνο για τη Λιόλια, που καλότερα να μην έρχόταν άλσέτα! έγι πως τά πιστε-υε αυτές, πούβγαλε εκείνη ή φτεισαδω-μένη, ή διπλοχαρισμένη, ή παλιογλωσσά ή Εύρυδικη, άλλα γιατι να δινής ά-φορμη... Νά, αυτό το λιγοστό που της έκανε της Βεργινίας ή μικρή, τάχα δέν τάδανε κι' ή Μπιμπικία της —πουναί και τόσο ψυχοπονετικά! και χωρίς κανένα έξωδο... Όχι και νύνα, το σπινάκι θέλει πάντα νάχη άνδρωπό με το νού στο κε-φάλι άποπάνω του, να έξρη τη λάτρη του νοικοκυρή... Και έχά!—χα!—χα!—έξακαρίζονταν στα γέλια εκεί που θυ-μώταν το τι είχαν πη για τη Λιόλια πως ήταν την έπαυρη λέει γυναικα του, ο κύρ Νίκος! Σού λέω ώστόσο κατι πράματα! —σε καλό τους...

Τού κύρ Νίκου, να περάση δά πρώτα λίγος καιρός, να ξεχαστούν οι πίκρες! τούπρεπε κορίτσι με μούφουσι, να την έ-χη σύντροφο, για καμμία συμβούλη, για ό,τι λάχει να μην ντρεπεται να την πάη πονεύνα, να έξρη να τού άναστήσει τα παιδάκια. Αυτά εινε πειά τυχερά...

Τά μωρίστια ο Νίκος.

Κι' αυτά ίσα-ίσα του άναψα πάλι τον πόθο για τη Λιόλια... και τις άφηκε να λέν και να φανταζουν οι Χαρχανου-πόλινες μόνο και μόνο γιατι μ' αυτά κι' αυτά πύρινε μέσα του ο πόθος για τη Λιόλια.

Τον έπιασε κι' ή Εύρυδικη απ' την άλλη μεριά και τονέ καλαναρχούσε για τις τρεις καρακάδες, ψέλνοντάς τους τά κακά της μούρας τους πως τάχατες αυτές σκότωσαν τη Βεργινία με τά λόγια και με τά μάτια που της κάναμε για να τον περιλάβουν το νεύο στα θρόγυα τους. Έλεγε και για τη Λιόλια τά δά σέρνει ή σκούπα, μά με την ίδια προσοχή σαν τις άλλες και κει που την πετούσε την σάιττα της, τούδριχνε και τού Νί-κου μία ματιά, πούλυνε το μολούδι μέσα στην κουτάλα να το χύσει στο νερό να θίξ τη μούρα σου!

Τά καταλάβε κι' απ' αυτήν την μεριά ο Νίκος.

Και μ' αυτά ίσα-ίσα φούνασε τώρα μέσα στην καρδιά του ο πόθος του κορι-

τσιού, ξεχείλισε ή λαχτάρα του για τη Λιόλια.

Ήταν όλομόναγος στην κάμωρη το έράδου... κοιμότανε στο κρεβάτι πούγε πεθάνει ή Βεργινία (μόνο τις δύο πρώτες νύχτες κοιμήθηκε δέω με τον Ντίνο)... Κάθε τόσο τού φαίνονταν πως θά νάδελε το λοφάκι, πούκανε της Λιόλιας το κορμί κάτω απ' το παπλωμά της, χαμό μπροστά στο κρεβάτι... έβλεπε πάλι μπροστά του τον κάμπο με τά λουλουδία... αίσθανονταν τ' όλοέρωμ της στήθος σαν πούπουλόνι άπάνω στο δι-κό του και την πονή της στο στόμα του σαν την άχνα του ζεστού ψωμιού... Πά-λι έμειναν σ' αυτήν του ή φωνή της, εκείνη ή φωνή ή άξέχνητη κάτω απ' τις μυθδαλίες και μέσα στο αίμα του έτρε-χε ή ίδια φλόγα ή γλυκεία και τούλινε τά μέλη...

... Δέκα μέρες μέσα πήγε στην θείας Έλέγκω και πήρε τη Λιόλια και την έφερε στο σπίτι.

ΤΟ ΜΟΥΝΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Πώς την κατάφερε τη θεία Έλε! κι' άφρησε τη Λιόλια;

Της είλε πως θα την πάρη γυναικα του, ή έβλεπε το κορίτσι για να πάη μαζί τους;

Σαν άκούσθηκε στη γειτονία πως έσ-να νάρε ή Λιόλια στο σπίτι του χρεώνε-μενου άπάνω στα ένηάμερα της σχωρε-μένης! —έγνηκαν οι γυναικές στις πόρτες τους απ' άγνάντια και με τά δύο τους τά χέρια τραβούσαν τά μανούλια τους κάτω από τη ντροπή τους...

Οι Χαρχανουπόλινες άμπαρωθήκανε μόνιμ τους χυθόν τα μάτια που θά νάδλε-παν την μούστρώρα πειά τους... Η Εύρυ-δικη έστρεψε αλόγυρά της σάν το φειδι-που κυνηγάει την σούρα του... Μόνο ή π-νύμνη ή κυρά Γιώργιναι έρχόταν να δη τη Λιόλια κι' ή θεία Έλέγκω — μά σπάνια κι' αυτή. Ήθελε ο Νίκος να πιά-ση κάμωρη άλλο, μά χρύσταγε τρία νοίκια και δέ μπορούσε να φύγη πριν να πάρη κατι λεφτά, που τούδανε απ' τη δουλειά του.

Η Λιόλια ήταν τώρα γυναικα του Νί-κου.

Η ζωή της Λιόλιας έπιασε άλλο δρό-μο τώρα—άλλάζε το σκόπη του τρε-α-γυιστού.

Η ζωή εινε τραγούδι, που σδύνει. Η ζωή εινε ποτόμι, που κυλά...

Πώς τρέγει ένα νεράκι, πούρχεται απ' το δονού ήτρογο και καλαϊθάει και στέ-κεται και έλπει τον ήλιο και σιγονο-κεί μεσ' απ' τον κάμπο και γλυκοκου-θενταίει με τά λουλουδία, που το χα-ριεσται κι' άεσσαν φθάνει στην άκρη έ-νος γκρεμού και πέφτει άφρίοντας σέ δάκρυα δωμερά κάτω σέ μία λίμνη κοι-μωμένη και χάνεται σ' ασάλευτη της δόθι τά μαυροπράσινα; — πως κάνει φτερά το τραγούδι της ψυχής, που λα-χταρά και πετιέται κυματιστά πάνω απ' τά κτήρια σπαράτ σαν τη σταγίδα και άεσσαν άναίκα ένα σύννεφο μπρο-στά στον ήλιο της ζωής και το τραγούδι μουντώνει και γίνεται άραυ κι' άργό με τη φωνή γονατισμένη... Έτσι και της Λιόλιας ή ζωή τώρα μονομιά απ' τη ζωή που πούσε έπιασε σέ δόθι κοιμω-μένη έτσι και το τραγούδι της ζωής της απ' τον ίοκιο άθρυνε, μούντωση και τούκισε.

Απ' την ήμέρα, που ξαναπάτησε το πόδι της στην κάμωρη πούγε πεθάνει ή Βεργινία, σκετινεία ή ψυχή της: ζού-σε σά μέσα σέ κάποια από κεινες τις συννεφιασμένες νύχτες, τις άσπλυντες και ναρκωμένες, με περίγυρο ένα φως χλωμό απ' το πνιγμένο το φεγγάρι... Κι' έτσι πέρασε ή ζωή της έρτά μήνες χω-ρίς να βγί απ' αυτό το ιοκίφωμο... κά-τω απ' το παντοεινίο πέπλο το συννεφ-ιο ή άλμυμένη άποφηνία του άράκου περισσόπορο την ψυχή της παρά νάκανε σκατά...

Αυτό το συννεβένιο πέπλο ήταν ο ι-σκιος της Βεργινίας, φεγγάρι, που τα-ξιδεύει ληπτήμιο κι' αμύλητο σ' ένα πέ-λαγος έρημο, πίσω απ' άσημένια άέρινα δούνα κι' αυτά πάλι κλείνουνε στο διά-δα του και το πνίγαν—έτσι και τις λίγες φορές που κουμήθηκε ή ψυχή της απ' τη νάρκη ν' αναλάμβη σέ χαρά ή θλίψη.

Μά κι' αυτό το φεγγάρι της ψυχής της, όπως και πάλλω τούρναυό ήταν γι' αυτήν πέντα το πρόσωπο της Βεργινίας, το κάστρον—άπό τότες που την είχα πλανέμει από πάνω στο δοναλάκι...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : στο έπόμενα.



Κατά μία στατιστική, που δημοσιεύθηκε πρό ημερών, οι γυναίκες άεροποροι έπαλθύνθησαν κατά πολύ τον τελευταίο χρόνο

Η Γ' ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Μετέχουν 43 ζωγράφοι καὶ γλύπται με 200 περίπου ἔργα των.

Τὰ σημερινὰ μεγαλοπρεπῇ ἐγκαίνια τῆς ἐκθέσεως

Οἱ «Ἐλεύθεροι Καλλιτέχναι» ἀποτελοῦν τὴν ἐλπίδα τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος διὰ μίαν νέαν ἐποχὴν, πού θὰ ἐνθυμίζῃ τοὺς κλασσικοὺς προγόνους μας, εἰς τὴν Τέχνην

Ἡ προσπάθεια τῶν «Ἐλευθέρων Καλλιτεχνῶν» πρὸς δημιουργίαν ζωντανῆς Ἀληνικῆς τέχνης, ἀποτελεῖ τὴν ἐξόρμησιν πρὸς μίαν καλλιτέραν Ἑλληνικὴν Αὔριον.



Ὑστερα ἀπὸ τὴν ὀγδοὴ καλλιτεχνικὴ ἐκθεσὶ τοῦ «Συνδέσμου Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν», τὴν «Ἐκθεσὶ Σκιτογράφων» καὶ τὴν «Ἐκθεσὶ Καλλιτεχνικῆς Γυναικείας Δημιουργίας», μίᾶ νέα ὁμαδικὴ ἐμφάνισις τῶν καλλιτεχνῶν μας ἐρχεται νὰ δικαιώσῃ ὅσους πιστεύουν στὴν ἐξυψωσὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἐπιπέδου, πού συντελεῖται στὸν τόπο μας μέτρη μὲ τὴν ἡμέρα.

Ἡ νέα αὕτὴ ὁμαδικὴ καλλιτεχνικὴ προσπάθεια εἶναι ἡ Γ' ἐκθεσὶς τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐλευθέρων Καλλιτεχνῶν, πού γίνονται σήμερον τὰ ἐγκαίνια τῆς, στὴν αἴθουσα τοῦ «Ἀτελιέ».

Ἡ ἐμφάνισις αὕτὴ τῶν Ἐλευθέρων Καλλιτεχνῶν, μπορεῖ ἀναμφισβήτητα νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς τὸ σημαντικώτερον καλλιτεχνικὸ γεγονός τοῦ ἐτοῦς. Δὲν πρόκειται γιὰ ἐκθεσὶ, στὴν ὁποία μετέχουν ἄνθρωποι, πού τὰ ὀνόματά τους μᾶς συνήθισαν μὲ τὸ γνωστὸ θόρυβο-δικαίον ἢ ἀδίκον, ἀδιαφοροῦ καὶ πού κατὰ μέγεθος ἐδόσαν ὅτι μποροῦσε νὰ δώσῃ ὁ καὶ ἐνῶς ὡς καλλιτέχνης. Οἱ νέοι τοῦ «Συνδέσμου τῶν Ἐλευθέρων Καλλιτεχνῶν», παρὰ τὰ ὀλίκα καὶ ἡθικὰ ἐμπόδια, πού εἶναι φυσικὸ νὰ συναντοῦν ἀπὸ τῆς «καθιερωμένης ἀξίως», ἐν τούτοις ἀγωνίζονται μὲ ὅλη τὴν αἰσιοδοξίαν τῆς νεότητος γιὰ τὴ δημιουργίαν μιᾶς «καθαρῆς ἑλληνικῆς τέχνης», ὅπως τουλάχιστον μὲ ἐτόνισαν μερικοὶ ἀπ' αὐτοῦς.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, θὰ χαιρετισθῇ μὲ ἀνυπόκριτὴ χαρὰ ἀπὸ τοὺς πραγματικὰ φιλοτέχνους, ἡ σημερινὴ ἐναρξὶς τῆς ἐκθέσεως τῶν νέων καλλιτεχνῶν μας, πού φιλοδοξοῦν ἢ μάλλον ἔχουν τὴν ἀξίωσι, μὲ τὴν συλλογικὴ αὕτὴ ἐμφάνισις τους, νὰ προσεχτοῦν ἰδιαίτερα ἀπὸ ὅλους ἐκείνους, πού ἀγαποῦν καὶ πιστεύουν στὴν ἀνατολὴ καλλιτέρων ἡμερῶν στὸν τόπο μας, στὸ καλλιτεχνικὸ ἐπίπεδο πάντοτε.

Ἀπὸ ἀπόψεως ἀριθμοῦ ἐκτεθειμένων ἔργων, ἡ «Ἐκθεσὶ τῶν Ἐλευθέρων Καλλιτεχνῶν» παρουσιάζει ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον.

Τὰ ἐκτεθειμένα ἔργα ἀνέρχονται συνολικῶς σὲ 185. Ἐδῶ ὅς σημειωθῇ, ἁπλῶς γιὰ τὴν ἱστορίαν, πὺς ἡ «Ἐκθεσὶς τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν», πού ἐγίνε πρὸ δύο περίπου μηνῶν, μόλις τὸ ἡμῶν τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ κατάρθωσι νὰ πληροῖται ἀπὸ ἀπόψεως ἐκτεθειμένων ἔργων.

Μιλώντας κανεῖς μὲ κάποια δόσι κακεντρέχειας, θὰ μποροῦσε νὰ πῇ πὺς οἱ «Ἐλευθέρων» καλλιτέχνες βιάζονται, εἰσιμάτουν πολλὰ ἔργα, σπεύδουν νὰ τὰ παρουσιάσουν, ἂν εἶναι δυνατόν, ὅλα καὶ παραμελοῦν τὴν ἐπεξεργασία τους. Ἐν τούτοις ὅμως θὰ ἀποβάλῃ κάθε τέτοια... πονηρὴ σκέψις, ὅταν ἐπισκεφθῇ τὴν αἴθουσα τοῦ «Ἀτελιέ», καὶ θὰ οκεφθῇ πὺς ἡ νεανικὴ αὕτὴ ἐργατικότητα καὶ ἡ σπουδὴ τῶν νέων μας, νὰ δείξουν, ἂν εἶναι δυνατόν, ὅλες

τῆς προσπάθειάς τους, προερχεται μόνο καὶ μόνο ἀπὸ τὴν εἰλικρινὴ ἀγάπην τους στὴν τέχνην.

Ἀπὸ τὰ 185 αὕτὰ ἔργα τὰ ἑκατὸ περίπου εἶναι ἐλαιογραφίαι καὶ τὰ τριάντα ὕδατογραφίαι. Ἐπίσης ἐκτίθενται καὶ εἰκοσιπέντε ἔργα γλυπτικῆς καὶ ὀκτὼ τριάντα ἔργα χαρακτικῆς (χαλκογραφίαι, ξυλογραφίαι καὶ λιθογραφίαι).



«Τὸ ξαπλωμένο κορίτσι». Ἐλαιογραφία τοῦ κ. Μ. Ματσάκης.

ες). Οἱ ζωγράφοι, πού ἔχουν λάβει μέρος στὴν ἐκθεσὶ, εἶναι οἱ ἑξῆς:

Ο Γαλάνης, γιὰ τὰ ἔργα τοῦ ὁποίου, φυσικὰ, θὰ ἦταν περιττὸν κάθε σχόλιο καὶ κάθε ἐπαινοῦ. Ὁ Δάδης καὶ ὁ Μ. Ματσάκης, καθὼς καὶ ὁ γνωστός ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν, πού σημείωσαν οἱ ἐργασίαις τους στὴν ἐκθεσὶ τῶν σκιτογράφων κ. Κορογιαννάκης. Ἐπίσης οἱ Γιολδάσης — γνωστότατος στὸ Πανελλήνιον — Κ. Θεοταλός, Α. Κεραμίδας, Καφῆς, Νικόλαος, Νάκης.

Βελλισσαρίδης, Ζέππος, Κεντάκας, Στυλιανίδης, Σεμερτζίδης, Ντάκος, Πλακωτάρης, Φέφτης, Δ. Γιαννουκάκης.

Ἐπίσης κοντὰ σ' αὐτοὺς ἐκθέτουν ἔργα τους, χωρὶς νὰ τῆς ἐμποδίσῃ αὐτὸ ἡ «Ἐκθεσὶς Καλλιτεχνικῆς Γυναικείας Δημιουργίας», πού μόλις αὕτὴ τὴν ἐβδομάδα τέλειωσε, καὶ οἱ κυρίες καὶ δεσποινίδες:

νίζονται τὸ ἓνα τὸ ἄλλο στὴν εὐγενικὴ ἀμίλλα γιὰ τὴ δημιουργίαν τοῦ τελειότερου, θὰ ἦταν ἄρκετὰ ἐπικίνδυνον νὰ ξεχωρίσῃ κανεῖς καὶ νὰ ἀναφέρῃ ὠρισμένα ἀπ' αὐτὰ. Ἐν τούτοις, ἀφοῦ ἔχει ἐπικρατήσει μίᾶ τέτοια συνήθεια, θὰ μπορούσε νὰ ἀναφέρῃ κανεῖς μερικὲς ἀπὸ τῆς ἐκατὸ ἐλαιογραφίαι, πού βρίσκονται ἐκτεθειμέναις στὸ «Ἀτελιέ».

Κί αὐτὲς εἶναι ὁ «Ἀρόμος Βρῶναινας» τοῦ Κ. Θεοταλῶ καὶ τὸ «Πᾶ τὸ χωριὸν» τοῦ Γ. Μόσκου, τὸ «Πορτραῖτο κοριτοῦ» τοῦ Φ. Καχρίμανη μὲ τῆς ἐπίσης ξεχωριστῆς προσωπογραφίαις «Πορτραῖτο τῆς κ. Ε. Δ.» τῆς διδος Πασχαλίδης-Ζογγοπούλου καὶ «Δημοσθένης Βουτυράς» τῆς ἐξαιρετικῆς καὶ συμπληρωτικῆς καλλιτεχνικῆς κ. Θεῶνης Βουτυρά. Ἐπίσης ὁ τόσο ἐκφραστικὸς πίνακας τοῦ κ. Ματσάκη «Τὸ ξαπλωμένο κορίτσι» καὶ οἱ πίνακες τοῦ Γιολδάση, τοῦ Δάδη καὶ τοῦ Πλακωτάρη.

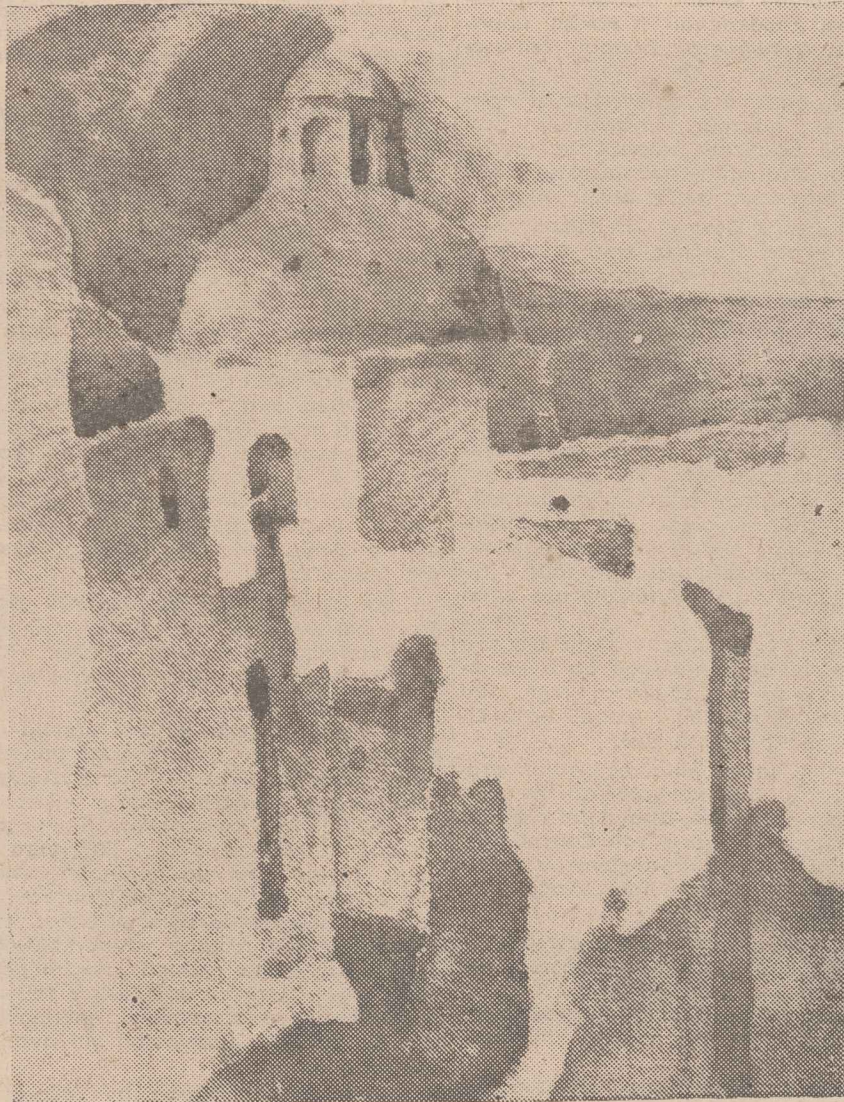
Ἐνα κομμάτι ἀπὸ τὴ νησιώτικη ζωὴ δίνει ὁ Α. Κεραμίδας μὲ τὴν «Ἀίγινα» ἐνῶ ὁ Κ. Ντάκος μὲ τῆς «Λεύκες» καὶ ὁ φιλοπόματος καὶ δραστήριος καλλιτέχνης κ. Ἀλ. Κορογιαννάκης μὲ τῆς «Ἐλπίες» κατὰφεραν νὰ μᾶς δώσουν δύο κομμάτια ἀπὸ τὴν ὑποβλητικὴ γαλήνη τοῦ καμπού.

Στὴν ἐκθεσὶ, καθὼς ἀναφέραμε καὶ προηγουμένως, δὲν μετέχουν μονάχα ζωγράφοι. Πλαῖ στὸς ἐκατὸ ἐξήκοντα πίνακες ἐκτίθενται καὶ εἰκοσι πέντε ἔργα γλυπτικῆς, πού δείχνουν ἄρκετὰ εὐλῶτα τῆς προόδου τῶν «ἐλευθέρων καλλιτεχνῶν» καὶ σ' αὐτὸν τὸν τομέα τῆς τέχνης.

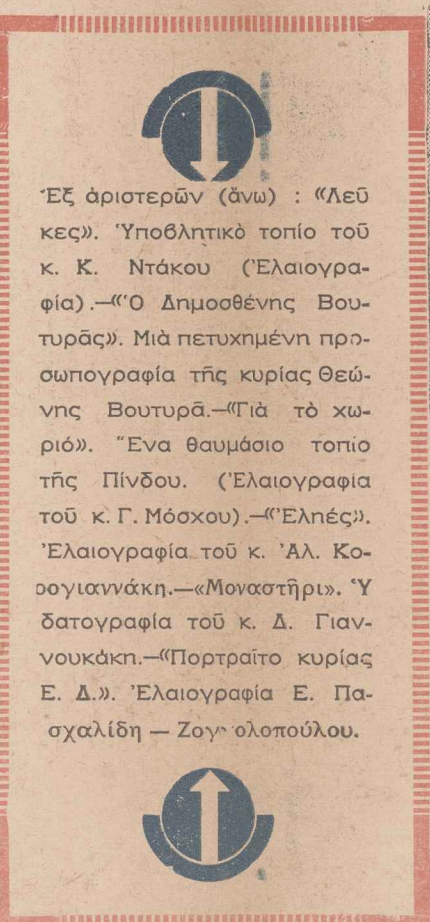
Οἱ γλύπτες, πού μετέχουν στὴν ἐκθεσὶ, εἶναι οἱ Γκιλάδης, Περαντίνος, Λαμέρας, Φερεντίνος, Παπαδημητρίου καὶ Βαθούρης.

Ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς τῆς ἐκθέσεως τῶν ζωγράφων καὶ γλυπτῶν τοῦ προοδευτικοῦ αὐτοῦ σωματείου, πού ἀγκαλιάζει ὅλους τοὺς νέους καλλιτέχνες, πού ἔχουν ἀληθινὸν ταλέντο καὶ ὑπόσχεσιν πολλὰ, ὠφέλησε καὶ τοὺς μὲν καὶ τοὺς δέ, ἐπειδὴ στάθηκε ἀφορμὴ, νὰ μᾶς δείξουν οἱ νέοι τῆς «Ἐνῶσεως Ἐλευθέρων Καλλιτεχνῶν» τί μποροῦν νὰ δώσουν, παρὰ ἅλα μὲ τὴ ζωγραφικὴ, καὶ στὴ γλυπτικὴ καὶ ἀντιθέτως κι' εἶσι νὰ μπορῇ κανεῖς νὰ μορφώσῃ ἀκριβῆ γνῶμην, γιὰ τῆς κατευθύνσεις, πού ἀκολουθοῦν οἱ νέοι μας καλλιτέχνες, γενικὰ στὸν τομέα τῆς τέχνης καὶ ὀχι σὲ μεμονωμένες ἐκδηλώσεις τους.

Ἀσφαλῶς οἱ φιλότεχνον, πού θὰ παρευρεθοῦν στὰ σημερινὰ ἐγκαίνια τῆς «Λέσχης Καλλιτεχνῶν», θὰ φύγουν μὲ τῆς καλλιτέρες ἐντυπώσεις.



Γ.-



Ἐξ ἀριστερῶν (ἀνω) : «Λεῦκες». Ὑποβλητικὸν τοπίο τοῦ κ. Κ. Ντάκου (Ἐλαιογραφία). — «Ὁ Δημοσθένης Βουτυράς». Μία πετυχημένη προσωπογραφία τῆς κυρίας Θεῶνης Βουτυρά. — «Πᾶ τὸ χωριὸν». Ἐνα θαυμάσιο τοπίο τῆς Πίνδου. (Ἐλαιογραφία τοῦ κ. Γ. Μόσκου). — «Ἐλπίες». Ἐλαιογραφία τοῦ κ. Ἀλ. Κορογιαννάκη. — «Μοναστήριον». Ὑδατογραφία τοῦ κ. Δ. Γιαννουκάκη. — Πορτραῖτο κυρίας Ε. Δ. — Ἐλαιογραφία Ε. Πασχαλίδης — Ζογγολοπούλου.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Η ύνεια μας

ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑ ΟΦΕΛΕΙ Ή ΒΛΑΠΤΕΙ;

Τι λένουν οι Άγγλοι

Κατά την τελευταίαν συνέλευσιν της Βρετανικής Ιατρικής Έταιρείας εις την Όξφορντ, έγινε μεγάλη συζήτηση επί του ζητήματος των νεωτέρων μεθόδων και διαϊταν άδυνατισματος.

Η ενδιαφερόμενα αυτή συζήτησις προεκάλεσε εκ της διαπιστώσεως ότι μεταξύ του Κοινού έχουν διαδοθή ευρύτατα πολλά εσφαλμένα ή κακώς ερμηνευμένα αντίληψεις επί του ζητήματος τούτου.

Τοιούτοτρόπως οι ενδιαφερόμενοι προκαλούν εις έαυτούς μεγαλύτερον κινδύνον παρά ώφελεσιν, κάποτε δέ γίνονται μόνον των αίτιον σοβαρωτάτων και μακράς διάρκειας παθήσεων.

Ο διαπρεπής δόκτωρ Ρ. Μάκ-Κίννα, όμιλών επί του θέματος, είπε τα εξής: «Ημείς οι άνδρες τρώγομεν το ζαμπόν με αυγό εις το πρόγευμά μας, παίρνομεν ένα ελαφρόν γεύμα εις τόν μέσον της ημέρας και το κυριώτερον φαγητόν το βράδυ.

Και έτσι αισθανόμεθα τόν έαυτόν μας πολύ καλά και διατηρούμεν όλην την ισορροπίαν μας. Εις τας ευπορώτερας όμως οικογενείας ή κανονικότης αυτή των φαγητών διατηράχθη ευδαιμονία από τας γυναίκας. Αι γυναίκες, πού παίρνουν το πρόγευμά των ταυτοχρόνως και ομοιομόρφως με τούς άνδρας των, αποτελούν πλέον τας εξαιρεσεις.

Αι κυρίες περιορίζονται τώρα εις τών χυμών μισού πορτοκαλιού μαζί με ένα παξιμαδάκι ή μπαγιάτικο ψωμί, και ένα φλυτζάνι τσαγιού ή καφέ. Αυτό είναι όλο το πρόγευμά των.

Το γεύμα μιας γυναίκας συνίσταται εις σαλάταν, τυρί και παξιμαδί ή κάτι άλλο παρόμοιον, το άπογευματινό τούτο έχει απομείνει ή ακία του έαυτού του και μόνον το βραδυόν φαγητόν έπηρεάζει κάποιαν ειρήνην μεταξύ των δύο συζύγων.

Αποτέλεσμα τούτου είναι ότι ο στόμαχος εις ένα και μόνον φαγητόν, και μάλιστα τόν τελευταίον της ημέρας, φορτώνεται με τα 60 ή 70 εκατοστά της όλης ποσότητος της τροφής της ημέρας.

Γνωρίζω δεκάδας περιπτώσεων, εις τας όποιās ή έλλειψις ισοζυγίσσεως εις την ποσότητα της τροφής προεκάλεσε πολύ ύσπερταστα αποτελέσματα. Η κατάσταση των γυναικών αυτών έδελτιώθη μόνον όταν έπεισθησαν να καταναύουν εις τρεις φορές, εντός της ημέρας τή θανάτων των.

Ένας άλλος ιατρός κατέκρινε τας καλυμμένας διάταξας του Χόλλυγουντ με την ανωλόπερον λευκαματώδη διατροφήν πού έπιβάλλουν και οι διαίτησεις των γυναικών αυτών έδελτιώθη μόλις όταν έπεισθησαν να καταναύουν εις τρεις φορές, εντός της ημέρας τή θανάτων των.

Τα άδυνατιστα πού έπηρεχεται με τας βοδερβάς αυτές μεθόδους ήμποτε να έπιτευχθή άσφαλέστερον με άλλας, πολύ όλιγώτερον έπικινδύνους.

Τρίτος όμιλήτης κατέκρινε την άπειριν του λιπαρού στόματος διά χειρουργικής όδο, διότι κατά την γνώμην του, ή επέμβασις αυτή ζημιώνει την όλην λειτουργίαν του σώματος, χωρίς με αυτό να εξαλειφείται ή αληθινή αίτια της υπερίσχυσεως, ή οποία έτσι ήμποτε πολύ γρήγορα να προκαλέσθι νέαν παχυσαρκίαν.

Μόνον μία συστηματική αποστράγγισις των ιστών με άκόσμιος και μαλακές τών υπερπληθύνων μερών τού σώματος εκάστοτε άτόμου φέρει το πλεονάζον λίπος.

Αλλά και πάλιν ή τοπική αυτή θεραπεία θα ήτο έλλιπής και άντεπιστημυική.

Η συζήτησις επί του θέματος υπήρξε, ως έλεχθη έν άρχη, ζυμωτάτη, έλαβον δέ τόν λόγον πολλοί ρήτορες.

Έν τέλει οι συνεδριάζοντες Άγγλοι ιατροί συνεφωνήσαν επί της ανάγκης του κακώσεως ενός διατροφικού άναποκρινόμενου εις τή γούστα των Άνταρκτικών ούρανίων, αλλά και εις τας δεδωμένας της νεωτέρας Ιατρικής. Τό διαπολόγιον αυτό θα περιλαμβάνη: Μία πικτή σούπα από μί-

Εις τὰ παρθένα δάση

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΦΕΙΔΙΟΥ ΠΟΥ ΜΑΓΝΗΤΙΖΟΥΝ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ

Η συναρπαστική αφήγησις περιηγητού

Τα παρθένα δάση πού καλύπτουν μεγάλες εκτάσεις των τροπικών Χωρών όφειλονται στις άφρονες βροχές πού πέτουν εις τὰ μέσα έκείνα κατά τας γαλύτερας διάστημα τού ετους. Κατά τας παρτηρήσεις είδικών ένα ύψος βροχής τὸ ¼ μ. κατ' ετος είναι απαραίτητο γιά τόν σκηματισμό των τροπικών δασών.

Τα σπουδαιότερα και τὰ πυκνότερα των παρθένων δασών εὐρίσκονται στήν Νότιο Αμερική και στήν Αφρική.

Στήν Βραζιλία τὰ τροπικά δάση καλύπτουν μεγάλες εκτάσεις της λεκάνης του Αμαζονίου. Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό των δασών αυτών είναι ότι άπαντα τμήματά τους πλημμυρίζουν την εποχή των βροχών.

Στήν Αφρική υπάρχει μία μεγάλη δασώδης ζώνη πού αρχίζει από την Λιβερία, ακολουθεί σε μέγα βάθος τις νοτιοδυτικές άκτές της ήπειρου, διαρρέεται διά του Κονγκό και της περιοχής των μεγάλων λιμνών, (Βικτωρίας, Τανγκανίκας κ. λ. π.), όπου εύρυνεται, και όπου υπολογίζεται ότι κατέχει συνεχώς έκτασι 700.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων, και καταλήγει στις ανατολικές άκτές της Αφρικής.

Είναι άφάνταστη ή ποικιλία των δένδρων και έν γένε. των φυτών πού βρίσκονται κανείς στα τροπικά δάση. Ένα τοιούτο δάσος αποτελείται από όλόκληρο φυτικό κόσμο.

Θεώμενο έξωτερικώς, από κάποια άπόστασι, τὸ τροπικό δάσος, φαίνεται να ύψοται σε άλλεπάλληλα πατάματα βλαστήσεως, βλαστήσεως ο' άλλες τις άποκρύνσεις του ήρσιόνουν. Γιγαντιαία δένδρα, περισσότερο από 60 μέτρα ύψους, ξεπερνούν τόν σμαγνή άγκο του δάσους και κυριαρχούν αὐτόν, όπως τὰ κωδωνοστάσια και οι θόλοι των εκκλησιών στο πλῆθος των σπηλιών μιας πόλεως. Κάτω από την πυκνή μάζα πού σκηματίζουν τὰ φυλλώματα του κυρίου δάσους, υπάρχει ένας λαοβρινόσας από δένδρύλλα, θαμνοειδή και άναρριχτικά φυτά.

Έσωτερικώς τὸ δάσος, έν εξαιρετική κανείς τὰ μονοπάτια, πού μόνο οι μύθοι γνωρίζουν, είναι κυριολεκτικώς διάδαστα. Οι κλάδοι πού σήπνουν κατά γής, οι κορμοί των δένδρων πού ύψονται σαν κολώνες γιγαντιαίων ναών, τὰ νάνα φοινικοειδή με τις δοντάλλιας ή στις ψήφιδες των φυλλών των, ή γιγαντιαίες δαντελλωτές πετρώδες, τὰ δένδρύλλα και ια θαμνοειδή φυτά, τὰ ροτέν με τις άγκαθωτές άρπάγες τους, οι κληματίδες και τ' άναρριχτικά φυτά, ο' όλα τὰ μεγέθη τεραστίου πύθως, παλαμάρια ύπερκεκασμένα, ακοινία κάθε πάχους πού άγκαλιάζουν τούς κορμούς, ανεβαίνουν από δένδρο σε δένδρο και από κλάδο σε κλάδο—γέρφες ακοινώνιες, γυρλάντες και κορδέλλες διακοσμητικές, όλη αυτή ή φθορινή της βλαστήσεως αποτελεί ένα σύνολο πού έπιβάλλει κάθε βήμα, μία παγίδα πού αχμαλιτίζει κάθε κίνημα.

Τα πυκνά φυλλώματα έμποδίζουν τὸ φως της ημέρας να κατέβη στο κάτω μέρος του δάσους, τόσο πού δεν μπορεί κανείς να διακρίνι τὰ δένδρα κρώματα. Κανένα κελάδημα κυλάει δέν άκούεται' καμμία σιλουέττα ζώου δεν φαίνεται. Τὰ πουλιά δεν κατεβαίνουν στο ήμφος, προτιμούν τὰ ύψηλα φυλλώματα, όπου υπάρχει ήλιος. Τὰ ζώα δεν ριφκινδυνεύουν στον λαβύρινθο αυτό της βλαστήσεως. Ο' μόνος θόρυβος πού άκούεται είναι ένας άόριστος ψήθρος πού προέρχεται από τις λεγεώνες των έντόμων πού κατατρώνουν τα σπώδενα δένδρα και τις σταγόνες του νερού πού, σκηματίζονται.

Τα πυκνά φυλλώματα έμποδίζουν τὸ φως της ημέρας να κατέβη στο κάτω μέρος του δάσους, τόσο πού δεν μπορεί κανείς να διακρίνι τὰ δένδρα κρώματα. Κανένα κελάδημα κυλάει δέν άκούεται' καμμία σιλουέττα ζώου δεν φαίνεται. Τὰ πουλιά δεν κατεβαίνουν στο ήμφος, προτιμούν τὰ ύψηλα φυλλώματα, όπου υπάρχει ήλιος. Τὰ ζώα δεν ριφκινδυνεύουν στον λαβύρινθο αυτό της βλαστήσεως. Ο' μόνος θόρυβος πού άκούεται είναι ένας άόριστος ψήθρος πού προέρχεται από τις λεγεώνες των έντόμων πού κατατρώνουν τα σπώδενα δένδρα και τις σταγόνες του νερού πού, σκηματίζονται.

Μόνον μία συστηματική αποστράγγισις των ιστών με άκόσμιος και μαλακές τών υπερπληθύνων μερών τού σώματος εκάστοτε άτόμου φέρει το πλεονάζον λίπος.

Αλλά και πάλιν ή τοπική αυτή θεραπεία θα ήτο έλλιπής και άντεπιστημυική.

Η συζήτησις επί του θέματος υπήρξε, ως έλεχθη έν άρχη, ζυμωτάτη, έλαβον δέ τόν λόγον πολλοί ρήτορες.

Έν τέλει οι συνεδριάζοντες Άγγλοι ιατροί συνεφωνήσαν επί της ανάγκης του κακώσεως ενός διατροφικού άναποκρινόμενου εις τή γούστα των Άνταρκτικών ούρανίων, αλλά και εις τας δεδωμένας της νεωτέρας Ιατρικής. Τό διαπολόγιον αυτό θα περιλαμβάνη: Μία πικτή σούπα από μί-

νες από την μεγάλη ύγρασία, πέφτουν από φύλλο σε φύλλο.

Όταν είπαμε ότι στο παρθένο δάσος δεν βλέπει κανείς ζώα, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν. Έκτος των πιθήκων πού ζουν στους ύψηλους κλάδους των δένδρων και πού κατέχονται κάπου-κάπου στο κάτω μέρος του δάσους, δίδοντες έτσι κάποια ζωή σ' αυτό με τις διαπεραστικές τους φωνές, εὐρίσκονται πολλά άλλα ζώα, : μικρά τρωκτικά τὰ περισσότερα, έρπετά, όπως και βάρρακοι και φρόνοι στα βαλτώδη μέρη και στα ποτάμια, ή πυκνότης όμως της βλαστήσεως τὰ κάνει άφανή.

Σκετικώς με την ζωή των παρθένων δασών παραθέτουμε την κατωτέρω χαρακτηριστική περιγραφή ενός εξερευνητού.

«Βαδίζουμε στο βόθος μιας χαράδρας Τό έσφαός της είναι βορβορώδες. Κρατούντες με δυσκολία την ισορροπία πηδούμε από ριζα σε ριζα, πατάμε σε σωρούς κόρτων πού έπιπλύνουν ή σε κορμούς πού βρίσκονται επάνω στη χωρίς βυθό λάσπη. Γύρω τὰ δένδρα φαίνονται πώς ταλαντεύονται. Είναι τὸ κινούμενο δάσος.

Είναι άφάνταστη ή ποικιλία των δένδρων και έν γένε. των φυτών πού βρίσκονται κανείς στα τροπικά δάση. Ένα τοιούτο δάσος αποτελείται από όλόκληρο φυτικό κόσμο.

Θεώμενο έξωτερικώς, από κάποια άπόστασι, τὸ τροπικό δάσος, φαίνεται να ύψοται σε άλλεπάλληλα πατάματα βλαστήσεως, βλαστήσεως ο' άλλες τις άποκρύνσεις του ήρσιόνουν. Γιγαντιαία δένδρα, περισσότερο από 60 μέτρα ύψους, ξεπερνούν τόν σμαγνή άγκο του δάσους και κυριαρχούν αὐτόν, όπως τὰ κωδωνοστάσια και οι θόλοι των εκκλησιών στο πλῆθος των σπηλιών μιας πόλεως. Κάτω από την πυκνή μάζα πού σκηματίζουν τὰ φυλλώματα του κυρίου δάσους, υπάρχει ένας λαοβρινόσας από δένδρύλλα, θαμνοειδή και άναρριχτικά φυτά.

Έσωτερικώς τὸ δάσος, έν εξαιρετική κανείς τὰ μονοπάτια, πού μόνο οι μύθοι γνωρίζουν, είναι κυριολεκτικώς διάδαστα. Οι κλάδοι πού σήπνουν κατά γής, οι κορμοί των δένδρων πού ύψονται σαν κολώνες γιγαντιαίων ναών, τὰ νάνα φοινικοειδή με τις δοντάλλιας ή στις ψήφιδες των φυλλών των, ή γιγαντιαίες δαντελλωτές πετρώδες, τὰ δένδρύλλα και ια θαμνοειδή φυτά, τὰ ροτέν με τις άγκαθωτές άρπάγες τους, οι κληματίδες και τ' άναρριχτικά φυτά, ο' όλα τὰ μεγέθη τεραστίου πύθως, παλαμάρια ύπερκεκασμένα, ακοινία κάθε πάχους πού άγκαλιάζουν τούς κορμούς, ανεβαίνουν από δένδρο σε δένδρο και από κλάδο σε κλάδο—γέρφες ακοινώνιες, γυρλάντες και κορδέλλες διακοσμητικές, όλη αυτή ή φθορινή της βλαστήσεως αποτελεί ένα σύνολο πού έπιβάλλει κάθε βήμα, μία παγίδα πού αχμαλιτίζει κάθε κίνημα.

Τα πυκνά φυλλώματα έμποδίζουν τὸ φως της ημέρας να κατέβη στο κάτω μέρος του δάσους, τόσο πού δεν μπορεί κανείς να διακρίνι τὰ δένδρα κρώματα. Κανένα κελάδημα κυλάει δέν άκούεται' καμμία σιλουέττα ζώου δεν φαίνεται. Τὰ πουλιά δεν κατεβαίνουν στο ήμφος, προτιμούν τὰ ύψηλα φυλλώματα, όπου υπάρχει ήλιος. Τὰ ζώα δεν ριφκινδυνεύουν στον λαβύρινθο αυτό της βλαστήσεως. Ο' μόνος θόρυβος πού άκούεται είναι ένας άόριστος ψήθρος πού προέρχεται από τις λεγεώνες των έντόμων πού κατατρώνουν τα σπώδενα δένδρα και τις σταγόνες του νερού πού, σκηματίζονται.

Μόνον μία συστηματική αποστράγγισις των ιστών με άκόσμιος και μαλακές τών υπερπληθύνων μερών τού σώματος εκάστοτε άτόμου φέρει το πλεονάζον λίπος.

Αλλά και πάλιν ή τοπική αυτή θεραπεία θα ήτο έλλιπής και άντεπιστημυική.

Η συζήτησις επί του θέματος υπήρξε, ως έλεχθη έν άρχη, ζυμωτάτη, έλαβον δέ τόν λόγον πολλοί ρήτορες.

Έν τέλει οι συνεδριάζοντες Άγγλοι ιατροί συνεφωνήσαν επί της ανάγκης του κακώσεως ενός διατροφικού άναποκρινόμενου εις τή γούστα των Άνταρκτικών ούρανίων, αλλά και εις τας δεδωμένας της νεωτέρας Ιατρικής. Τό διαπολόγιον αυτό θα περιλαμβάνη: Μία πικτή σούπα από μί-

κράς («νιόδας») θρώμης, σκόλεως ή απαρύου ή ένα καλό μούρο ψωμί, γάλα και γαλακτοπλά, αυγά εις περιωρισμένη ποσότητα, παρά πολλά κόρτα, λαχανικά και φρούτα γενικώς, κρέας εις μικρά ποσότητα.

Τό κακά ή μαιμού προσπαθεί ν' άποσπάζει από την άκαταμάχητον δύναμιν πού την τραβά' πιασμένη από την ούρα της σκύβει όλονέν και περι-

Φυσιολογικά παράδοξα

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΤΡΩΓΟΥΝ ΧΩΜΑ

Τι είναι ή «Γεωφάνια»

Η άρμονία της φύσεως θέλει όπως τὸ ζωικό βασίλειο άντλή την ζωήν του από τὸ φυτικό βασίλειο, έμμεσως διά τὰ σαρκοφάγα και άμέσως διά τὰ φυτοφάγα ζώα, τούτο δέ πάλι νά τρέφεται από τὸ ορυκτό τοιούτο.

Υπάρχουν έν τούτοις μερικές εξαιρέσεις των όποιων ή άναγραφή δεν στερείται ενδιαφέροντος.

Εις τὰ φυτά λ. χ. υπάρχει παρασιτισμός. Τὰ φυτά πού ζουν εις βάθος άλλου φυτού (έπίφυτα) και ή σπανιότερα άλλα και παραδοξότερα περιπτώσεις, ώρισμένων φυτών πού συλλαμβάνουν και χωνεύουν έντομα.

Εις τὰ ζώα πάλι ή άνωμαλία συνίσταται εις τὸ ότι ώρισμένα εξ αυτών περιφρονούν, είτε τὸ φυτικό, είτε τὸ ζωικό βασίλειο και ζητούν την τροφήν τους στο όρυκτό. Αυτό π. χ. συμβαίνει στα σκουλήκια της γής, εις τούς γαιοσκώληκας. Τό ίδιο έν τούτοις πράγμα, τὸ νά ζητῇ δηλαδή την τροφήν του στήν άνόργανο ύλη, συμβαίνει και εις τόν άνθρωπον, πράγμα άρκετά βέβαια περίεργο γιά ένα τόσο τελειοποιημένο ζώο.

Ο άνθρωπος βέβαια, σε ώρισμένες περιπτώσεις προστρέχει στο όρυκτό βασίλειο. Τό άλάτι, μερικά φάρμακα φωσφορούχα, άρσενικοϋχα, σιδηρούχα αποτελούν μέρος αὐτού. Αλλά έκτος αυτών των εξαιρέσεων πού έπιβάλλει ή ανάγκη, υπάρχει και ή συστηματική και χωρίς λόγο γεωφάνια.

Αν εξαιρέσουμε τις παθολογικές περιπτώσεις ή τις περιπτώσεις πεινής υπάρχουν γεωφάνιοι συνειδητοί και χρονίοι.

Ούτω ή γεωφάνια υφίσταται συστηματικώς και έπιμύονες στήν νήσο Ιάβα, στήν Νέα Καληδονία, στο Ινδικό άρχιπέλαγος, στήν Γουινέα, στο Περου, στους Ιθαγενείς του ποταμού Όρενόκου της Βενεζουέλας, σε ώρισμένους Ινδούς του Καναδά και Ιθαγενείς της Σιθρίας.

Τό χῶμα πού τρώγουν όλοι αυτοί οι λαοί είναι πάντοτε καλόνις ή άργιλλος παχεία και λιπαρά, της οποίας ά χρωματισμός ποικίλλει από σταχτίς έως κόκκινος, κατά την αναλογία του όξειδιου του σιδήρου πού περιέχει.

Επί καιρόν έπιστεύετο ότι ή γεωφάνια είναι σκληρά ανάγκη πού έπιβάλλει ή έλλειψις τροφής.

Η πείνα βέβαια πολλές φορές θα άσθησε στην γεωφάνια' οι άναφερόμενοι όμως άνωτέρω γεωφάνιοι λαοί είναι τούτοι άποκλειστικώς από γούστο, από μία διαστροφή, άς είπούμε, ή οποία στο κάτω-κάτω, άποτελεί μία έξυ, πού δύσκολα μπορούν νά την άποβάλλουν.

Ανέπιπδος όταν καταλαβέ τὸ δρόμν πού έλπαινε τὸ μυαλό του. Ο' Καίσαρ, έραστής της Κλεοπάρας' Ο' Αντώνιος έραστής της Κλεοπάρας' Είχε κληρονομήσει τόσο από τή δύναμιν αὐτοῦ τὸ μεγάλο άνδρός. Έπρεπε να τόν μαγεύει καί ο' αυτό άκόμη :

Την ζανκοιτάζε καθώς ήταν ξαπλωμένη μέσα στο μαζιλάρια. Υπήρχε κάτι πάνω από ειρηνεία ο' αυτή τὰ μάτια, κάτι πού δεν ύπνευε προηγουμένως :

Η μόνος του φαντάσθηκε την προσκλησι πού νόμιζε πως άπευθυνόνταν ο' αυτόν :

— Όπως και νάναι σε λίγο ή Κλεοπάρα ψιθύρισε κάτι στίς Χαρμινίες τὸ αὐτὸ και οι δύο γυναίκες άρχισαν πάλι να γελούν. Η Κλεοπάρα σπρώχνει με ιών σέβεται κίνησι πού διέγερσε τή βόθρρα πού είχε έπλησει πού όλίγου. Προκλήσει σε μόνν πρός τόν Αντώνιο. Όταν βρέθηκε κοντά τὸν υπεκλήθη μπρός του με ύπερβολική ταπεινότητα.

— Αν ο' άρμονίας μου έπιθυμεί, τὸ εἶπε με τὰ μακρὰ χέρια της στανυμένα στο στήθος της, θα τὸν παρουσιάσω μερικά φυτικά βεχάματα πού διασκεδάζουν έμάς τούς άπλους έπαρχιώτες.

Ο Ρωμαίος υπεκλήθη :

ΕΡΩΤΕΣ ΠΟΥ ΣΥΝΕΚΛΟΝΙΣΑΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

— Ό, τι κλασική έπισημότης ! Τί άριστοκρατική άξιοπρέπεια ! Ο αὐτοπρός αυτος Ρωμαίος ! Κράτα με, Χαρμινή, σήκωσέ με, Ίρα, γιατί θα πεθάνω από τὰ γέλια.

Έτσι μίλησε γελόντας στις δύο άκούλους της πού έσπευδαν κοντά της. Η Κλεοπάτρα φησεν τόν έαυτόν της νά περῇ με χέρι στήν άγκαλιά τους κι' αὐτές την έσπρωξαν με σεβασμό πρὸς τὸ πολυχρόμα μαζιλάρια πού ήταν σκυρομένη στην πρώτη της βασιλικῆς νῆος.

Ο Μάρκος Αντώνιος στεκόταν με τὰ πόδια άνοικτά και σταθερά στο κατόστρωμα και ή πανοπλία του έλαμπε. Ήταν κάπως στενωκυρμένος έν και δεν άφηνε νά σφυί τίποτε στήν πατρικία υορφή του. Δεν πρέπει να δεικνύς τὰ αισθήματά σου στους ύποταλεις.

Αλλά είχε πειραχθῇ πολύ. Δεν ήταν μόνο Ρωμαίος, μέλος της φυλής πού κυβερνούσε όλη τή γῆ, αλλά ήταν κυδερνήτης των Ρωμαίων, ένας από τήν Τριανδρία, τούς τρεις άνδρες πού είχαν μοιρασθῇ μεταξύ τους τόν πολιτισμένο κόσμο. Ναι, τὸ ένα τρίτο του κόσμου ήταν στήν άπόλυτην έξουσία του. Ζωή και θάνατος ήταν στα χέρια του. Η εύνοια του έόχηαινε πλούσιον και βασιλεία άκόμη' ή δυσμενεία του έόχηαινε βασανιστήριο, ισόβιον φυλάκιον και άτιμωτικό θάνατο άκόμη. Και όμως αυτή ή μικρή Αίγυπτις τόν κοροϊδευε και ένεδέρρυνε τις ύπερήτριές της να γελάσουν μ' αυτόν.

Ποτέ ώς τώρα δεν γέλασε μαζί του κομμία γυναίκα. Τόν είχαν αγαπήσει πολλές και, τούς, είχε αγαπήσει κι' αὐτὸς μερικές. Αλλά νά τόν κοροϊδύουν, αὐτόν, τὸ Μάρκο Αντώνιο, ήταν άνυπόφορο ! Ήταν σκεδόν προσβολή στήν ίδια τή μεγάλη Ρώμη.

Σωφινκά άντελήθη πὸς έπρεπε νά θυμώσει όπως έπέβαλλε οι παραδόσεις του. Αλλά δεν μπορούσε.

Έμεινε κατάπληκτος. Ποτέ δεν τὸν συνέθε ν' άντικρύσθι μίαν άνάμεια χωρίς νά σκεφθῇ τήν έκδίκησιν.

Ασφαλώς ή Κλεοπάτρα δεν ήταν συννησμένη γυναίκα. Ήταν ή τελευταία των Πτολεμαίων, κόρη μίας μακρῆς σειράς βασιλιάδων, παντοδυνάμην κυρίην της Αίγυπτου. Τὸ βασιλικό αίμα της φοιρόταν σε κάθε γραμμή του λιγερὸν κορμιού της, στο λεπτά χαρακτηριστικά πού μικρὸ κεφαλιὸ της, στήν ψυχρή άδιαφορία της γιά τὸ σεσάμιο πού χρυστούσε στον εκπρόσωπο της Αὐτοκρατορίας.

Αλλά ή δύναμις των Πτολεμαίων είχε χαθῇ. Αυτή ήταν βασιλεία μόνο από στυγατάσσει της Ρώμης, πού σπαινει από στυγατάσσει δική του. Τότε, πὸς τολμούσε νά τόν κοροϊδεύει ; Πὸς είχε τὸ θάρρος :

Αντελήθη τὸ μάτι της, τὰ μαύρα μάτια της πού έλαμπαν με κακεντρέχεια καθώς τόν κοιτάζαν. Πὸς δὲ ήταν όταν άναβαν από τὸ φάγο τὸ πάθος :

Η σκέψι πὸς τὸς ζαννικά, αλλά δεν τὸν έθρυνε τίς.

Αὐτὰ τὰ μάτια είχαν κάποτε μαγεύει τὸ μεγάλο Ισούλ' Καίσαρα, δικτάτορα πού κόσμου. Ο' Αντώνιος συννηρωμένος καθώς τὸ θυμήθηκε. Αλλά, αὐτὸ τέλος, όταν κανείς άνδρας είχε τὸ δικαίωμα νά πῃ πρὶν άπ' αὐτόν ήταν ο' Καίσαρ. Δεν ήταν προσβλητικό αὐτό.

Ανέπιπδος όταν καταλαβέ τὸ δρόμν πού έλπαινε τὸ μυαλό του. Ο' Καίσαρ, έραστής της Κλεοπάρας' Ο' Αντώνιος έραστής της Κλεοπάρας' Είχε κληρονομήσει τόσο από τή δύναμιν αὐτοῦ τὸ μεγάλο άνδρός. Έπρεπε να τόν μαγεύει καί ο' αυτό άκόμη :

Την ζανκοιτάζε καθώς ήταν ξαπλωμένη μέσα στο μαζιλάρια. Υπήρχε κάτι πάνω από ειρηνεία ο' αυτή τὰ μάτια, κάτι πού δεν ύπνευε προηγουμένως :

Η μόνος του φαντάσθηκε την προσκλησι πού νόμιζε πως άπευθυνόνταν ο' αυτόν :

— Όπως και νάναι σε λίγο ή Κλεοπάρα ψιθύρισε κάτι στίς Χαρμινίες τὸ αὐτὸ και οι δύο γυναίκες άρχισαν πάλι να γελούν. Η Κλεοπάρα σπρώχνει με ιών σέβεται κίνησι πού διέγερσε τή βόθρρα πού είχε έπλησει πού όλίγου. Προκλήσει σε μόνν πρός τόν Αντώνιο. Όταν βρέθηκε κοντά τὸν υπεκλήθη μπρός του με ύπερβολική ταπεινότητα.

— Αν ο' άρμονίας μου έπιθυμεί, τὸ εἶπε με τὰ μακρὰ χέρια της στανυμένα στο στήθος της, θα τὸν παρουσιάσω μερικά φυτικά βεχάματα πού διασκεδάζουν έμάς τούς άπλους έπαρχιώτες.

Ο Ρωμαίος υπεκλήθη :

—Είμαι βέβαιος πως κανένας τόπος δε μπορεί νά όνομασθῇ έπαρχία όταν έκρη ένα τόσο χαριτωμένο και έλκυστικό θέμα όπως σεις, βασίλισσα, εἶπε.

Πάλι τὸ φάνηκε πὸς εἶδε έκείνο τὸ φευγαλέο βλέμμα, αλλά πάλι αὐτὸ πνιγκε σε γέλιο.

Πολύ κολακευτικά γελάς, άρχοντα μου, ψιθύρισε αὐτῇ, σαν αὐλικός. Αλλά δεν φαινόταν κομπλημένα, φορούσε πρακτικώτερα πράγματα. Παρεῦν φάρια δὲ καταδεχτής νά παρακολουθήσῃ τήν άπλοκή μου διασκέδασι :

Ο' Αντώνιος έπιθυμούσε πολύ νά προσ-

στερεύει τή νίκη του αφού τήν δίκαικε επί πολύ.

Τὸ φάρι ήταν βαρὺ και ο' Αντώνιος άρχισε νά σκεπτεται πὸς ο' θεοί ήταν δίκαιοι. Τὸ έδεκναιαν ότι ο' αὐτόν άντῆκε τὸ μεγαλείον.

Πραγματικά ήταν ένα μεγάλο φάρι κι' αὐτὸ κοροποιήσε τόν Αντώνιο. Αλλά τὴ εἶπε : Άντ' ν' άναμνήση και νά σπαρτίσθι πάνω στο κατόστρωμα, έμεινε άκίνητο, μὴ δίνοντας κανένα σημεῖον ζωής. Έσκυψε και τὸ κοίταξε. Όχι μόνον ήταν νεκρό, αλλά είχε πεθάνει και πρό πολλού. Ήταν ένα φάρι.

— Α ! Κλεοπάτρα, φείδι τὸν γέριου



Ήπιαν γιά τήν άγάπη τους

θάλη της κρατικής ύποθέσεως για ν' άπορήνι νέα προσβολή της άδιοπρεπείας του. Αλλά ήταν τόσο τὰ νεύατα της και ή έλξης της καθώς τόν καλούσε ώστε έλλαξε γνώμη.

Όταν της εἶπε ότι θα τήν ακολουθούσε, αὐτῇ κάρηκε σαν παιδί, κυπτούσε τὰ χέρια της και άνέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα πού ώδηγούσε στήν πλώρη τὸ πλοίου. Αὐτῇ τὴ στιγμή φαίνονταν νέα σαν τή Χαρμινή ή τήν Ίρα, άκόμη και νεότερα. Καί πραγματικά ήταν νέα : ήταν παιδί όταν είχε συνδεθῇ με τόν Καίσαρα.

Ο' Αντώνιος πήρε τὸ καλάμι πού τὸ έδωσε και ένας σκλάβος έδωλέως και τὰ δύο άγγιστρία. Ο' Αντώνιος ήταν άκόμη έπιφυλακτικός, ή Κλεοπάτρα άντιθέτως ήταν διαχυτική και ξεφώνισε από τή χαρά της όταν ένα φάρι τοίμπησε στο άγκιστρο της.

Επειτα από λίγο τοίμπησε δεύτερο και κατήκιν τρίτο. Τὸ καλάμι της φινόταθ βαρυσταυρόν.

Άρχισε νά πειράζῃ :όν Αντώνιο.

— Τὰ φάρια δεν έαίρουν τήν τιμή πού τους γίνεται, εἶπε. Ασφαλώς δε θα τὸν μούσαν νά παραβλέψουν τὸ δόλωμα του Κυρίαρχου τὸ Κόσμου.

Ο' Αντώνιος στενωκυρθηκε γι' αὐτ

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ

ΚΑΤΑ ΝΕΩΤΑΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ ΤΟΥ „ΕΣΠΕΡΟΥ“

ΜΑΘΗΜΑ ΙΕον

Οὕτω τοῦ ρήματος parler ὁ παρατατικός εἰς τὴν ὑποτακτικὴν εἶναι

que je parlasse	καὶ ζε παρλάς	νὰ ὠμίλουν
que tu parlasses	καὶ τοῦ παρλάς	νὰ ὠμίλεις
qu'il parlât	κ' ἰλ παρλά	νὰ ὠμίλει
que nous parlussions	καὶ νοῦ παρλασιόν	νὰ ὠμιλοῦμεν
que vous parlassiez	καὶ νοῦ παρλασιέ	νὰ ὠμιλήτε
qu'ils parlassent	κ' ἰλ παρλας	νὰ ὠμίλουν

Τῶν δύο βοηθητικῶν ρημάτων ανοῖρ καὶ ἔτρε οἱ χρόνοι τῆς ὑποτακτικῆς κλίνονται ὡς ἑξῆς :

Τοῦ avoir		
que j'aie	καὶ ζ' ἔ	νὰ εἶχω
que tu aies	καὶ τοῦ ἔ	νὰ εἶχης
qu'il ait	κ' ἰλ ἔ	νὰ εἶχη
que nous ayons	καὶ νοῦ-ζ-ενιόν	νὰ εἴχωμεν
que vous ayez	καὶ νοῦ-ζ-εγιε	νὰ εἴχητε
qu'ils aient	κ' ἰλ-ζ-ἔ	νὰ εἴχουν

Ὁ Παρατατικός l'imparfait		
que j'eusse	καὶ ζ' οὐς	νὰ εἶχαν
que tu eusses	καὶ τοῦ οὐς	νὰ εἶχες
qu'il eût	κ' ἰλ οὐ	νὰ εἶχε
que nous eussions	καὶ νοῦ-ζ-ουσιόν	νὰ εἴχομεν
que vous eussiez	καὶ νοῦ-ζ-ουσιέ	νὰ εἴχητε
qu'ils eussent	κ' ἰλ-ζ-οὐς	νὰ εἴχουν

Τοῦ ἔτρε εἶναι :		
que je sois	καὶ-ζε-σοά	νὰ εἶμαι
que tu sois	καὶ τοῦ σοά	νὰ εἶσαι
qu'il soit	κ' ἰλ σοά	νὰ εἶναι
que nous soyons	καὶ νοῦ σοαγιόν	νὰ εἴμεθα
que vous soyez	καὶ νοῦ σοαγιέ	νὰ εἴσθε
qu'ils soient	κ' ἰλ σοά	νὰ εἶναι

l'imparfait		
que je fusse	καὶ ζε φούς	νὰ ἦην
que tu fusses	καὶ τοῦ φούς	νὰ ἦσο
qu'il fût	κ' ἰλ φού	νὰ ἦτο
que nous fussions	καὶ νοῦ φουσιόν	νὰ ἦμεθα
que vous fussiez	καὶ νοῦ φουσιέ	νὰ ἦσθε
qu'ils fussent	κ' ἰλ φούς	νὰ ἦσαν

Διὰ τῶν δύο ἀνωτέρω χρόνων τῶν βοηθητικῶν ρημάτων καὶ τῶν βοηθητικῶν μετοχῶν ὧν τῶν ρημάτων σχηματίζονται οἱ δύο ὑπόλοιποι χρόνοι τῆς ὑποτακτικῆς, π. χ. τὸ ρήμα parler παρλέ=ὠμιλῶ.

Passé du subjonctif		
que j'aie parlé	καὶ ζ' ε παρλέ	νὰ ἔχω ὠμιλήσῃ
que tu aies parlé	καὶ τοῦ ε παρλέ	νὰ ἔχης ὠμιλήσῃ
qu'il ait parlé	κ' ἰλ ε παρλέ	νὰ ἔχη ὠμιλήσῃ
que nous ayons parlé	καὶ νοῦ-ζ-εγιόν παρλέ	νὰ ἔχωμεν ὠμιλήσῃ
que vous ayez parlé	καὶ νοῦ-ζ-εγιέ παρλέ	νὰ ἔχητε ὠμιλήσῃ
qu'ils aient parlé	κ' ἰλ-ζ-ε παρλέ	νὰ ἔχουν ὠμιλήσῃ

Passé du subjonctif τοῦ ρήματος aller=ἄλλε πηγαίνω		
que je sois allé	καὶ ζε σοά-ζ-άλλε	νὰ ἔχω ὑπάγῃ
que tu sois allé	καὶ τοῦ σοά-ζ-άλλε	νὰ ἔχης ὑπάγῃ
qu'il soit allé	κ' ἰλ σοα-ζ-άλλε	νὰ ἔχη ὑπάγῃ
que nous soyons allés	καὶ νοῦ σοαγιόν-ζ-άλλε	νὰ ἔχωμεν ὑπάγῃ
que vous soyez allés	καὶ νοῦ σοαγιέ-ζ-άλλε	νὰ ἔχητε ὑπάγῃ
qu'ils soient allés	κ' ἰλ σοα-ζ-άλλε	νὰ ἔχουν ὑπάγῃ

Plus que parfait du subjonctif :		
que je fusse allé	καὶ ζε φούς ἄλλε	νὰ εἶχον ὑπάγῃ
que tu fusses allé	καὶ τοῦ φούς ἄλλε	νὰ εἶχης ὑπάγῃ
qu'il fût allé	κ' ἰλ φού-τ-ἄλλε	νὰ εἶχεν ὑπάγῃ
que nous fussions allés	καὶ νοῦ φουσιόν-ζ-άλλε	νὰ εἴχομεν ὑπάγῃ
que vous fussiez allés	καὶ νοῦ φουσιέ-ζ-άλλε	νὰ εἴχητε ὑπάγῃ
qu'ils fussent allés	κ' ἰλ φούς-τ-ἄλλε	νὰ εἴχουν ὑπάγῃ

Οἱ σύνθετοι χρόνοι τῆς ὑποτακτικῆς τῶν δύο βοηθητικῶν ρημάτων ανοῖρ καὶ ἔτρε ἔχουν ὡς ἑξῆς :

que j'aie eu	= καὶ ζ' ε οὐ	que nous ayons eu	καὶ νοῦ-ζ-εγιόν-ζ-ου
que tu aies eu	= καὶ τοῦ ε οὐ	que vous ayez eu	καὶ νοῦ-ζ-εγιέ-ζ-ου
qu'il ait eu	= κ' ἰλ ε-τ-οὐ	qu'ils aient eu	κ' ἰλ-ζ-ε-τ-οὐ
Plus que parfait			
que j'eusse eu			
que tu eusses eu			

Τοῦ ἔτρε :

que j'ai été, que tu aies été κ.λ.π. κ.λ.π.
plus que parfait
que j'eusse été, κ.λ.π. κ.λ.π.

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ

il faut	ἰλ φο	πρέπει
vous devez	νοῦ ντεβέ	ὀφείλετε
vous oubliez	νοῦ-ζ-οὐμπλιέ	λησμονεῖτε
vous marchez	νοῦ μαρσέ	βαδίζετε
vous mangez	νοῦ μανζέ	τρώγετε
d'abord	ντ' ἄμπὸρ	κατ' ἀρχάς
puis	πούι	ἔπειτα
vite	βιτ	ταχέως
doucement	ντουσμάν	σιγα
immédiatement	ιμεντιατμάι	ἀμέσως
directement	ντιρεκτμάι	κατ' εὐθεΐαν
comme ça	κομ σά	ἔτσι
peu à peu	πέ α πέ	ὀλίγον κατ' ὀλίγον
au revoir	ὀ ν ε βοάρι	ἐν τῷ ἐπανιδεῖν
au plaisir	ὀ πλεζιρ	εἰς τοῦ εὐχάριστον
comment ça va	κομάν σα βά	πῶς ἔχετε ;
ça va bien	σα βά μπιέν	ἔχω ἔχει καλῶς
la lune	λα λούν	ἡ σελήνη
le soleil	λε σο-εῖγ	ὁ ἥλιος
le sommeil	λε σομ-εῖγ	ὁ ὕπνος
la cour	λα κούρ	ἡ αὐλή
le gouvernement	λε γκουβερνμάι	ἡ κυβερνήσις
le ministre	λε μινίστρ	ὁ ὀπουργός
le ministère	λε μινιστέρ	τὸ ὀπουργεῖον
le premier ministre	λε πρεμιέ μινίστρ	ὁ πρωτοῦπουργός
le président	λε πρεζιντέν	ὁ πρόεδρος
le roi	λε ροά	ὁ βασιλεὺς
le prince	λε πρίνς	ὁ πρίγκιψ
le royaume	λε ροαγιόμ	τὸ βασίλειον
le consul	λε κονσουλ	ὁ πρόξενος
on dit	ὀ ντι	λέγουσι (λέγεται)
da tout	ντου τοὺ	διόλου
la goutte	λα γουτ	ἡ σταγὼν
bientôt	μπι-ντο	προσέχως
à présent	α πρεζάν	ταῦτα
en fait	ἄν εφέ	παραπῶς
ainsi	ἔνσ	οὕτω
cependant	σεπαντάν	ἐν τοῖτοις
en général	ἄν ζεν-γρὰλ	γενικῶς
par exemple	παρ ἔξομπλ	ἐπὶ παραδείγματι
de façon à	ντε φασὼν ἄ	κατὰ τρόπον ὥστε
tandis que	ταντι καὶ	ἐνῶ
d'une part	ντ' οὐν πάρ	ἀφ' ἑνός
d'autre part	ντ' ὅτρ πάρ	ἀφ' ἑτέρου

Ἀπο τοῦ σημερινοῦ μαθηματος καθιερώνομεν καὶ τὴν παράδοσιν τῶν πλέον εὐχρηστικῶν διαλόγων ἐπὶ διαφορῶν θεμάτων τῆς καθημερινῆς ζωῆς καὶ κινήσεως :

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Γαλλιστί	Προφῶρα	Ἑλληνιστί
J'ai une prière à vous faire...	ζ' ἔ οὐν πριέρο βού φερ	Ἔχω μίαν παράκλησιν νὰ σὰς κάμω
Que demandez-vous?	καὶ ντεμαντέ-βού ;	τί ζητεῖτε ;
Je vous prie de m'écouter avec attention	ζε βου πρι ντε μ'έκουτέ ἄβεκ ἀτανσιόν	σὰς πρσκαλῶ νὰ με ἀκούσετε με προσοχὴν
De qui s'agit-il?	ντε κοά σ' ἄζι-τ-ἰλ	περὶ τίνος πρόκειται ;
Il s'agit d'une affaire très importante	ἰλ σ' ἄζι ντ' οὐν ἄφερ τρέ-ζ-εμπορτάντ	πρόκειται περὶ ὑποθέσεως λίαν ἐνδιαφεροῦσης
Dites donc...	νιτ ντόν	λέγετε λοιπόν...
Je veux vous proposer une entreprise	ζε βε βου προποζέ οὐν εντρεπρίζ	θέλω νὰ σὰς προτείνω μίαν ἐπιχείρησιν
Je vous entends	ζε βου-ζ-αντάντ	σὰς ἀκούω
Voulez-vous participer à l'installation d'un hôtel?	βουλέ-βου παρτισιπέ α λ' ἐνσταλασιόν ντ' ἔν ὀτέλ	θέλετε νὰ μετάσχητε εἰς τὴν ἐγκατάστασιν ἐνὸς ξενοδοχείου ;
L'affaire m'intéresse	λ' ἄφερ μ' ἐντερές	ἡ ὑπόθεσις με ἐνδιαφέρει
Il y en a une occasion	ἰλ ὕν ἄ οὐν ὀκαζιόν	ὑπάρχει δι' αὐτὸ εὐκαιρία
Il faut en profiter	ἰλ φῶ-τ-ἄν-προφίτ	πρέπει νὰ ἐπιφελήσωμεν

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Οἱ κανόνες τῆς ἐποχῆς

ΤΑ ΝΕΑ ΑΠΛΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Γαρνιτούρες ἀπὸ ἄνθρ

Τὸ ἀπογευματινὸν φόρεμα εἶναι ἀπαραίτητο στὴ γυναῖκα.
Ἄν ἀνοίξωμε τὴ ντουλάπα μίᾳ κομμικῆς καὶ οἱ κυρίαθι θὰ ἴδωμεν ἀμέτρητα ἀπογευματινὰ φορεματάκια.
Οἱ μεγάλοι Παρισινοὶ «κουτιέ» προσπαθοῦν σὺν συλλογῆς τῶν νὰ ἔχουν πολλὰ φορέματα.
Τὸ ἀπογευματινὸν φόρεμα πρέπει νὰ

μὴλὲ —ρουδ, μὴλὲ «μαρίν» πράσινα καὶ μουβάρντ.

Ὅσοι δὲν μπορεῖτε νὰ ἔχετε πολλὰ φορέματα καὶ χρειάζονται τοῦλάχιστον δύο ἀπογευματινὰ, ράψτε ἓνα φόρεμα μαῦρο ἀλλάζοντας τὰς γαρνιτούρας του. Ἐτοὶ θὰ νομίζουν ὅτι σὰς ἀρέσει πολὺ



ἰον. Φόρεμα ἀπὸ μαῦρο «κλόκ» ἀνακατεμένο με χρυσῆς κλωστές. Τὸ κορσάζ ἀνοίγει σὲ φόντο ἀπὸ χρυσοῦ λαμέ. Ὁ γιαντῆς εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιον λαμέ. 2ον. Πολὺ σικ αὐτὸ τὸ φόρεμα ἀπὸ κρέμ μαῦρο. Ὁ γιαντῆς κλείνει με ἓνα ὀραῖο μπουκέτο. 3ον. Γίνεται ἀπὸ κρέμ «μάτ» διατελὲ ἡ μολακὸ «λαμέ». 4ον. Αὐτὸ τὸ ὀραῖο βραδυνὸν φόρεμα γίνεται ἀπὸ γυνὴν μαῦρο μεταξὺ «μάτ» τὸ κορσάζ κάνει ἓνα ὀραῖο ντραπέ. Μία ντεκούτ στὴ φούστα κρατᾷ τὰς πιέτες σὲ σχῆμα θεντάλλιας.

εἶναι ἀπλὸ καὶ ὀραῖο. Ἡ φούστα εἶναι ἡ γαρνιτούρα εἶναι σὲ κλεισίμο τρία ὄμορφα μπουκέτκια ἀπὸ βιοῦ ἔττες τῆς ἰάριμας. Τὸ ντεκολτέ ἐάν δὲν εἶναι κλειστό θὰ εἶναι ἀνοικτὸ ὀβάλ. Δύο κοκκαλένια «κλίπ» πράσινα ἢ κοραλλῖνα θὰ εἶναι στὰ πλάγια.

Πολλὰ φορέματα εἶναι ὀλοῖα, με πολὺ ἡλίχι γραμμὴ καὶ ἀπλὴ γαρνιτούρα. Σὲ ἓνα φόρεμα ἀπὸ «κρέμ-λαμέ» θὰ ἴδωμεν πολλὰ ντραπέ. Γὰρ τὰ μανίκια μπορεῖτε νὰ διαλέξετε ὅτι θέλετε. Ἡ περισσότερὴ εἶναι πολὺ φουσκωτὰ ἄνω καὶ πολὺ στενὰ κάτω. Ἀλλὰ ἀρχίζουν καὶ κομμωτῶν ἀπὸ τὸν ὦμο.

Τίποτα δὲν εἶναι πῶ ὀμορφο ἀπὸ ἓνα φόρεμα σατέν μὴλὲ μαρίν. Τὸ κορσάζ εἶναι λαοὲ ἀπὸ ἓνα «μινέ» ἀπὸ σατέν μὴλὲ «πάλ». Σταυρώνει ἐμπρός, αὐτὸ τὸ «μινέ» κάνει μίαν ζώνην «ντραπέ» ποὺ δένει πίσω στὴ πλάτη.

Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη τοῦ γαρνιτούρα.

Στὸ κλεισίμο τοῦ κορσαζὶ βάζουν μίαν σειρὰ ἀπὸ φινίκους βελουδίνους καὶ ζώνην πάλι βελουδένια.

Πολὺ οἱ εἶναι ἓνα φόρεμα ἀπὸ μαῦρο ψιλὸ λαϊνάς. Τὸ κορσάζ θὰ εἶναι κεντημένο με χρυσὰ πεταλῶδκια καὶ χαντράκια.

Τὰ ὑφάσματα θὰ εἶναι ζέρεσι, «λαϊνὰ» βελουδὰ λαμέ σατέν.

Χρῶματα εἶναι πολλὰ καὶ ὀραῖα. Γκρενά, μαῦρα, βιολέτ, μινέ— «σιέλι»



Φέτρ πράσινο, γαρνιρισμένο με γούνα μπιέζ. Μοντέλλο «Ερίκ».

Μόδα καὶ ὑγιεινὴ

ΜΕΡΙΚΑ ΚΟΚΤΑΙΗΛ ΧΩΡΙΣ ΑΛΚΟΟΛ

Ἡ μόδα τοῦ Χόλλυγουντ

τὴν ὕλη ἐνῶ ρίχνομε σιγά, σιγά τὸ ἄλειψι.
Στὸ τέλος βάζομε ἀμύγδαλα καὶ τὰ γαρύφαλλα καὶ τὰ ἀνακατεύομε ὅλα μαζί.
Τοὺς πλάθωμε καὶ τοὺς στέλνωμε στὸ φούρνο.

Συμβουλὲς γιὰ τὴν ὀμορφίαν σας

ΟΤΑΝ ἡ ΜΥΘΗ ΜΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΖΕΙ
Αὐτὸ προέρχεται ἢ ἀπὸ κακὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος ἢ ἀπὸ καμμία πάθησι τῶ στομάχου.
Πολλὲς φορὲς ἡ μύτη δὲν κοκκινίζει ἀπὸ αὐτὲς τὰς αἰτίαις.

Νὰ μίαν συνταγὴν πολὺ καλὴ.
Οἱ ζεστοὲς «λοσιόν» εἶναι καλὰς. Τὸ βράδυ βάζετε μίαν πομμάδα.

Συντὲς ἡ «λοσιόν» :

Βοράκι σὲ πούδρα 10 γρ
Κολώνια 10 γρ.

Νερὸ βρασμένο 100 γρ.
Ἀνακατέψτε τὸν βοράκι στὸ νερὸ καὶ ὑστερὰ βάλτε τὴν κολώνια.

Συνταγὴ τῆς πομμάδας :

Ναφθὸλ 0 γρ. 35
Κάμφορα με ἄλκοολ 0 γρ. 35
Λανολίν 25 γρ.

Ἀφῆστε ὅλα μαζί ἐπὶ ἐβδομάδας.

Διακοσμήσεις

— Μὲ ἓνα παλὸν φόρεμα ἀπὸ σκοῦρο μεταξωτὸ κάνετε ἓνα κορσάζ ἀμυγνίε. Βάλτε πάνω του μερικὰ μπουκέτκια με ὀμορφα χρώματα.

— Πάνω σὲ ἓνα τρικὸ μπιέζ, μαῦρο, μινέ, κεντρίστε μερικὲς μεγάλες βελανιές με χρυματισμένους κτυπητοὺς. Τὸ ἴδιο πάνω στὴ μανίκια καὶ στὴ μέση. Τίποτε στὴ πλάκα καὶ στὴν ἀκρὴ τοῦ μανικίου.

Οἱ ΤΣΕΠΕΣ

Οἱ τσέπες παίζουν μεγάλο ρόλο στὸ πρωῒνὸν φόρεμα.

Ἐνα ὀραῖο μοντέλλο εἶναι ἀπὸ βελουδο ποὺ κλείνει ἐμπρός με μίαν σειρὰ κουμπία. Τέσσερες τσέπες ἀνοίγουν στὶς «ἀπλικοῖν» φοδραρισμένες με «σατέν» «γκρενά».

Τὰ χρώματα ἵπρετοι νὰ εἶναι ζωηρά. Πράσινο «κρίαρ» κόκκινο κτυπητὸ «κόκ ντε ρός» ἢ «έβέκ». (Μία ἀπόχρωσις τοῦ μινέ ποὺ μπαίνει πάντοτε με «γκρενά».)

Μελαχροινὰ καλυντικά

Θὰ βρῆτε πολλὰ εἶδη ρουζ, πούδρας, κρέμας, φτιασιδία ποὺ μιμοῦνται τὸ ἡλιοκαμία καὶ μπορεῖτε νὰ εἰσθε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ εἰσθε οἱ μόνες ποὺ θὰ τὰ μεταχειρισθῆτε.

Ἐάν τὸ δέρμα σας εἶναι λιπαρὸ διαλέξτε ἓνα φτιασιδί ποὺ νὰ μὴν ἔχη λάδι. Θέλετε νὰ φαῖνεσθε ἡλιοκαμμένη ; Νὰ μοιάσετε με μίαν μπρούτζινη κοκκίνο ; Διαλέξτε φτιασιδία ὀμορφα. Πούδρα ρόζ, κρυοφ. Κοκκινάδι πορτοκαλλί πρὸς τὸ χρυσοῦ.

Ἐτοὶ θὰ παρηγοριεσθε καὶ σεις οἱ ἴδιες. Θὰ βλέπετε τὸ ἡλιοκαμμένη πρόσωπό σας καὶ θὰ νομίζετε πῶς τὸ καλοκαίρι με τὴν ὀμορφὴν τοῦ ζωῆ σὺς πλάς, ἡλιοκαμμένη.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ μικρὸς 18-20 ἐτῶν διὰ τὰ γραφεῖα μας.

ΤΟ ΣΠΗΤΙ ΣΑΣ

Το παγινίδι της μόδας
Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΠΡΙΤΖ

Για να μάθετε μόνοι σας

(ΜΑΘΗΜΑ 5ον)
Στο προηγούμενο μάθημα διευτυλώθη ο «κανών των οκτώ». Αυτό το αξίωμα του μπριτζ χρησιμοποιείται σαν γενικός οδηγός για να καθορίσουμε τον αριθμό των λεβέ από όννερ που έχουμε έμεις και ο σύντροφός καθώς και οι αντίπαλοι.

Κάθε μοιρασιά περιλαμβάνει οκτώ λεβέ από όννερ. Αν ένας παίκτης προσθέσει τις δικές του λεβέ από όννερ, εκείνος που κατέχει ο σύντροφός του, μπορεί έτσι να καθορίσει το συνολικό αριθμό των λεβέ στα δύο συνδυασμένα χέρια. Αφαιρώντας αυτόν τον αριθμό από το σύνολο των 8 (ή 8 1/2) ξέρει πόσες λεβέ από όννερ κατέχουν οι αντίπαλοι. Αυτός ο υπολογισμός είναι εύκολος. Ο παίκτης λοιπόν μπορεί να λάβει υπόψη τον αριθμό των λεβέ από όννερ που έχει ο σύντροφός του, όπως και ο αριθμός των λεβέ από όννερ που κατέχει ο ίδιος, τις λεβέ από όννερ που δείχνουν οι δηλώσεις των αντιπάλων και αφαιρώντας, αυτός από το σύνολο των 8 ή 8 1/2.

Ο παίκτης μπορεί ακόμη να ανακαλύψει τον πιθανό αριθμό των λεβέ από όννερ που κατέχει ο σύντροφός του, αν αυτός δεν αγόρασε, προσθέτωντας σε εκείνες που κατέχει ο ίδιος, τις λεβέ από όννερ που δείχνουν οι δηλώσεις των αντιπάλων και αφαιρώντας, αυτός από το σύνολο των 8 ή 8 1/2.

Παράδειγμα: Ένας παίκτης του έχει τέσσερες λεβέ από όννερ, αλλά αν οι δύο αντίπαλοι του έκαναν δηλώσεις, σημαίνει πως έχουν κι αυτοί τουλάχιστον τέσσερες λεβέ από όννερ, επομένως ο σύντροφός του έχει το πολύ 1 1/2 λεβέ από όννερ. Στην περίπτωση αυτή θα ζητήσει τις λεβέ που μπορεί να ελπίσει χωρίς βοήθεια.

Ο κανών των οκτώ έχει ακόμη μεγαλύτερη σημασία όταν πρόκειται να καθοριστεί ο αριθμός των λεβέ που μπορεί να προϋπολογιστεί ένα χέρι.

Ξέρουμε πως η σχέση που υπάρχει μεταξύ των λεβέ που γίνονται με τα όννερ και των λεβέ από λιμά χαρτιά είναι περίπου 8 προς 5. Ένας παίκτης μπορεί λοιπόν να σπριντχί στον αριθμό των λεβέ από όννερ που κατέχει αυτός και ο σύντροφός του για να απελευθερώσει ένα ανάλογο αριθμόν χαρτιών που κερδίζουν στα χέρια αυτού. Στις αγορές με χρώμα, όταν πρόκειται για ένα δυνατό χρώμα αυτού, η πιθανότητα της «κούπ» (τοσάκα, όπως λέγουν συνήθως στην πράξη) που δίδει αυτό το χρώμα μπορεί γενικά με τον ίδιο αριθμό λεβέ από όννερ να δώσει μία λεβέ περισσότερο από τα χέρια αυτού.

Περίπου 4 λεβέ από όννερ, στα δύο συνεργαζόμενα χέρια, απελευθερώνουν γενικά επί πλέον δύο ή τρία λιμά χαρτιά. Οι παίκτες ευρίσκονται στη ζώνη μιας συμπληρωματικής λεβέ (π.χ. απίς «μπουκι») και θα κάμουν ένα χέρις αυτού ή θα χάσουν το πολύ-πολύ μία λεβέ, 4 1/2 λεβέ από όννερ εξασφαλίζουν συνήθως ένα χέρις αυτού.

Πέντε ως 5 1/2 λεβέ από όννερ στα δύο συνδυασμένα χέρια φέρουν κατά μέσον όρο την απελευθέρωση τριών λιμών χαρτιών που μπορούν να δώσουν τρεις λεβέ. Τότε μπορείτε να ζητήσετε δύο συμπληρωματικές μπάζες: Στο καλύτερο χρώμα με ένα μακρύ και γερό ατού, μπορεί να πραγματοποιηθεί η «μάνβ». Στα χέρια όπου χρειάζονται 5 1/2 λεβέ από όννερ για να γίνουν δύο συμπληρωματικές λεβέ, εκτός αν η χέρια κατέχουν τουλάχιστον δέκα χαρτιά όννερ ή τουλάχιστον ένα μακρύ χρώμα. Η αρχή των χαρτιών όννερ θα εξηγηθεί αργότερα.

Εξ λεβέ από όννερ στα δύο χέρια δίδουν γενικά τη μάνβ: δηλαδή τρεις συμπληρωματικές μπάζες σε χέρια αυτού ή τέσσερες σ' ένα μεγάλο χρώμα.

ΠΟΣΕΣ ΛΕΒΕ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΤΕ ;

Ο σύντροφός σας εξήγησε ένα μαθηματικό. Αυτό σημαίνει τουλάχιστον 2 1/2 λεβέ από όννερ, όπως ξέρετε και εσείς, θα πούμε στο προσεχές. Σεις έχετε: 1η Ν 7 2

Κου. Α Ν 5	1 1/2
Κα. Α Ν 7	1 1/2
Σπ. Ν 10 6 5	+
Κα. Α Ν 7	1 1/2
Σπ. Ν 10 6 5	+

Λεβέ από όννερ 3 1/2
Αν ο σύντροφός μας έχει τουλάχιστον 2 1/2 λεβέ από όννερ και σεις έχετε 3 1/2, τα δύο σας χέρια περιέχουν εξ. Τότε μπορείτε να προϋπολογίσετε τη μάνβ σε χέρια αυτού ή στο καλύτερο δυνατό χρώμα.

Το χέρι σας έχει:	
Μπαστ. : 10 8 6 3	
Κούπα : Α 7	1
Καρρώ : Ν Β 4	1/2
Σπαθί : Ρ Ν Β 4	1 1/2

Το χέρι του συντρόφου :	
Μπαστ. : Β 9 7	
Κούπα : Β 5 3 2	+
Καρρώ : Ρ 8	1/2
Σπαθί : Α 6 5 3	1

Σύνολον λεβέ από όννερ 4 1/2 +
Μπορείτε να υπολογίσετε μία συμπληρωματική μπάζα σε χέρια αυτού ή στο σπαθί.

Το χέρι σας :	
Μπαστ. Α Β 8	1 +
Κούπα Β 7 3	
Καρρώ Α Ν Β 5 4	1 1/2 +
Σπαθί 9 6	

Το χέρι του συντρόφου :	
Μπαστ. Ρ Ν 7	1
Κούπα Α 9 7 5	1
Καρρώ Ρ 3	1
Σπαθί Ν 8 4 2	1

Σύνολον λεβέ από όννερ : 6
Μπορείτε να προϋπολογίσετε τη μάνβ (σε χέρια αυτού, γιατί κανένα ανώτερο χρώμα δεν είναι χρώμα.

Και τώρα παραθέτουμε τρεις ασκήσεις για να εφαρμόσετε τα παραπάνω. Οι όρθες απαντήσεις θα δοθούν στο επόμενο για να τις ελέγξετε :

Το ένα χέρι έχει :	
Μπαστ. Α 6	
Κούπα Ρ Β 7	2
Καρρώ Ν 7 5 3	
Σπαθί Ρ Ν 10	
Το χέρι του συντρόφου :	
Μπαστ. Β 8 3	
Κούπα Β 8 2	
Καρρώ Ρ Β 4	
Σπαθί Ρ 9 5 2	
Πόσες λεβέ από όννερ υπάρχουν στα δύο χέρια :	
Πόσες λεβέ προϋπολογίζετε στα χέρια αυτού :	

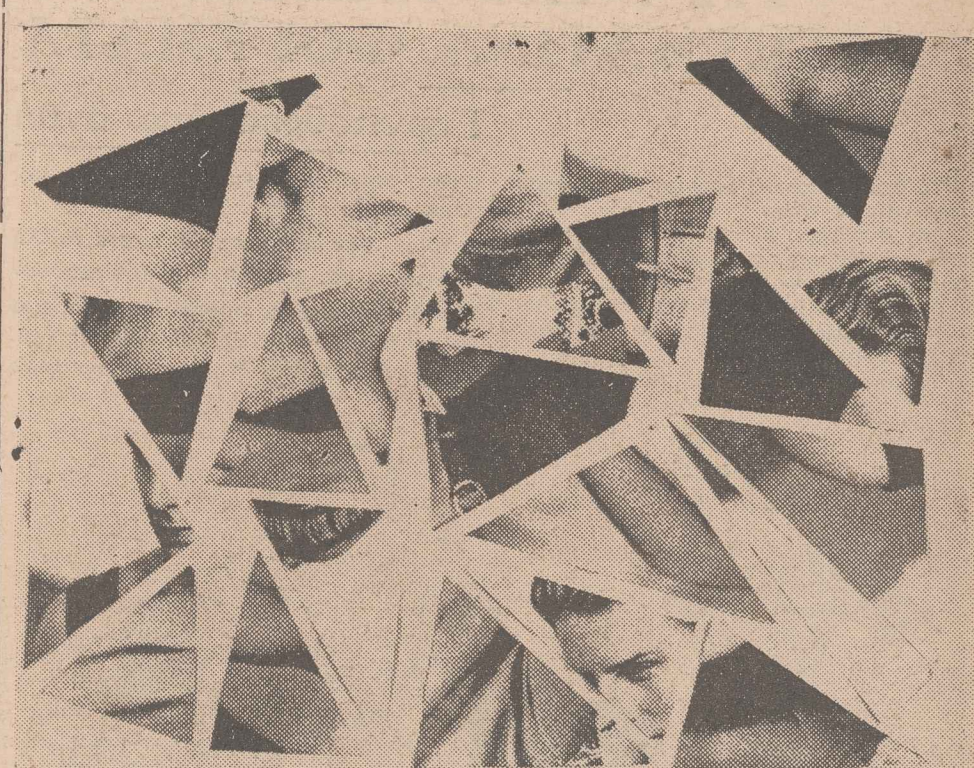
Το ένα χέρι έχει :	
Μπαστ. Ν 7	
Κούπα Β 10 4 3	
Καρρώ 10 5 2	
Σπαθί Β 7 6 3	
Το χέρι του συντρόφου έχει :	
Μπαστ. Α 9 5 3	
Κούπα Ρ Ν 2	
Καρρώ Α Ρ 7	
Σπαθί Α Ν 8	
Πόσες λεβέ από όννερ είναι στα δύο χέρια :	
Πόσες λεβέ από όννερ είναι στα δύο ατού :	

Το ένα χέρι έχει :	
Μπαστ. Α 7 3	
Κούπα Ρ 6	
Καρρώ Α Ν Β 4	
Σπαθί Ρ 10 8 4	
Το χέρι του συντρόφου έχει :	
Μπαστ. Ρ 5 2	
Κούπα Ν 7 4 2	
Καρρώ Ρ 7 5	
Σπαθί 7 5 3	
Πόσες λεβέ από όννερ :	
Πόσες λεβέ από χέρια αυτού :	

Αι όρθες απαντήσεις στις ασκήσεις προηγούμενου μαθήματος είναι: Στην Α, 3 1/2 λεβέ, στη Β, 1, στην Γ, 2 1/2, στην Δ, 3 1/2.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ

Αι διασκεδάσεις της οικογενείας
ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΣ



Να συναρμολογηθούν τα τρίγωνα αυτά ώστε να σχηματισθεί η φωτογραφία γνωστού αστέρος του κινηματογράφου.

Αριθμητικών παγινίδι

Ένας περίφημος φυλάργυρος εφώνησε κάποτε έναν εργάτη να δουλέψει ένα ολόκληρο μήνα στον κήπο του και του έδωσε 1000 δραχμές για όλο το μήνα. Ο εργάτης όμως που ήταν πολύ πεινσένος και ήξερε την ταπεινότητα του δαλου, του είπε: «Θα μου δώσεις την πρώτη ημέρα μία δεκάρα, τη δεύτερη δύο, την τρίτη τέσσερες και ούτω καθεξής». Δηλαδή κάθε μέρα θα διπλασιάζεται το ποσό της προηγούμενης. Ο ταπεινός γάρχηκε πολύ θέλοντας πως ο εργάτης του ζητούσε δεκάρες, δέχθηκε τη συμφωνία. Στο τέλος του μήνα όμως, που είχε 31 ημέρες, ο εργάτης του παρουσίασε ένα λογαριασμό και του ζητούσε σχεδόν όλη την περιουσία του. Ο ταπεινός...

Τα πρώτα γράμματα των κάτωθι ζητούμενων λέξεων σχηματίζουν το όνομα μεγάλης αγίας και τα τελευταία το όνομα της περιφημότερας γυναικός της αρχαιότητας.

1) Βιβλικός κήπος. 2) Πόλις της Στερεάς. 3) Εποχή του έτους. 4) Χρονικός επίρρημα. 5) Έπαρχια της Ελλάδος.

(Εστέλη υπό του Κ. Γ. Μπουρίτα).

Το θέατρον των σκιών

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΝΤΕΝΤΕΚΤΒ

80Ν ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΑΣ

ΚΑΡ. Έ, να δηλαδή όχι και πολύ, έτσι, θα πάρουμε για την λυγούρα κάτι καμιά οδοντογάρφα μουκίες για το τοιγάρο.

ΚΑΡ. Εύχαριστώ, ζή, ε, λόγου σου, (Ο Καραγκιόζης φεύγει και διευθετείται εις την καλύβα του, πέφτει και κοιμάται).

ΒΕΖ. Εύχαριστώ. (Το τραπέζι στρώνεται και ο Καραγκιόζης τρώει έννεα πιάτα πιλάφι, έκατο δρόμα, τυρί, ένα ψωμί και τέσσερα πορτοκάλια).

ΒΕΖ. Φάτε κύριε αστυνομικέ, μην ντρέσεσθε. ΚΑΡ. Περιεργό πράγμα! Δεν έχω όρεξη καθόλου να φάω, να παιδί μου, έτσι είμαι γώ, μόλις τοιμάμω.

Ασφαλώς θακω πυρετό, (πιάνει το χέρι του μόνος του). «Ο! ω! δέ στα λέω γώ, έχω ήσασε 94 βαθμούς πυρετό.

ΒΕΖ. (Γελά). Τι λέτε, δεν έχει τόσο πυρετό. ΚΑΡ. Τώρα, Βεζύρη μου, θέλω τον Βελή-Γκέκα να φέρω τους κλέφτες εδώ.

ΒΕΖ. Πού είσαι Βελή; ΚΑΡ. Ακούσε Βελή-Γκέκα. Απόμε στις 12 την νύκτα θα είσαι κρυμμένος κάτω στην προκυμαία περνώντας μακριά από το παλιόν Τελωνείον, μόλις από σφυρίξω τρεις φορές άμείσως θα τρέξεις, με τη διαφορά, θα πάρες μαζί σου και 5 στρατιώτες. Ακούσε; ΚΑΡ. Πό μετ'α χαράς άγαμ. ΚΑΡ. Φύγε τώρα και όπως σου είπα. Στάς 12, ακριβώς, πίσω απ' το παλιό Τελωνείο.

ΒΕΖ. Έκατάλαβε Βελή; ΚΑΡ. Πόγινά άγαμ, πό το κουνιζώ. ΚΑΡ. Λοιπόν, έγώ φεύγω. Βεζύρη μου, και το πρωί-πρωί θα έχω όλη την συμμορία εδώ. ΒΕΖΥΡΗΣ. Στο καλό Μιλόδρε Παταδόουρα. Καλήν επιτυχίαν.

Διπλή άκροστοιχίς

1-Συστάς νήσων του Ειρηνικού.-Μικρά. 2-Ελληνική πόλις. 3-Παράλιος πόλις της Βορείου Γαλλίας.-Μονάδες στα χαρτιά ή στα ζάρια. 4-Συστάς. 5-Το κούνημα.-Το σόκωμα (αίτιατική).

6-Προστατευτική του ιδίου.

7-Σπουδαστής στρατιωτικής σχολής. 8-Τρία γράμματα από την λέξιν ΚΑΘΕΣΤΩΣ.

9-Το χρησιμοποιούμε στο τρόικημο. 10-Μαζεύει το νήμα. 11-Παραμυθί.-Συλινό άγαλμα. 12-Πόλις της Ολλανδίας. 13-Πόλις της Ολλανδίας. 14-Πόλις της Ολλανδίας. 15-Πόλις της Ολλανδίας.

(Εστέλη υπό του Κ. Α. Β. Γόνυλιν).

Αί λύσεις

Μαγική εικόν

Τρίγωνον

Τριάντων - Λέρος - Άρην - Τόν - Ως - Ν.

Συναρμολογήσεις εικόνος

Το μαγικόν τετράγωνον

1 2 3 9 7 8 5 6 4

4 5 6 1 2 3 8 7 9

7 8 9 4 5 6 2 3 1

3 1 2 7 8 9 4 5 6

6 4 5 2 3 1 7 9 8

9 7 8 5 6 4 1 2 3

2 3 1 7 8 9 4 5 6

5 6 4 3 1 2 9 8 7

8 9 7 6 4 5 3 1 2

1500 πόντ θα τοποθετηθούν οι αριθμοί 1-9 ώστε καθετός, οριζόντιος και διαγωνίως να δίδουν το άθροισμα 45.

Σταυρωταί λέξεις

Α Ε Σ Π Ε Ρ Ο Σ

Ν Ο Ι Ε Ν

Π Α Ν Υ Ο Τ Ι

Σ Α Ν Ο Π Η Α Ν Α

Α Σ Α Ε Κ Α Σ

Μ Α Ν Δ Ρ Ι Α Σ Τ

Ο Σ Ο Ι Ι Τ Η

Σ Ο Ι Σ Ο Α Κ Η Ρ

Σ Υ Ν Ν Β Α Ν

Ε Ο Α Ι Ε

Ν Ζ Ε Φ Υ Ρ Ο Σ

ΤΙΣ ΩΡΕΣ ΣΑΣ

Το παγινίδι της μόδας
ΑΙ ΣΤΑΥΡΩΤΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

Διασκεδαστικό και μορφοτικό

1-Επαρχία της Ελλάδος. - Σιδιρουργικών εργαλείων. 2-Ταλαιώρος. - Πρωινή λειτουργία (στην αίτιατική). 3-Άγρος φυτευμένος με πολλές τιές. 4-Άγρος φυτευμένος με πολλές τιές. 5-Όχι άλλος. - Αποθεραπεία (αίτιατική). 6-Αρνιπτικόν μόριον. 7-Εκείνος που ξέρει ορθοκευτικά (καπτική). 8-Τρία γράμματα από το «σπασ». 9-Αναπαύση. - Το τέλος χρονικής περιόδου. 10-Τα υπόλοιπα, κυρίως επί χρημάτων. 11-Δάσος. Έκει πλένουμε. 12-Δάσος. Έκει πλένουμε. 13-Εκείνος άέριον.-Απόλαυσις.

ΚΑΘΕΣΤΩΣ

1-Συστάς νήσων του Ειρηνικού.-Μικρά. 2-Ελληνική πόλις. 3-Παράλιος πόλις της Βορείου Γαλλίας.-Μονάδες στα χαρτιά ή στα ζάρια. 4-Συστάς. 5-Το κούνημα.-Το σόκωμα (αίτιατική).

6-Προστατευτική του ιδίου.

7-Σπουδαστής στρατιωτικής σχολής. 8-Τρία γράμματα από την λέξιν ΚΑΘΕΣΤΩΣ.

9-Το χρησιμοποιούμε στο τρόικημο. 10-Μαζεύει το νήμα. 11-Παραμυθί.-Συλινό άγαλμα. 12-Πόλις της Ολλανδίας. 13-Πόλις της Ολλανδίας.

(Εστέλη υπό του Κ. Α. Β. Γόνυλιν).

Αί λύσεις

Μαγική εικόν

Τρίγωνον

Τριάντων - Λέρος - Άρην - Τόν - Ως - Ν.

Συναρμολογήσεις εικόνος

Το μαγικόν τετράγωνον

1 2 3 9 7 8 5 6 4

4 5 6 1 2 3 8 7 9

7 8 9 4 5 6 2 3 1

3 1 2 7 8 9 4 5 6

6 4 5 2 3 1 7 9 8

9 7 8 5 6 4 1 2 3

2 3 1 7 8 9 4 5 6

5 6 4 3 1 2 9 8 7

8 9 7 6 4 5 3 1 2

1500 πόντ θα τοποθετηθούν οι αριθμοί 1-9 ώστε καθετός, οριζόντιος και διαγωνίως να δίδουν το άθροισμα 45.

Σταυρωταί λέξεις

Α Ε Σ Π Ε Ρ Ο Σ

Ν Ο Ι Ε Ν

Π Α Ν Υ Ο Τ Ι

Σ Α Ν Ο Π Η Α Ν Α

Α Σ Α Ε Κ Α Σ

Μ Α Ν Δ Ρ Ι Α Σ Τ

Ο Σ Ο Ι Ι Τ Η

Σ Ο Ι Σ Ο Α Κ Η Ρ

Σ Υ Ν Ν Β Α Ν

Ε Ο Α Ι Ε

Ν Ζ Ε Φ Υ Ρ Ο Σ

Ο Έσπερος άπαντά...

Ν. Παπ. Θεσσαλονίκη. Για το πρώτο έχετε δικήν, αλλά τι να δώσουμε. Αυτό είναι το στίλ του περιοδικού. Για το δεύτερο ζητείτε πολλά. Με δύο δραχμάς 32 πελώριες οελίδες, εικονογραφημένες πλούσιες, συνεργασία ακριβοπληρωμένη και βιβλιοδέτηται μαζί; Σαν πολλά είναι; 3) Άστυνομικό διήγημα πάντα έχουμε. Άλλά να γίνουμε καλάσος άχριστών γνωστών έργων νοσοούντων έγκεφαλών, ποτέ. Να μάς συγκαρίστε, αν έχουμε άδικο και εύχαριστούμε, γιατί έχετε τη συγγράσσει να μάς βαθμολογήτε «καλώς» διά τα υπόλοιπα.

Χρ. Βουλ. Άμαλίδας. Παραστατικό το «Γύρω στη φωτιά», μα τίποτα άλλο. Το «Παγινίδι» πολύ τοίμηρο. Χρειάζεται ύπομονή και θα την έχετε, υποθέτουμε, για να γράψετε άργότερα, καλύτερα εργασία. Μπράβο. Θέλω στο Ρέθυμνο, που γεννήθηκε, όπως και στην άλλη Κρήτη πρέπει να εργασθώ.

Καλ. Γαθ. Ένταθα. Πολύ καλά και την πρώτη κυκλοφορία.Το βέτα ζητήμα. Εμπρός λοιπόν, Κρητική μου. Το «Κι από τότε» θα δημοσιευθεί.

Χρ. Βουλ. Άμαλίδας. Παραστατικό το «Γύρω στη φωτιά», μα τίποτα άλλο. Το «Παγινίδι» πολύ τοίμηρο. Χρειάζεται ύπομονή και θα την έχετε, υποθέτουμε, για να γράψετε άργότερα, καλύτερα εργασία. Μπράβο. Θέλω στο Ρέθυμνο, που γεννήθηκε, όπως και στην άλλη Κρήτη πρέπει να εργασθώ.

Καλ. Γαθ. Ένταθα. Πολύ καλά και την πρώτη κυκλοφορία.Το βέτα ζητήμα. Εμπρός λοιπόν, Κρητική μου. Το «Κι από τότε» θα δημοσιευθεί.

Χρ. Βουλ. Άμαλίδας. Παραστατικό το «Γύρω στη φωτιά», μα τίποτα άλλο. Το «Παγινίδι» πολύ τοίμηρο. Χρειάζεται ύπομονή και θα την έχετε, υποθέτουμε, για να γράψετε άργότερα, καλύτερα εργασία. Μπράβο. Θέλω στο Ρέθυμνο, που γεννήθηκε, όπως και στην άλλη Κρήτη πρέπει να εργασθώ.

Καλ. Γαθ. Ένταθα. Πολύ καλά και την πρώτη κυκλοφορία.Το βέτα ζητήμα. Εμπρός λοιπόν, Κρητική μου. Το «Κι από τότε» θα δημοσιευθεί.

Χρ. Βουλ. Άμαλίδας. Παραστατικό το «Γύρω στη φωτιά», μα τίποτα άλλο. Το «Παγινίδι» πολύ τοίμηρο. Χρειάζεται ύπομονή και θα την έχετε, υποθέτουμε, για να γράψετε άργότερα, καλύτερα εργασία. Μπράβο. Θέλω στο Ρέθυμνο, που γεννήθηκε, όπως και στην άλλη Κρήτη πρέπει να εργασθώ.

Καλ. Γαθ. Ένταθα. Πολύ καλά και την πρώτη κυκλοφορία.Το βέτα ζητήμα. Εμπρός λοιπόν, Κρητική μου. Το «Κι από τότε» θα δημοσιευθεί.

Χρ. Βουλ. Άμαλίδας. Παραστατικό το «Γύρω στη φωτιά», μα τίποτα άλλο. Το «Παγινίδι» πολύ τοίμηρο. Χρειάζεται ύπομονή και θα την έχετε, υποθέτουμε, για να γράψετε άργότερα, καλύτερα εργασία. Μπράβο. Θέλω στο Ρέθυμνο, που γεννήθηκε, όπως και στην άλλη Κρήτη πρέπει να εργασθώ.

Καλ. Γαθ. Ένταθα. Πολύ καλά και την πρώτη κυκλοφορία.Το βέτα ζητήμα. Εμπρός λοιπόν, Κρητική μου. Το «Κι από τότε» θα δημοσιευθεί.

Χρ. Βουλ. Άμαλίδας. Παραστατικό το «Γύρω στη φωτιά», μα τίποτα άλλο. Το «Παγινίδι» πολύ τοίμηρο. Χρειάζεται ύπομονή και θα την έχετε, υποθέτουμε, για να γράψετε άργότερα, καλύτερα εργασία. Μπράβο. Θέλω στο Ρέθυμνο, που γεννήθηκε, όπως και στην άλλη Κρήτη πρέπει να εργασθώ.

Καλ. Γαθ. Ένταθα. Πολύ καλά και την πρώτη κυκλοφορία.Το βέτα ζητήμα. Εμπρός λοιπόν, Κρητική μου. Το «Κι από τότε» θα δημοσιευθεί.

Χρ. Βουλ. Άμαλίδας. Παραστατικό το «Γύρω στη φωτιά», μα τίποτα άλλο. Το «Παγινίδι» πολύ τοίμηρο. Χρειάζεται ύπομονή και θα την έχετε, υποθέτουμε, για να γράψετε άργότερα, καλύτερα εργασία. Μπράβο. Θέλω στο Ρέθυμνο, που γεννήθηκε, όπως και στην άλλη Κρήτη πρέπει να εργασθώ.

Καλ. Γαθ. Ένταθα. Πολύ καλά και την πρώτη κυκλοφορία.Το βέτα ζητήμα. Εμπρός λοιπόν, Κρητική μου. Το «Κι από τότε» θα δημοσιευθεί.

Χρ. Βουλ. Άμαλίδας. Παραστατικό το «Γύρω στη φωτιά», μα τίποτα άλλο. Το «Παγινίδι» πολύ τοίμηρο. Χρειάζεται ύπομονή και θα την έχετε, υποθέτουμε, για να γράψετε άργότερα, καλύτερα εργασία. Μπράβο. Θέλω στο Ρέθυμνο, που γεννήθηκε, όπως και στην άλλη Κρήτη πρέπει να εργασθώ.

Καλ. Γαθ. Ένταθα. Πολύ καλά και την πρώτη κυκλοφορία.Το βέτα ζητήμα. Εμπρός λοιπόν, Κρητική μου. Το «Κι από τότε» θα δημοσιευθεί.

Χρ. Βουλ. Άμαλίδας. Παραστατικό το «Γύρω στη φωτιά», μα τίποτα άλλο. Το «Παγινίδι» πολύ τοίμηρο. Χρειάζεται ύπομονή και θα την έχετε, υποθέτουμε, για να γράψετε άργότερα, καλύτερα εργασία. Μπράβο. Θέλω στο Ρέθυμνο, που γεννήθηκε, όπως και στην άλλη Κρήτη πρέπει να εργασθώ.

Καλ. Γαθ. Ένταθα. Πολύ καλά και την πρώτη κυκλοφορία.Το βέτα ζητήμα. Εμπρός λοιπόν, Κρητική μου. Το «Κι από τότε» θα δημοσιευθεί.

Χρ. Βουλ. Άμαλίδας. Παραστατικό το «Γύρω στη φωτιά», μα τίποτα άλλο. Το «Παγινίδι» πολύ τοίμηρο. Χρειάζεται ύπομονή και θα την έχετε, υποθέτουμε, για να γράψετε άργότερα, καλύτερα εργασία. Μπράβο. Θέλω στο Ρέθυμνο, που γεννήθηκε, όπως και στην άλλη Κρήτη πρέπει να εργασθώ.

Καλ. Γαθ. Ένταθα. Πολύ καλά και την πρώτη κυκλοφορία.Το βέτα ζητήμα. Εμπρός λοιπόν, Κρητική μου. Το «Κι από τότε» θα δημοσιευθεί.

Χρ. Βουλ. Άμαλίδας. Παραστατικό το «Γύρω στη φωτιά», μα τίποτα άλλο. Το «Παγινίδι» πολύ τοίμηρο. Χρειάζεται ύπομονή και θα την έχετε, υποθέτουμε, για να γράψετε άργότερα, καλύτερα εργασία. Μπράβο. Θέλω στο Ρέθυμνο, που γεννή